

திருவதிகை
மனவாசகம் கடந்தார் அருளி

உண்மை விளக்கம்

முனைவர் ஆனந்தராசன்

AC no 12575

Rb5

அருள்நந்தி சிவம் அடபணி மற்றும்
78, செல்வி நகர், சிந்துபுந்துறை, திருநெல்வேலி.1.

9-3

திருவதிகை மனவாசகம் கடந்தாரின்

உண்மை விளக்கம்

KOVILLOOR VEDANTA MUTT

தெளிவுரை

முனைவர். ஆ. ஆனந்தராசன் அவர்கள்

மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழகம்

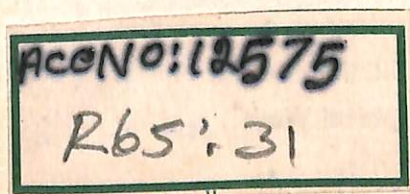

அருள்நந்தி சீவம் அருட்பணி மன்றம்

78, செல்வி நகர், சிந்துபூந்துறை,

திருநெல்வேலி-627 001.

விலை ரூ. 30

வெளியீடு எண்: 23

உரிமை : ஆசிரியருக்கே

BIBLIOGRAPHICAL DATA

- Title of the Book** : Unmai Vilakkam
- Author** : Dr. A. Anantharajan
- Publisher** : S. Chithambaranatha Kalyani
Arulnandhisivam Arutpani Manram
78, Selvinagar, Tirunelveli
- Language** : Tamil
- Date of Publication** : May 1996
- Size of the Book** : 21 x 14 Cms.
- Printing Types Used** : 10 Point
- Number of Pages** : 112+VI
- Printers** : Raxy Printers
Tirunelveli-627 001.
- Binding** : Pulp Board
- Subject** : Commentary on a
Saiva Siddhantha
Philosophical Work

பதிப்புரை

திருவதிகை மனவாசகங்கடந்தார் அருளிய உண்மை விளக்கம், சைவ சித்தாந்தப் பயிற்சிக்கு நுழைவாயிலாகக் கருதப்படுகிறது. முறையாகச் சித்தாந்தம் கற்பிக்கும் ஆசிரியப் பெருமக்கள் உண்மை விளக்கம் தொடங்கியே மெய்கண்ட சாத்திரங்கள் பதினான்கினையும் கற்பிப்பார்கள்.

எங்கள் மன்றம் பேராசிரியர் முனைவர் ஆ. ஆனந்தராசன் (இணைப் பேராசிரியர், சைவ சித்தாந்தத் துறை, மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம், மதுரை) அவர்கள் எழுதிய விரிவான தெளிவுரையுடன் கூடிய இந்நூலை வெளியிடுவதில் பெருமைகொள்கிறது. தெளிந்த நிரோடை போன்ற நடையில் அமைந்த இந்நூல் சைவ சித்தாந்தம் பயில்வாருக்கு ஞானவேட்கையைத் தீர்ப்பதாக அமைந்துள்ளது.

இந்நூலை எழுதி உதவிய முனைவர் திரு. ஆ. ஆனந்தராசன் அவர்களுக்கு எங்கள் மன்றத்தின் சார்பில் மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

வழக்கம் போல் இந்நூற்பதிப்புக்கும் உறுதுணை புரிந்த திரு. சி.சு. மணி அவர்களுக்கும் எங்கள் நன்றி உரியது. அழகிய முறையில் இதனை அச்சிட்டுக் கொடுத்த ரெக்ஸி பிரிண்டர்ஸ் உரிமையாளர் திரு. கயிலைமணி கோ. சீதாபதி அவர்களுக்கும் நன்றி.

தமிழ்ச் சைவ உலகம் எங்கள் பதிப்புகளுக்கு ஆதரவு தந்து ஊக்குவித்து வருகிறது. அதற்கும் நன்றி உடையேன்.

சிவம் அருட்பணி மன்றம் 1992-இல் வெளியிட்டது. எளிய வுரைக்கு எடுத்துக்காட்டாக இலங்குகிறது இது இவை போக, இன்னும் சில உரைகளும் உண்டு.

இத்தனை உரைகள் இருக்க, இந்த உரை ஏன் என்று வினவலாம். ஒவ்வொரு உரையும் ஒவ்வொரு போக்கினை உடையது. ஒன்றில் காணப்படும் தன்மை மற்றொன்றில் இருக்காது அம்முறையில் இவ்வுரைக்கும் சில தனித்தன்மைகள் உண்டு. அவற்றைப் பின் வருமாறு சுட்டலாம்.

1. முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் முறையாக விளங்கிக் கொண்டால் தான் சைவ சித்தாந்தக் கல்வியில் மேற் கொண்டு தெளிவைப் பெற இயலும். அதனைக் கருதியே தத்துவங்கள் பற்றிய செய்திகள் விரிவாகத் தரப்பட்டு உள்ளன. பயில்வாரது உணர்வு நிலையைக் கருத்திற் கொண்டு, தத்துவங்களை எவ்வாறு சொன்னால் அவர் களுக்கு விளங்குமோ அவ்வாறு சொல்ல முயன்றுள்ளேன்.
2. தெரிந்ததிலிருந்து தெரியாததற்குச் செல்லுதல் என்ற ஆசிரியரின் அணுகு முறை அவ்வவ் விடங்களில் அமைந்திருப்பதை இவ்வுரை எடுத்துக் காட்டிச் செல்கிறது.
3. செய்யுளின் பொருளைக் கூறப் புகுவதற்கு முன், அப் பொருள் தொடர்பாக அறிய வேண்டிய பல செய்திகளையும் முதலில் தொகுத்துத் தந்துள்ளேன். காட்டாக, நாதன் நடம், அஞ் செழுத்து, முத்திநிலை பற்றிய இடங்களில் இத்தகைய தொகுப்புரையை முன்னே அமைத்திருக்கும் போக்கினைக் காணலாம்.

இவ்வுரையை எழுதுங்கால் இடையிடையே நேரிட்ட இன்னல்களை 'ஏறத் துரந்து' இதனை இனிது முற்றறித்த திருவருட் செயலை நினைந்து போற்றுகிறேன்.

அறிஞர் சி. சு. மணி அவர்களின் உண்மை விளக்க உரையை வெளியிட்ட அருள் நந்தி சிவம் அருட்பணி மன்றம் எளியேன் செய்த இவ்வுரையையும் இன்று அழகிய முறையில் வெளியிடுகிறது. அதன் தலைவரும், தெளிந்த சிவபத்திச் செல்வரும், தீராத அன்பரும் ஆகிய சிதம்பரநாத கல்யாணி அவர்கள் நினைந்தன யாவும் நிறைவுற அம்பலவாணர் அவருக்கு அருள்பாலிப்பாராக.

ஆ. ஆனந்த ராசன்

உண்மை விளக்கம்

நூல் முகம்

சைவ சித்தாந்தத்தைத் தெரியப் புகும் தொடக்க நிலையினர் முதன் முதலாகப் பயிலுதற்குரிய அடிப்படை நூலாகத் திகழ்வது உண்மை விளக்கம் ஆகும். இந்நூல் மாணவர் ஒருவர் வினாக் கேட்கக் குரு முதல்வர் அவற்றிற்கு விடை கூறும் முறையில் அமைந்து உரையாடல் வடிவில் மாணவர்க்கு ஏற்றவாறு இயன்றுள்ளது.

ஆசிரியர்

இந்நூலின் ஆசிரியர் பெயர் மனவாசகங்கடந்தார் என்பது. 'மனவாசகம் கடந்தான்' என்ற தொடர் சிவபெருமானைக் குறிப்பதாகும். திருவாசகத்தில் இத்தொடர் வந்துள்ளது. மேலும் இந்நூலும் 'வாக்கு மனமிறந்த வான் கருணையாளன்' என்று இறைவனைக் குறிப்பிடும். எனவே, இறைவனின் நிலையைக் குறிக்கும் இப்பெயரையே தன் பெயராகக் கொண்டவர் இவ்வாசிரியர் என்பது புலனாகும்.

மனவாசகங்கடந்தார் மெய்கண்ட தேவரின் நேர் மாணவர் மற்றொரு மாணவர் அருணந்தி சிவசாரியர் எனவே மனவாசகங் கடந்தார் இவருடைய ஒரு சாலை மாணவர் ஆகின்றார்.

மனவாசகங்கடந்தார் பற்றிய வரலாறு ஒன்றும் நமக்குத் தெரிய வரவில்லை. அவர் திருவதிகை என்னும் ஊரின் என்ற குறிப்பு மட்டும் கிடைக்கிறது. இவரது காலம் மெய்கண்டார் வாழ்ந்த காலமரகிய கி. பி. 13ஆம் நூற்றாண்டு என்பது சொல்லாமலே விளங்கும்.

நூலின் அமைப்பு

இந்நூல் வெண்பா யாப்பினால் ஆனது. காப்புச் செய்யுள் உட்பட 54 வெண்பாக்கள் உள்ளன. நூல், முன் கூறியது போல வினாவும் விடையுமாக அமைந்துள்ளது. நூலில் வரும் வினாக்கள் எட்டு. அவற்றிற்கு உரிய விடைகள் அமைந்துள்ள செய்யுட்கள் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

வினாக்கள்

விடைகள்

முதல் வினா
(தத்துவங்கள் பற்றியது)

4 முதல் 21 முடிய உள்ளவை
(18 செய்யுட்கள்)

இரண்டாம் வினாவும்

மூன்றாம் வினாவும்

(ஆணவமும் வினையும் பற்றியவை) - 22 ஆம் செய்யுள் மட்டும்

வினாக்கள்

விடைகள்

நான்காம் வினா (உயிர் பற்றியது)	— 24 முதல் 26 முடிய உள்ளவை (3 செய்யுட்கள்)
ஐந்தாம் வினா (இறைவன் பற்றியது)	— 27 முதல் 29 முடிய உள்ளவை (3 செய்யுட்கள்)
ஆறாம் வினா (நாதன் நடம் பற்றியது)	— 31 முதல் 38 முடிய உள்ளவை (8 செய்யுட்கள்)
ஏழாம் வினா (அஞ்செழுத்துப் பற்றியது)	— 40 முதல் 41 முடிய உள்ளவை (5 செய்யுட்கள்)
எட்டாம் வினா (முத்தி நிலை பற்றியது)	— 45 முதல் 48 முடிய உள்ளவையும், 50 முதல் 52 முடிய உள்ளவையும் (7 செய்யுட்கள்)

விடையாக அமைந்த 45 செய்யுட்களும் ஆசிரியர் கூற்றாகத் வெளிப்படா. அவற்றோடு 3-வது செய்யுள் விடை கூற இசைந்தமையைத் தெரிவிக்கும் ஆசிரியர் கூற்றாக உள்ளது. இனி 1, 2, 23, 30, 39, 49, 53 ஆகிய ஏழு செய்யுட்கள் மாணாக்கர் கூற்றாக உள்ளன. இவற்றோடு முதலில் உள்ள காப்புச் செய்யுளையும் சேர்க்க, இந்நூற் செய்யுட்கள் 54 ஆதல் காணலாம்.

நூல் கூறும் பொருள்கள் :

சைவசித்தாந்தம் மூவகைப் பொருள்களை எடுத்துப் பேசும், அம்முப்பொருள்களாவன மேற்பொருள், இடைப் பொருள், கீழ்ப் பொருள் என்பன. மேற் பொருளாய் இருப்பவன் இறைவன்; இடைப் பட்ட பொருளாய் இருப்பவை உயிர்கள்; கீழ்ப்பட்ட பொருளாய் உள்ளவை ஆணவம், மாயை கன்மங்கள்.

இறைவன் எல்லாப் பொருளையும் தன்னுள் அடக்கிக் கொண்டு நிற்கின்ற பெரும் பொருளாக உள்ளான். அவனது பெருநிலையை எப்படி உணர்ந்து கொள்வது? ஓர் எடுத்துக்காட்டின் மூலம் அதனை ஒருவாறு விளக்கலாம். நமக்குத் தெரிந்த பொருள்களிலே மிகவும் பெரிய பொருளாயிருப்பது ஆகாயமே. ஆகாயத்தான் எல்லாப் பொருள்களுக்கும் இடம் தந்து நிற்கிறது. நிலம், நீர், தீ, காற்று முதலியவற்றைத் தன் கைப்படுத்தி நிற்கிறது. எண்ணற்ற கோள்களையும் விண்மீன்களையும் தன்னுள்ளே தாங்கி நிற்கிறது. அந்த ஆகாயத்தைப் போல இறைவன் எல்லாவற்றையும் தன்னுள் அடக்கிக் கொண்டு நிற்கின்றான். எல்லாவற்றிற்கும் தானே ஆதாரமாக நிற்கின்றான். எல்லாவற்றையும் அவனே செயல்படுத்துகின்றான். இதனால், அவனே மேற்பொருள் என்பது விளங்கும்.

உயிரை வட மொழியில் ஆன்மா என்றும், சீவன் என்றும், சீவான்மா என்றும் வழங்குவர். உயிர்கள் இறைவனிடத்தில் அடங்கியிருப்பவை. இறைவனது பெருநிலை வியாபகம் எனப்படும். அதனுள் அடங்கி நிற்கும் நிலை வியாப்பியம் எனப்படும். அம்முறையில் இறைவன் வியாபகம்; உயிர்கள் இறைவனிடத்தில் வியாப்பியம்.

உயிர்தனக்குக் கீழ்ப்பட்ட பொருள்களாகிய ஆணவம், மாயை கன்மங்களின் தொடர்பினால் அறிவு மயங்கித் துன்புறும். பின் அவற்றின் பிடியிலிருந்து விடுபட்டு மேற்பொருளாகிய இறைவனைச் சார்ந்து இன்புறும். இவ்வாறு மேற்பொருள், கீழ்ப்பொருள் ஆகிய இரண்டின் வயப்படுவதாய் அவ்விரண்டிற்கும் இடைப்பட்டதாய் நிற்பதால் உயிர் இடைப்பொருள் ஆயிற்று.

மேற்பொருளாகிய கடவுளும், இடைப்பொருளாகிய உயிரும் அறிவுப் பொருள்கள். அவை சித்து எனப்படும். இனி, கீழ்ப் பொருளாகிய ஆணவம், மாயை, கன்மங்கள் அறிவற்ற பொருள்கள். அவை சடம் எனப்படும்.

கடவுளும் உயிரும் சித்து என்ற வகையில் ஓரினம் ஆயினும் அறிவு நிலையில் தம்முள் வேறுபட்டனவாகும். கடவுளது அறிவு முற்றறிவு. உயிரினது அறிவு சிற்றறிவு. கடவுளது அறிவு தானே அறிவது உயிரினது அறிவு அறிவிக்கவே அறிவது. கடவுளது அறிவு எல்லாவற்றையும் ஒருங்கே அறிவது; உயிரினது அறிவு ஒன்றொன்றாகவே அறிவது. கடவுளது அறிவு எதிலும் தோயாமல் நின்று அறிவது. உயிரினது அறிவு அறியப்படும் பொருளில் தோய்ந்து அதன் வண்ணம் ஆவது. இத்தகைய தனித் தன்மைகளால் கடவுளும் உயிரும் ஒரு நிகரன அல்ல என்பது விளங்கும்.

கடவுளது அறிவு நுண்ணியதாய் இருத்தலின் பருப் பொருளாகிய ஆணவ மலம் முதலியவற்றால் பற்றப்படுதல் இன்றி என்றும் தூயதாய் நிற்பது. உயிரினது அறிவு பருமையானது ஆதலின் பருப் பொருளாகிய அம்மலங்களால் பற்றப்படுதற்கு உரியதாயிற்று. இதற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டுக் கூறலாம். கடல் வெளியில் நீர் நிறைந்திருக்கிறது. அந்நீரைப் பற்றியிருக்கிறது உப்பு. கடல் வெளியைப் போன்றவன் இறைவன். நீரைப் போன்றது உயிர். உப்பைப் போன்றது மலம். கடல்வெளி நுண்ணியது. நீர் பருமையானது. ஆதலின் பருமையான உப்பு நுண்ணிய கடல் வெளியைப் பற்ற மாட்டாமல், பருப் பொருளாகிய நீரையே பற்றுவதாயிற்று. அதுபோல மலமும் உயிரையே பற்றியுள்ளது.

எல்லா உயிர்களும் தொன்றுதொட்டே ஆணவ மலத்தை உடையவாயின. ஆணவம் நீரை மூடும் பாசி போலவும், கண்ணை மறைக்கும் இருள் போலவும் உயிர்களின் அறிவை மறைத்து நிற்பது. கடவுளுக்கு அடுத்த படியாகப் பெரும் பொருளாய் நிற்கும் உயிரைத் தனது சத்தியால் சிறுமைப்படுத்தி நிற்பது ஆணவமேயாகும். உயிர் அடையும் எல்லாப் பெருங் கேட்டிற்கும் இது மூலம் ஆதலின் மூலமலம் எனப்படும். உயிர் என்று உண்டோ அன்றே அதனோடு இயற்கையாய்க் கலந்து நின்றவின் சகச மலம் எனப்படும். கண்ணை மறைக்கும் புற இருள் போல இஃது அறிவை மறைக்கும் அகவிருள் ஆகும். அது பற்றி இருள் மலம் எனப்படும். மலம் என்று சொன்னாலே அஃது ஆணவ மலத்தைக் குறிப்பதாகும்.

ஆணவமாகிய இருளை நீக்கும் விளக்குப் போன்றது மாயை மாயையே உயிருக்கு உடம்பாகவும் உடர்பில் உள்ள கருவிகளாகவும் அமைந்து ஆணவ மலத்தைச் சிறிது நீக்கி அறிவை விளக்குகிறது. மாயையின் சேர்க்கையால் ஆணவத்தின் சத்தி சிறிது விலகிய போது ஆன்மா நுண்ணறிவைப் பெறுது பரு அறிவையே பெறுகிறது; அக நோக்கு இன்றிப் புற நோக்கையே உடையதாகின்றது அஃதாவது, உள்நோக்கித் தன்னையும் தன்னுள்ளே இருக்கும் தலைவனாகிய இறைவனையும் உணர மாட்டாமல் புறப்பொருள்களாகிய உலகப் பொருள்களையே நோக்கி நிற்கிறது.

இந்நிலையில் ஆணவ மலம் திரிபுணர்ச்சியைத் தருகிறது. திரிபுணர்வு எனினும், விபரீத அறிவு எனினும், மயக்க வுணர்வு எனினும் ஒன்றே. இம் மயக்க வுணர்வால் ஆன்மா தன்னையே எல்லா வற்றிற்கும் வினைமுதலாகக் கருதி 'நான் நான்' என்று முனைத்து எழுகிறது. அம் முனைப்போடு செய்யும் செயலே வினை அல்லது கன்மம் எனப்படும்.

மாயை உடம்பாயும், உலகப் பொருள்களாயும் நின்று உயிரைக் கவர்ந்து மயக்குகிறது. கன்மம் அவ்வுலகப் பொருள்களை உயிரோடு கூட்டி இன்ப துன்பங்களைத் தந்து மயக்குகிறது ஆணவம் யான் எனது என்னும் பற்றினை உண்டாக்கி உலக நுகர்ச்சிக்கு ஏதுவாகி மயக்குகிறது. இவ்வாறு இவை மூன்றும் உயிரறிவை உலகத் தோடு பிணிக்கின்றன. இது பற்றியே இவை கட்டு என்றும், தனை என்றும், பாசம் என்றும் கூறப்படுகின்றன.

ஆயின் ஒரு வேறுபாட்டைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். ஆணவம் என்பது உயிருக்குப் பகையாகிய கட்டு மாயை கன்மங்கள் அதனை நீக்க வந்த கட்டுக்கள். முள்ளை முள்ளால் எடுத்தல் என்பதை இங்கே நினைவு கூரலாம். இன்னொரு உவமையும் கூறலாம் அவிழ்க்க

முடியாத ஒரு கட்டினை அவிழ்ப்பதற்கு ஒரு வழி உண்டு. அதனோடு வேறு சில கட்டுக்களை இட்டு இறுக்கினால் முதற்கட்டு நெகிழ்ந்து விடும். அதுபோல ஆணவமாகிய கட்டினை நெகிழ்விப்பதற்காகவே மாயை கன்மங்கள் என்ற இரு கட்டுக்கள் இறைவனால் கூட்டுவிக்கப் படுகின்றன என்பதை உணர்தல் வேண்டும்.

ஆணவம் மாயை கன்மங்கள் பாசம் என்னும் பெயரைப் பெற, அவற்றால் கட்டுண்டு கிடக்கிற உயிர்கள் பசுக்களா என்னும் பெயரைப் பெறுகின்றன. இருள் வடிவான ஆணவமும், பிறவித் துன்பத்தைத் தரும் கன்மமும், மயக்கத்தைத் தரும் மாயையும் ஆகிய மும்மலக்கட்டினின்றும் பசுக்களாகிய உயிர்களை விடுவித்துக் காப்பவனாகிய இறைவன் பதி எனப்படுகின்றான்.

பதி, பசு, பாசம் ஆகிய இவையே சைவசித்தாந்தம் கூறும் முப் பொருள்களாகும். இவையே மேற்பொருள், இடைப்பொருள், கீழ்ப் பொருள் என முன்னே குறிப்பிடப் பெற்றன. இப்பொருள் பற்றிய உண்மைகளை விளக்கிக் கூறுவதாகவின் இந்நூல் உண்மை விளக்கம் எனப் பெயர் பெற்றது. முப்பத்தாறு தத்துவங்கள், ஆணவம், வினை, ஆன்மா, சிவம், ஐந்தெழுத்து, முத்தி, வழிபாடு ஆகியவை இந்நூலில் கூறப்படுகின்றன. தில்லையில் இறைவன் ஆடும் திருக்கூத்தின் தத்துவத்தை இந்நூல் போல இனிது விளக்கிக் காட்டிய நூல் வேறு இல்லை எனலாம்.

உண்மை விளக்கம்

காப்பு

எடுத்துக் கொண்ட இந்நூல் இடையூறின் இனிது முடிதற் பொருட்டு முதலில் விநாயகப் பெருமானை வணங்கி நூலைத் தொடங்குகிறார் ஆசிரியர்.

விநாயகர் வணக்கம்

வண்மைதரும் ஆகமநூல் வைத்த பொருள்வழுவா
உண்மை விளக்கம் உரைசெய்யத் - திண்மதம்சேர்
அந்திநிறத் தந்திமுகத் தொந்திவயிற்று ஐங்கரனைப்
பந்தம் அறப் புந்தியுள் வைப் பாம்;

பொருள் :

சித்தாந்த ஞானமாகிய வளத்தினைத் தருகின்ற சிவாகம நூல்கள் உணர்த்தும் பொருள்கள் பதி, பசு, பாசம் எனபன. அம் முப்பொருள்களின் இயல்புகளை அவ்வாகமங்கள் கூறுகின்ற படியே வழுவாமல் உரைக்கப் புகுவது உண்மை விளக்கம் என்னும் இந் நூலாகும். இந்நூலைச் செய்வதற்கு விநாயகப் பெருமானது அருளை வேண்டி யாம் அவரை உள்ளத்திற் கொண்டு வழிபடுவோம்.

அவர் செவ்வானம் போன்ற சிவந்த ஒளியினை உடையவர்; மதம் பொழியும் ஆனைமுகம் கொண்டவர்; பருத்த திருவயிற்றினை உடையவர்; ஐந்து திருக்கைகளோடு கூடியவர். இத்தகைய வடிவின ராக நினைத்தற்கு உரியவர் அவர்.

விளக்கம் :

முப்பொருள் வைப்பு முறை :

சைவ சித்தாந்தம் கூறும் பொருள்கள் மூன்று எனினும் அவற்றை வரிசைப்படுத்தி அமைத்துக் கூறும் வைப்பு முறையில் நூலாசிரியர்கள் வேறுபடுவர்.

முதல்வராகிய மெய்கண்ட தேவர் தமது சிவஞான போதத்தில் முப்பொருள்களைப் பதி, பாசம், பசு என முதலில் நிறுத்தித் பின் எதிர்வரிசையில் பசு, பாசம், பதி எனக் கூறி முடித்தார்.

அவரது மாணக்கருள் முதல்வராகிய அருணந்தி சிவனார் தமது வழிநூலாகிய சிவஞான சித்தியாரில் தமது ஞானாசிரியரை அடியொற்றி அப்படியே அமைத்துக் கொண்டார்.

ஆயினும், பின்வந்த உமாபதி சிவனார் தமது சிவப்பிரகாசம், திருவருட்பயன் ஆகிய இரு நூல்களிலும் பதி, பசு, பாசம் என்ற வரிசை முறையினையே மேற்கொண்டார்.

வடமொழிச் சிவாகமங்களிலும் இவ்வைப்பு முறையில் இடத் திற்கு ஏற்ப வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன என்பது அறியத் தக்கது.

இந்நிலையில், மெய்கண்டாரின் மற்றொரு மாணவரும் இந்நூல் ஆசிரியரும் ஆகிய மனவாசகங் கடந்தார் பாசம், பசு, பதி என்ற முறையில் அமைத்து விளக்கிச் செல்லும் புதிய போக்கினை மேற்கொண்டுள்ளார். பதியை முதலில் வைத்துக் கூறும் முறையே பொதுவாகக் காணப்பட, இவர் பாசத்தை முன் வைத்துக் கூறி இருக்கும் பான்மை நோக்குதற்குரியது.

ஆசிரியர் அணுகுமுறை :

ஆசிரியரது இவ்வணுகு முறையில் ஒரு பொருத்தம் இருக்கிறது. மாயை, கன்மம், ஆணவம் ஆகிய மூன்றும் பாசம் எனப்படுகின்றன. மாயை உலகப் பொருள்களாய் நின்று உயிரைக் கவர்ந்து மயக்குகிறது. கன்மம் அவ்வுலகப் பொருள்களை உயிரோடு கூட்டி இன்ப துன்பங்களைத் தந்து உலக வாழ்வில் மயங்கச் செய்கிறது. ஆணவம் உயிரிடத்தே விருப்பு வெறுப்பை உண்டாக்கி உலக நுகர்ச்சிக்கு ஏதுவாகிறது சுருங்கக் கூறினால், இம்மூன்றுமே உயிரை உலகோடு பிணிக்கின்றன எனலாம். இது பற்றியே பாசத்தைக் குறிக்க உலகு என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்துவர்.

எனவே முப்பொருள்களில் பாசம் நமக்கு நன்றாகத் தெரிந்த பொருள் ஆகிறது. தெரிந்த பொருளை முதலிற் சொல்லிப் பின் தெரியாததை விளக்குதல் என்பது கல்வி முறையில் பின்பற்ற வேண்டிய ஒன்றாகும். முதலிலேயே தெரியாததை உணர்த்தினால் மாணவர் அதனைப் பின்பற்ற மாட்டாது இடர்ப்படுவர். இதனைக் கருதியே நம் ஆசிரியர் மனவாசகங் கடந்தார் எளிதில் விளங்கக் கூடிய பாசத்தின் இயல்பை முதலில் விளக்கிப் பின் மற்றவைகளின் இயல்பை விளக்கிக் காட்டுகின்றார்.

தெரிந்ததிலிருந்து தெரியாததற்குச் செல்லுதல் என்னும் இம்முறையை இந்நூலின் பலவிடத்திலும் நாம் காணவிருக்கிறோம்.

நூல்

நன்ம ணக்கர் ஒருவர் சைவசித்தாந்தப் பொருள் பற்றி அறியாதும், ஐயுற்றும் வினாவும் வினாக்களாகவும், அவற்றிற்கு மெய்கண்ட தேவராகிய குரு முதல்வர் அம்மாணக்கரது உள்ளம் தெளிவு பெறும் வகையில் கூறும் விடைகளாகவும் இந்நூலை அமைத்துக் கொள்கிறார் ஆசிரியர். இவ்வாறு சீடர் ஆசிரியரிடையே

நிகழும் உரையாடல் முறையில் வைத்து நம் போல்வார் விளங்கிக் கொள்ளும் படியாக உண்மைகளை உணர்த்தலுறுகிறார்.

மெய்கண்ட முதல்வர் திருமுன்பு அம்மாணக்கர் தமது வினாக்களை விண்ணப்பிக்கப் புகுகின்ற நிலையை இம்முதற் செய்யுள் கூறுகிறது.

செய்யுள்-1

ஆசிரியரிடம் வேண்டுகல்

பொய்காட்டிப் பொய்யகற்றிப் போதானந் தப்பொருளாம்—
→ மெய்காட்டும் மெய்கண்டாய் விண்ணப்பம் — பொய்காட்டா
மெய்யா திருவெண்ணை வித்தகா சுத்தவினா
ஐயா நீ தான் கேட்டருள்.

பொருள் :

நிலையற்ற உலகியல் பொருள்களின் தன்மையை எடுத்துக் காட்டி அவற்றின் மீது கொண்டிருந்த பற்றினை நீக்கி, தூய அறிவாயும் இன்பமாயும் விளங்கும் மெய்ப்பொருளாகிய சிவத் தினிடத்தில் சேர்ப்பிக்க வல்ல மெய்கண்ட நாதரே! அடியேன் உம்மை வேண்டிக்கொள்கிறேன்.

வினை காரணமாக வராத அருளுருவைக் கொண்ட முதல்வரே! திருவெண்ணைய் நல்லுரை இருப்பிடமாகக் கொண்ட ஞான ஐயனே! அடியேன் சுத்த நிலையாகிய ஞான வாழ்வினை தேசிகரே! எய்தும்விருப்பத்தால் கேட்கும் வினாக்களைத் திருச் செவியேற்று அவற்றிற்கு விடை கூறியருளவேண்டும்.

விளக்கம் :

பொய், மெய் :

உலகம் நிலையாமையை உடையது. உலகப் பொருள் அனைத்தும் தோன்றி நின்று பின் மறையும் தன்மையன. அவற்றுள் சில விரைவில் மறையலாம். வேறு சில நீடித்து நின்று மறையலாம். அவ்வளவே வேறுபாடு இவ்வாறு நிலைமாற்றம் அடையும் பொருள் எல்லாம் அசத்து எனப்படும்.

இனி, எவ்வித மாற்றமும் இன்றி என்றும் ஒரு தன்மைத்தாய் நிலைபெற்றுள்ள பொருள் சத்து எனப்படும். இறைவன் ஒருவனே சத்து எனப்படுதற்கு உரியவன்.

அசத்து, சத்து என்பன வடசொற்கள். அவற்றிற்கு இணையான தமிழ்ச் சொற்கள் பொய், மெய் என்பன. உலகப் பொருளைப் பொய்ப்

பொய்யை அசத்து அசத்து (நிலைம) அசத்து
சுருக்க மெய்யும்

மெய்கண்ட உணர்வு - மெய்கண்ட உணர்வு - கண்ணுக்கு நேர்
 தீக்கியபன் - (ஸ்திரோத்ரம் மெய்கண்ட உணர்வு) - கண்ணுக்கு நேர்
 கெவலம் மெய்கண்ட உணர்வு - கண்ணுக்கு நேர்

9

உணர்வு மெய்கண்ட உணர்வு - கண்ணுக்கு நேர்

பொருள் என்றும், இறைவனை மெய்ப் பொருள் என்றும் நூல்கள் குறிப்பிடும். இச் செய்யுளில் பொய், மெய் என்பன இப்பொருளில் வந்துள்ளமை காணலாம்.

பொய் காட்டா மெய்யா :

முதலடியில் 'பொய்காட்டி' என்று குறிப்பிட்ட ஆசிரியர் இரண்டாம் அடியின் இறுதியில் 'பொய் காட்டா' என்கிறார். முன்னுக்குப்பின் முரணாக உள்ளதே என்று எண்ணும்படியாக இஃது உள்ளது. 'பொய் காட்டா' என்பதன் பொருளை உணர்ந்தால் இம் முரண்பாடு தோன்றுது.

நாமெல்லாம் வினைவயப்பட்டுப் பிறந்தவர்கள். நமது பழ வினைக்கு ஏற்பவே நமக்கு உடம்பு அமைந்துள்ளது இருவினை தந்த உடம்பு இது.

மெய்கண்ட தேவரோ வினையின் நீங்கியவர்; மூவாண்டு நிரம்பாத இளங்குழவிப் பருவத்திலேயே மெய்யுணர்வை முற்றப் பெற்றவர்; சிவபெருமான் தனக்கே உரிய நெற்றிக் கண்ணையும் நீல கண்டத்தையும் மறைத்து மெய்கண்ட தேவர் வடிவில் வந்தருளிநார் என்று போற்றும் படியான பெருநிலையைப் பெற்றவர். எனவே அவரது வடிவம் அருளுருவே யன்றி நம்மனோர்க்கு உள்ளது போல வினை காரணமாக வந்த வடிவம் அன்று. இக்கருத்துப்படவே 'பொய் காட்டா மெய்யா' என்று அழைக்கின்றார்.

இங்கே பொய் என்பது வினையைக் குறிக்கும். தோன்றுதல், நுட்பமாய் அடங்கியிருத்தல், இன்ப துன்பமாகிய பயனைக் கொடுத்து நீங்குதல் என்ற மூன்று நிலைகள் வினைக்கு உண்டு. இவ்வாறு நிலை மாற்றம் உடையதாய் இருத்தல் பற்றி வினை 'பொய்' எனப்பட்டது. அடுத்துள்ள 'மெய்' என்ற சொல் உடம்பு, வடிவம் என்னும் பொருளைத் தரும். எனவே 'பொய் காட்டா மெய்யா' என்ற விளி. வினை தராத அருள்வடிவைக் கொண்டவரே எனப் பொருள்படுவ தாயிற்று.

ஞானாசிரியர் : மருநுநல் - சூரர் 336

உலகின் நிலையாமையை உணரும் சூழ்நிலை ஓவ்வொருவர் வாழ் விலும் அவ்வப்போது வந்து செல்கிறது. உயிருக்கு உயிராகப் பழகிய நண்பர் நேற்றுவரை இருந்தவர் இன்று இல்லை என்பதைக் காணும் பொழுது 'என்ன வாழ்க்கை' என்ற எண்ணம் தோன்றுகிறது. கண்ணுக்குக் கண்ணாக வளர்த்தெடுத்த பிள்ளையைக் காலலிடம் கொடுத்து விட்டுக் கண்கலங்கி நிற்கும் போது வாழ்க்கையின் மீதே வெறுப்பு ஏற்படுகிறது இவ்வாறு தோன்றும் நிலையாமையுணர்ச்சி யெல்லாம் நீடித்து நிற்பதில்லை; சில பொழுது இருந்து பின் நீங்குகிறது.

அதன் காரணமாக உலகம் அமைந்திருப்பதில் அமைதி உண்டாகாது. அதனால் உலகம் அமைதி உண்டாகாது. அதனால் உலகம் அமைதி உண்டாகாது.

ஆன்மீகச் சொற்பொழிவைக் கேட்கும் போது சிலர்க்கு நிலையாமையுணர்ச்சி தோன்றுவதுண்டு! 'இக்கணம் முதலே பணத் தாசையை விடவேண்டியது தான். அது நம்மோடு என்றும் இருக்கவா போகிறது?' என்றெல்லாம் எண்ணிக் கொண்டு வீடு செல்வார்கள். வீடு வரைதான் இந்த நல்லுணர்ச்சி! வீட்டிற்குள் நுழைந்ததும் துணை வியாரிடம் அன்றைய செலவுக் கணக்கைக் கேட்பார்கள். சிறிது பணம் கூடுதலாகச் செலவழித்திருந்தால் போதும். 'இப்படிச் காசைக் கரியாக்கி விட்டாயே. பணத்தின் அருமை எனக்கல்லவா தெரியும்' என்று பாய்வார்கள். சற்று முன் சொற்பொழிவின் போது தோன்றிய நிலையாமையுணர்ச்சி எந்தத் திசையில் போயிற்றோ?

பொய்யைப் பொய் என்று கண்டு அதனை விட்டு அகலுவதே ஞான நிலையாகும். அந்த ஞானம் பக்குவம் உறுதவர்க்கு வருவ தன்று; வந்தாலும் நிலைத்து நிற்பதன்று என்பது மேலே கூறிய வற்றால் விளங்கும்.

உலகியலில் உவர்ப்புத் தோன்றி, ஞானத்தைப் பெறுதலில் வேட்கை உண்டாகும் காலமே உயிரின் பக்குவ காலமாகும். அப் பக்குவ நிலையைப் பார்த்தருளிச் சிவனே ஞானாசிரியராகப் தோன்றிப் பொருள்களின் உண்மை நிலையை அறிவுறுத்துவார். அவ்வுப தேசத்தைப் பெற்ற உயிர் அசத்தை அசத்து என்று கண்டு கழித்துச் சத்தாகிய சிவத்தோடு கூடி இன்புறும். இவ்வாறு பக்குவர்களை ஆட் கொண்டு வாழ்விக்கும் ஞானாசிரியராகத் திகழ்ந்தவர் மெய்கண்ட சிவம் என்பதை முன்னிரண்டடிகள் உணர்த்தி நிற்கின்றன.

அன்பு உதவி மனம்

சுத்த வினா : தீயபயம் பொருளை அழித்தேட்டு உணர்வாததால்

உயிர் அறியாமையில் அழுந்தி நிற்கும் நிலை கேவலம் எனப் படும் நாள்தோறும் நமக்குக் கேவல நிலை உண்டாகிறது. உறக்கம் என்பது ஒன்றும் அறியாத நிலைதானே. உயிர் ஆணவ மலத்தில் அழுந்துதல் காரணமாக உறக்கம் நிகழ்கிறது. அதில் அழுந்துதல் எந்த அளவுக்கு உள்ளதோ அந்த அளவுக்கு ஏற்ப உறக்க நிலையும் அமையும். அழுந்தத் தொடங்கும்போது உறக்கம் மெத்தென நிகழும். அழுந்துதல் மிக மிக, உறக்கமும் ஆழ்ந்ததாய் நிகழும். எனவே உறக்கம் என்பது கேவல நிலையாகும்.

இறப்பு என்பதும் உயிர் ஆணவ மலத்தில் அழுந்துகிற நிலையே யாம் இறப்பு இவ்வகையில் உறக்கத்தைப் போன்றது எனலாம். உறங்குவது போலும் சாக்காடு' என்பது குறள்மொழி. எனவே இறப்பு என்பதும் கேவல நிலையேயாகிறது.

இன்னொரு கேவல நிலையும் உண்டு. அது நமது விழிப்பு நிலை யிலேயே நிகழ்கிறது. ஒவ்வொரு நாளும் பாராயணம் செய்து வருகிற பாடல் கூடத் திருமென யாராவது கேட்டால் நமது நினைவிற்கு வருவதில்லை. இப்படி விழிப்பு நிலையில் ஏற்படுகிற மறதியும் கேவல நிலை எனப்படுகிறது.

இதுகாறும் கூறியவற்றால் உறக்கம், இறப்பு, மறப்பு என்பவையெல்லாம் அறியாமையில் அழுந்துகிற கேவல நிலை என்பது விளங்கும். இந்நிலையை 'இரவு' என்ற சொல்லால் ஞானநூல்கள் குறிப்பிடும்.

அறியாமை என்பது இருள் எனில், அவ்விருளைச் சிறிது நீக்குகின்ற ஒளியாய் நிற்பது மாயையாகும். மாயையிலிருந்து தோன்றும் உடம்பும் உடம்பின் அகத்தும் புறத்தும் உள்ள கருவிகளும் அறியாமையிருளைச் சிறிது விலக்கிச் சிற்றறிவை உண்டாக்குகின்றன. இவ்வாறு மாயா கருவிகளைப் பொருந்தி அறிவு விளங்கி உலகப் பொருள்களை நுகர்ந்து வரும் நிலை சகலநிலை எனப்படும்.

கேவலநிலை என்பது அறியாமையில் அழுந்துதல் என்றால், சகல நிலை என்பது மாயையில் அழுந்துதல் எனச் சொல்லலாம்.

இறப்பு என்பது கேவல நிலை எனப் பார்த்தோம். எனவே, பிறப்பு என்பது சகல நிலை என்பது விளங்கும். நாள்தோறும் வரும் உறக்கம் கேவல நிலை என அறிந்தோம். எனவே உறக்கம் நீங்கி எழுகின்ற விழிப்பு சகல நிலை என விளங்கிக் கொள்ளலாம். அவ்வப்போது வருகின்ற மறப்பு கேவல நிலை எனக் கண்டோம். எனவே அம்மறதி நீங்கிய நினைப்பு சகல நிலை என்பது வெளிப்படடை.

இதுகாறும் கூறியவற்றால் பிறப்பு, விழிப்பு நினைப்பு ஆகியவையெல்லாம் மாயையில் அழுந்துகிற சகல நிலை என்பது தெளிவாகும். அறிவு விளங்கி வருகிற இச் சகல நிலையைப் 'பகல்' என்ற சொல்லால் ஞான நூல்கள் குறிப்பிடும்.

இரவு நீங்கினால் பகலும், பகல் நீங்கினால் இரவும் மாறி மாறி வருகின்றன. அவ்வாறே கேவல நிலையாகிய அறியாமையும், சகல நிலையாகிய சிற்றறிவும் மாறி மாறி நிகழ்கின்றன. இறப்பு மாறினால் பிறப்பும், உறக்கம் கலைந்தால் விழிப்பும், மறதி நீங்கினால் நினைப்பும் எனத் தொன்று தொட்டுத் தொடர்ந்து வருகின்றன. உயிர் இறந்தும் பிறந்தும் உறங்கியும் விழித்தும் மறந்தும் நினைந்தும் இவ்வாறு உழன்று வருகிறது.

இத் தடுமாற்றம் தீர்ந்து ஒருநிலைப்பட்ட தன்மையை உயிர் எய்த வேண்டுமாயின், இரவு பகல் இல்லாத இடத்தை அஃது அடையவேண்டும். அஃதாவது, திருவருளைச் சேரவேண்டும்.

திருவருள் உயிருக்கு அப்பால் எங்கேயோ உள்ளது என்று எண்ண வேண்டா. உயிரின்கண்ணேயே எப்போதும் உடனாக உள்ளது. இதனை நாம் தெரிந்து கொள்ளாமலே இருக்கிறோம். உடற் சார்பும் உலகச் சார்பும் ஆகிய பற்றுக்களே நம்மைத் திருவருளை நோக்காதபடி செய்கின்றன. அப்பற்றுக்கள் அறுந்தால் அக்கணமே திருவருளின் இருப்பைத் தெற்றென உணர்ந்து கொள்வோம்.

கயிறுகளால் கட்டப் பெற்ற ஊசலின் மேலிருந்து ஆடிக் கொண்டிருக்கின்ற வரையில், தரைதான் ஆதாரமாக இருந்து தாங்கிக் கொண்டிருக்கிறது என்ற உண்மையை நாம் தெரிந்து கொள்வதில்லை. கயிறுகள் அறுந்து கீழே விழும் போதில் தரை நம்மைத் தாய் போலத் தாங்கிக் கொள்ளும் போதுதான் அவ்வுண்மையை அனுபவமாக உணர்வோம். அதுபோல, அற்றது பற்றெனில் திருவருளை உற்றவராவோம்.

உயிரறிவில் கலந்திருக்கின்ற சிவனது அறிவே திருவருள் என்பது. அப்பேரறிவே மறைந்து நின்று கருவி கருணைகளின் வழியாகச் சிற்றறிவை விளக்கி வருகிறது. இது திருவருளை உணர்வதற்கு முந்திய நிலை.

கயிறு அறுந்த ஊசல் போலத் திருவருட் சார்பை உயிர் பெற்று விட்டால் அத்திருவருள் ஞானம் தானே முன்னின்று அவ்வுயிருக்கு நேரே உணர்த்தும் அந்நிலையில் மனம் முதலிய கருவி கருணைகள் தேவையில்லாமற் போகின்றன. அக்கருவிகளின் துணையிலாமலே திருவருள் நேரே அறிவிக்க அதனால் எல்லாவற்றையும் அறிகின்ற விரிந்த அறிவு உண்டாகும்.

கருவிகளைக் கொண்டு அறிவு விளங்குகின்ற நிலையே சகலம் என்றும், பகல் என்றும் கூறப்படும் ஆகலின், கருவிகளின் துணையின்றி அறிவதாகிய அருள்நிலையில் சகலமாகிய பகல் என்பது நீங்கிவிடும். இந்நிலையில் அறியாமையாகிய ஆணவ மலமும் முற்றிலுமாக நீங்கி விடும் ஆதலால் கேவலமாகிய இரவும் நீங்கி விடுகிறது. இவ்வாறு உயிர் திருவருளில் அழுந்தி நிற்கின்ற சுத்த நிலையே இரவு பகல் இல்லாத இடம் ஆகின்றது.

இச்சுத்த நிலையைத் தலைப்பட வேண்டும் என்னும் வேட்கை யினால் ஆசிரியரிடம் விண்ணப்பிக்கின்ற வினாக்கள் ஆதலின் அவை சுத்த வினா' எனப்பட்டன.

செய்யுள்-2

வீனாக்கள்

ஆறுது தத்துவம் ஏது ஆணவம் ஏது அன்றேதான்
மாறா வினை ஏது மற்றிவற்றின் — வேறாகா
நான் ஏது நீ ஏது நாதன் நடம் அஞ்செழுத்துத்
தான் ஏது தேசிகனே சாற்று.

பொருள் :

- 1) முப்பத்தாறு தத்துவங்களின் இயல்பு யாது?
- 2) ஆணவத்தின் இயல்பு யாது? 3) தொன்று தொட்டே ஆணவத் தோடு தொடர்ந்து நீங்காமல் வரும் வினையின் இயல்பு யாது?
- 4) இத்தத்துவங்கள் ஆணவம், வினை ஆகியவற்றிற்கு வேறுகாமல் இவற்றோடு கூடி ஒற்றுமைப்பட்டு வரும் என் இயல்பு யாது?
- 5) என் அறியாமையை நீக்கி உண்மையை உணர்த்த வந்தருளிய நாம் இயல்பு யாது? 6) இறைவன் இயற்றும் நடனத்தின் இயல்பு யாது?
- 7) திருவைந்தெழுத்தின் இயல்பு யாது? 8) முத்தியின் இயல்பு யாது? குரு முதல்வரே, இவ்வினாக்களுக்கு விடை கூறியருள்வீராக.

விளக்கம்

தத்துவங்கள் என்பவை மாயையிலிருந்து தோன்றிய காரியப் பொருள்கள். ஆதலின் முதல் வினா மாயையைப் பற்றியதாகக் கொள்ளலாம். இரண்டாம் வினா ஆணவத்தைப் பற்றியதாகவும், மூன்றாம் வினா கன்மத்தைப் பற்றியதாகவும் அமைதலின் முதல் மூன்று வினாக்களும் பாசம் பற்றியவை என்பது தெளிவாகும்.

நான்காம் வினாவாகிய 'நான் ஏது' என்பதில் நான் என்பது முதலில் மாணவரைக் குறித்துப் பின் பசுவாகிய உயிரைக் குறிப்பதாயிற்று. அவ்வாறே ஐந்தாம் வினாவாகிய 'நீ ஏது' என்பதில் 'நீ' என்பது ஞானசிரியரைக் குறிப்பதாலும், ஞானசிரியர் சிவமே யாதலாலும் அவ்வினா பதியாகிய இறைவனைப் பற்றியதாயிற்று.

இவ்வாறு, முதல் ஐந்து வினாக்களும் பாசம், பசு, பதி ஆகிய முப்பொருள்களின் இயல்பு பற்றியன என்பது புலனாகும். பாசம் நமக்குத் தெரிந்த பொருளாதலின் அதனை முன் வைத்தார். 'இவற்றின் வேறாகா நான்' என்றதனால் அப்பாசத்தோடு கூடி அதன் வசப்பட்டிருக்கின்ற பசுவை அடுத்து வைத்தார். குருவாகி வந்து உண்மையை உணர்த்திப் பாசத்தினின்றும் விடுவிக்கின்ற பதியை அதன்பின் வைத்தார் என இவ்வாறு பொருத்தம் காணலாம்.

ஆறுவது வினா நாதன் நடம் பற்றியது. இறைவன் செய்யும் ஐந்தொழிலே நடனம் எனப்படுதலின், அதுவும் பதியின் இயல்பாய் அமைதலின், அது பற்றிய வினாவை ஐந்தாம் வினாவிற்குப் பின் வைத்தது பொருத்தமேயாகும்.

இவ்வாறு முப்பொருள்களின் இலக்கணத்தைக் கூறி முடித்த பின், சாதனமாகிய திருவைந்தெழுத்தினைப் பற்றிய ஏழாம் வினாவுனை அமைத்துக் கொண்டார்.

சாதனத்திற்குப் பின் பயனைக் கூறுவது முறை, எட்டாவது வினா முத்தியாகிய பயனைப் பற்றியதாகும். முத்தியைக் குறிப்பதாகச் செய்யுளில் என்ன சொல் இருக்கிறது? நான்காம் அடியிலுள்ள 'தான் ஏது' என்பதில் உள்ள 'தான்' என்பதே முத்தியைக் குறிப்பதாகும். அச்சொல் எவ்வாறு முத்தியைக் குறிக்கும் என்பதைப் பார்ப்போம்.

உயிர் எதனை எதனைச் சார்கிறதோ அதன் அதன் தன்மையையே தன் தன்மையாகக் கொண்டு நிற்கும் இயல்புடையது. இப் பிறப்பு நிலையில் உயிர் உடம்பைச் சார்ந்து உடம்பின் தன்மையையே தன் தன்மையாகக் கொண்டு உடம்பாகவே நிற்கிறது என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது. அவ்வாறே முத்தி நிலையில் உயர் சிவத்தைச் சார்ந்து சிவத்தின் தன்மையையே தன் தன்மையாகக் கொண்டு சிவமாகவே நிற்கும். சிவம் தன்னையே தந்து உயிரைத் தன்வண்ணம் ஆக்கிவிடும். மாணிக்கத்தைச் சார்ந்த பளிங்கு மாணிக்க வண்ணமாதல் போன்றது இது. இதுவே தானாதல் ஆகிய முத்தி நிலை. தான் என்பது சிவத்தைக் குறிக்கும். எனவே, தானாதல் என்பது சிவமாதல் எனப் பொருள்படும். தானாதல் என்பதே செய்யுளில் தான் என நின்று முத்தியைக் குறிப்பதாயிற்று.

செய்யுள்-3

ஆசிரியர் விடையருளப் புகுதல்

உள்ளபடி இத்தை உரைக்கக்கேள் உன்தனக்கு
வள்ளல் அருளால் அன்று வாய்மலர்ந்த — தெள்ளியசீர்
ஆகமங்கள் சொன்ன அடைவிலே ஆனந்த
யோகம் நிகழ் புதல்வா உற்று.

பொருள் :

சிவானந்த நிலைக்கு இட்டுச் செல்லும் யோக நெறியில் நிற்கின்ற நன்மாணிக்கனே, சிவபெருமான் முற்காலத்தில் ஆன்மாக்களின் மீது கொண்ட அருள் காரணமாக ஆகமங்களை ஆக்கியருளினார்.

சிறப்பு மிக்க அச் சிவாகமங்கள் உணர்த்தும் ஞானநெறியை அவற்றில் உள்ளபடியாம் உனக்கு உரைப்போம். உளம் பொருந்திக் கேட்பாயாக.

விளக்கம் :

உலகியலில் பற்று உள்ள வரையில் ஞானத்தில் வேட்கை உண்டாகாது; ஞானத்தை உணர்த்தினாலும் அது விளங்காது. உலகியலில் உவர்ப்புத் தோன்றி, காமம் வெகுளி முதலிய குற்றங்கள் நீங்கி மனம் தூய்மையடையும் போதுதான் ஆசிரியர் உணர்த்துகிற ஞானம் உணர்த்தியவாறே விளங்கும். இம் மனப் பக்குவத்தையே 'இருவினையொப்பு' என்று நூல்கள் கூறு. இருவினையொப்பாவது, நன்மை வரினும், தீமை வரினும் இன்பம் வரினும் துன்பம் வரினும் அவற்றால் உள்ளம் வேறுபடாது இரண்டையும் ஒன்று போலக் கருதி விருப்பு வெறுப்பின்றி நிற்கும் மனநிலையாகும்.

இத்தகுதி உடையவரே ஞானத்தைப் பெறுதற்கு உரியவராவர். இத்தகுதியை இத்தகு மனநிலையை எய்துவதற்கு என்ன வழி? உள்ளன்போடு செய்யும் சிவ வழிபாடே அதற்குரிய வழியாகும். அவ் வழிபாடே சைவத்தில் தவம் எனப்படும். அவ்வழிபாட்டினைப் படிமுறையில் மேற்கொள்ள வேண்டும். முதலில் புறத்தளவில் வழிபடுதல், பின் புறமும் அகமும் இயைந்து வழிபடுதல், அதன்பின் அகத்தால் மட்டும் வழிபடுதல் என அப்படிமுறை அமையும். முன்னது சரியை என்றும், இடைப்பட்டது கிரியை என்றும், பின்னது யோகம் என்றும் பெயர் பெறும்.

சரியையாவது திருக்கோயிலிலுள்ள திருவுருவங்களை வணங்குதல், விளக்கேற்றுதல், பூமாலை புனைதல் முதலியன. இது புற வழிபாடு என்பது புலனாகும். கிரியையாவது ஆன்மார்த்தமாகச் செய்யும் சிவ பூசையாகும். இதில் உடலோடு உள்ளமும் ஈடுபடுவதால், புறமும் அகமும் கலந்த வழிபாடாகிறது. இனி மனத்தை அடக்கி ஒருவழியில் நிறுத்தி இறைவனோடு ஒன்றச் செய்வதாகிய அக வழிபாடே யோகமாகும்.

படிமுறையில் சரியை, கிரியை, யோகம் ஆகிய இத்தவத்தினை ஒன்றன் பின் ஒன்றாக முறையாகச் செய்து வரின் அவர்தம் உணர்வு உலகியலினின்றும் விடுபட்டு இறைவனிடம் மேலும் மேலும் ஈடுபடும். அதனால் உலகியலில் உவர்ப்பு ஏற்பட்டு மனத்திலுள்ள மாசுகள் அகன்று உள்ளத் தூய்மை உண்டாகும். ஞான நெறியில் மனம் செல்லும். இப்பக்குவநிலை உடையவரே சீடராதற்கு ஏற்றவர்.

இங்கே, ஆசிரியர் மாணாக்கரை நோக்கி 'யோகம் நிகழ் புதல்வா' என அழைக்கின்றார். அம் மாணாக்கர் சரியை கிரியைகளை

முற்றச் செய்து யோக நெறியில் நின்று அதன் படினாக ஞானத்தைப் பெறுதலில் வேட்கையுற்று இவ்வினாக்களைக் கேட்கின்றார் ஆதலின், தாம் கூறும் விடைகளை வாங்கிக் கொள்ளும் பக்குவம் அவர்க்கு இருத்தலை நோக்கியே இவ்வாறு அழைக்கின்றார் எனலாம்.

இனி, அடுத்த செய்யுள் தொடங்கி ஆறாறு தத்துவம் ஏது? என்ற முதல் வினாவுக்கு விடையளிக்கின்றார் ஆசிரியர். அவ்விடைகள் மிகவும் சுருக்கமாகவே உள்ளன. இப்பொழுதே நேராக நாம் செய்யுட்குச் சென்றால் பொருளை விளங்கிக் கொள்வதில் சிக்கலும் சிரமமும் ஏற்படும். ஆதலால் முதலில் தத்துவங்களைப் பற்றி ஓரளவு விரிவாகத் தெரிந்து கொள்வோம். இவ்வாறு முன்கூட்டியே தத்துவங்கள் தொடர்பான செய்திகளைத் தெரிந்து கொண்டால் பின் செய்யுட்களை விளங்கிக் கொள்ளுதல் எளிதாகும்.

ஆறாறு தத்துவங்கள்

மாயை என்னும் மூலப் பொருள் :

ஒருவனால் செய்யப்படுகின்ற பொருள் காரியப் பொருள் எனப்படும். அவன் பலவாகிய பகுதிகளை இணைத்துச் சேர்த்து அக்காரியப் பொருளை உருவாக்குகிறான். எனவே காரியப் பொருளெல்லாம் பகுதிகளை உடையதாக இருக்கும் என்பது தெளிவு நாம் கையில் அணியும் கடிகாரம், உடம்பில் அணியும் ஆடை, தோளில் அணியும் மாலை, கழுத்தில் அணியும் நகை முதலியவையெல்லாம் பல பகுதிகளை உடைய காரியப் பொருள்களேயாகும். உற்று நோக்கினால் உலகப் பொருள்கள் அனைத்துமே இத்தகைய காரியப் பொருள்கள்தாம் என்பது புலனாகும் நாம் வாழுகின்ற இப்பெரிய நிலவுலகையே எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். மண், நீர், தீ, காற்று, வெளி என்னும் ஐம்பூதங்களாகிய பகுதிகளின் சேர்க்கையால் உருவானது தானே இவ்வுலகம். எனவே இவ்வுலகமும் ஒரு காரியப் பொருளே.

முதலாசிரியராகிய மெய்கண்டார் உலகம் காரியப் பொருள் என்பதைப் பின்வருமாறு உணர்த்துவார். உலகில் எண்ணற்ற பொருள்கள் காணப்படுகின்றன. அவையெல்லாம் உலகின் பகுதிகளாக உள்ளன. அப்பகுதிகளெல்லாம் சேர்ந்த காரியப் பொருள் தான் உலகம். உலகின் பகுதிகளாய் அமைந்த சடப்பொருள்கள் அனைத்தையும் இரண்டு வகையுள் அடக்கி விடலாம். பல்வேறு பிறவிகளாகக் காணப்படும் உடம்புகளாகிய சடப் பொருள்கள் என்பன ஒரு வகை. உடம்பு அல்லாத பிற சடப் பொருள்கள் எல்லாம் இரண்டாம் வகை. நிலம், நீர் முதலிய பெரும் பொருள்களும் அவற்றினால் ஆக்கப்படும் சிறு பொருள்களும் ஆகிய எல்லாம் இரண்டாம் வகை

யில் அடங்கிவிடும். முதல் வகையினவாகிய உடம்புகளையும் கூட ஆண் உடம்பு, பெண் உடம்பு என இருவகைப்படுத்திக் கூறலாம் தானே. எனவே முன்னர்க் கூறிய இருவகையை இப்படி மூவகைப்படுத்திக் கூறலாம். அஃதாவது ஆண் உடம்பு பெண்ணுடம்பு, அவையல்லாத பிற சடப் பொருள் என வகைப்படுத்தலாம். உலகப் பொருள் அனைத்தும் இம்மூவகையுள் அடங்கி விடும் அன்றோ? மெய்கண்டார் இவ்வாறுதான் வகைப்படுத்துகிறார். ஆணுடம்பை 'அவன்' என்ற சொல்லாலும், பெண்ணுடம்பை 'அவள்' என்ற சொல்லாலும், பிறவற்றை 'அது' என்ற சொல்லாலும் குறிப்பிடுகிறார். இம்மூன்றன் கூட்டம்தான் உலகம் என்பாராய், 'அவன் அவள் அது எனும் அவை' என்று கூறி, உலகம் இவ்வாறு பகுதிகளை உடையதாகக் காணப்படுவதால் அது காரியப் பொருளே என நிறுவுகிறார்.

சிவசுந்தர பாரதாணகாரணம்

காரியப் பொருள் எதுவாயினும் அதற்கு ஒரு மூலப் பொருள் வேண்டும். குடம் என்ற காரியப் பொருளுக்குக் களிமண் மூலப் பொருள். நாற்காலிக்கு மரம் மூலப் பொருள். நகைக்குப் பொன் மூலப் பொருள். மூலப் பொருளை முதற் காரணம் என்று குறிப்பிடுவர். மற்றவையெல்லாம் நிரம்ப இருப்பினும் எந்த ஒன்று இல்லாமல் காரியம் தோன்றாதோ அந்த ஒன்றே முதற் காரணம் எனப்படும். குடம் என்ற செயப்படுபொருள் உருவாவதற்குச் சக்கரம், கழி முதலியவை பயன்படுகின்றன. அவற்றையெல்லாம் குறைவறப் பெற்றிருந்தாலும் களிமண் என்ற ஒன்று இல்லையேல் குடம் தோன்றுது. அது பற்றியே களிமண் முதற்காரணம் எனப்படுகிறது. இவ்வுண்மை பிற காரியப் பொருள்களுக்கும் பொருந்தும்.

உலகம் காரியப் பொருள் எனப் பார்த்தோம் எனவே காரியமாகிய உலகுக்கும் ஒரு முதற் காரணம் இருத்தல் வேண்டுமன்றோ? அம்முதற் காரணமாகிய மூலப் பொருள் எது? அதுவே மாயை என்பது.

மாயையின் நுண்மையும் விரிவும் :

மாயை எப்படியிருக்கும்? அது கண்ணுக்குப் புலப்படாத நுண்மை உடைய அருவப் பொருள் ஆகும். பின்வருமாறு சொன்னால் அதன் நுண்ணிலை ஒருவாறு விளங்கும். மாயையிலிருந்து தான் எல்லாக் காரியப் பொருள்களும் தோன்றுகின்றன. காரியம் காரணத்தை விடப் பருமையாக இருக்கும். பருமை தூலம் எனப்படும். எனவே மாயையிலிருந்து படிமுறையில் தோன்றும் காரியப் பொருள்கள் ஒன்றை விட ஒன்று தூலமாக இருக்கும். இறுதியில் தோன்றும் காரியங்கள் முந்திய எல்லாவற்றையும் விடத் தூலமாக

இருக்கும். மாயையிலிருந்து இறுதியாகத் தோன்றுகின்ற தூலமான காரியங்களில் ஒன்றாக இருப்பது ஆகாயம். முன்னே தோன்றிய காரியங்களைப் பார்க்கத் தூலமான அந்த ஆகாயமே நமக்குப் புலப்படாத அருவமாக இருக்கிறதே. அவ்வாறாயின் அதற்கு முன்னே தோன்றிய காரியங்கள் அதைவிட எவ்வளவு நுண்ணியவாக இருக்கும்! அக்காரியங்கள் அனைத்திற்கும் மூலமாக இருக்கும் மாயை என்பது எத்துணை எத்துணை நுண்ணியதாக இருக்கும் என்பதைச் சொல்லவும் கூடுமோ?

இத்துணை நுண்ணியதாகிய மாயை எங்கும் விரிந்து நிறைந்திருக்கும். அதன் விரிவைப் பின்வருமாறு சொன்னால் ஓரளவு விளங்கும். காலையில் வீட்டு வாசல் வழியாகவோ பலகணி வழியாகவோ நுழையும் சூரிய வெளிக் கற்றையில் மிதக்கும் சிறுசிறு துகள்கள்தாம் எத்தனை? அத்தனை அண்ட கோடிகள் விரிந்து கிடக்கின்றன. அவ்வண்ட கோடிகளெல்லாம் விரிந்து தோன்றுவதற்கு இடமாக இருப்பது மாயையென்றால் அம்மாயையின் விரிவை நம்மால் உணரவும் கூடுமோ?

சுத்த மாயையும் அசுத்த மாயையும் :

இத்தகைய மாயை சுத்தமாய் உள்ள பகுதி என்றும், அசுத்தமாய் உள்ள பகுதி என்றும் இரு பகுதியாய் நிற்கும். சுத்தப் பகுதி என்பது ஆணவ மலத்தோடு கலவாதது. அசுத்தப் பகுதி ஆணவ மலத்தோடு கலந்தது எனவே மாயை ஒன்றே இங்ஙனம் சுத்தமும் அசுத்தமும் பற்றிச் சுத்தப் பகுதி சுத்த மாயை எனவும், அசுத்தப் பகுதி அசுத்த மாயை எனவும் இரண்டாக வைத்துக் கூறப்படும். குன்றிபணி ஒன்றே சிவந்ததும் கரியதும் ஆகிய இரு பகுதிப்பட்டதாய் விளங்குதலை இதற்கு உவமை கூறுவர் இன்னொரு உவமையும் கூறலாம். பூமியைச் சூழ்ந்து காற்று மண்டலம் உள்ளது. காற்று மண்டலத்தின் மேற்பகுதி மாசு கலவாமல் தூயதாய் விளங்குவது, சிழே உள்ள பகுதி தூசு. புகை முதலிய மாசுகள் கலந்து விளங்குவது. இக்காற்று மண்டலம் போன்றது மாயை எனலாம். காற்று மண்டலத்தின் தூய பகுதி மேலாய் விரிந்து விளங்க, மாசு படிந்த பகுதி அதற்குள்ளே நிற்கிறது. அது போலச் சுத்த மாயை மேலாய் விரிந்து நிற்க, அசுத்த மாயை அதனுள்ளே அடங்கி நிற்கும். சுத்த மாயை வியாபகமும், அசுத்த மாயை அதில் வியாப்பியமும் ஆகும். வியாபகம் என்பதற்கு விரிவு என்பது பொருள். வியாப்பியம் என்பதற்கு உள்ளடங்கி நின்றல் என்பது பொருள்.

மாமாயை, குடிலை விந்து என்பன சுத்தமாயையைக் குறிக்கும் வேறு பெயர்கள். மோகினி என்பது அசுத்த மாயையின் மறுபெயர். ஆணவத்தோடு கலவாமையால் சுத்த மாயை மயக்கத்தைச்

செய்யாது. அசுத்த மாயை ஆணவத்தின் சார்பினால் மயக்கத்தைச் செய்யும். அது பற்றியே அது மோகினி எனப்பட்டது. மோகினி — மயக்குவது. மேலும் மாயை என்றாலே அஃது அசுத்த மாயையைத் தான் குறிக்கும்.

பிரகிருதி மாயை :

இனி, இவ்விரண்டு மாயைகளோடு பிரகிருதி மாயை என்பதையும் சேர்த்து மும் மாயைகள் என வழங்குவர். பிரகிருதி மாயை என்பது தனித்த ஒரு மாயை யன்று. அஃது அசுத்த மாயை யினின்றும் தோன்றிய காரியமே யாகும் அசுத்த மாயை மயக்கத்தைச் செய்யும் எனப் பார்த்தோம். அம் மயக்கம் சிறிதே யாகும். ஆயின் அசுத்த மாயையின் காரியமாகிய பிரகிருதி மாயையோ பெரு மயக்கத்தைத் தருவதாகும். அசுத்த மாயை சுத்த மாயையின் உள்ளடங்கி நிற்பது எனப் பார்த்தோம். அவ்வாறே பிரகிருதி மாயை அசுத்த மாயையின் உள்ளாக அடங்கி நிற்பதாகும். எனவே சுத்தம், அசுத்தம், பிரகிருதி ஆகிய மும் மாயைகளையும் முறையே மேலாய் நிற்பது, அதன் உள்ளே நிற்பது. அதற்கும் உள்ளே நிற்பது என உணர்ந்து கொள்ளவேண்டும்.

நம்முடைய உலகம் தோன்றுவது பிரகிருதி மாயையிலிருந்து தான் எனவே பிரகிருதி மாயை நம்மோடு தொடர்பு கொள்கிறது என்பதை முதலில் நோக்குவோம்.

பிரகிருதி மாயை முக்குண வடிவாய் இருக்கும். சாத்துவிகம், இராசதம், தாமதம் என்பன அம் முக்குணங்கள். மணத்தினைத் தன்னுள்ளே நுட்பமாய் அடக்கி நிற்கும் அரும்பு நிலை போலப் பிரகிருதி மாயை அம் முக்குணங்களையும் சூக்குமமாய் உள்ளடக்கி நிற்கும். எனவே முக்குணங்களும் வெளிப்படாது சூக்குமமாய் அடங்கி நிற்கும் நிலையே பிரகிருதி மாயை எனலாம். 'பிரகிருதி' என்ற சொல்லுக்குக் காரணம் என்பது பொருள், மேற்கூறிய முக்குணங்களுக்குக் காரணமாதல் பற்றிப் பிரகிருதி எனப்பட்டது. தமிழில் அது மூலப்பகுதி எனப்படும்.

ஆன்ம சத்துவங்கள்

அந்தக்கரணங்கள் :

இத்தகைய பிரகிருதியினின்றும் உயிருக்கு உதவுவனவாகிய அகக் கருவிகள் முதலில் தோன்றும். அகக் கருவிகளை அந்தக் கரணங்கள் என்பர். சித்தம், புத்தி, அகங்காரம், மனம் என்னும் நான்குமே அவ்வகக் கருவிகள். அவை தோன்றும் முறையைப் பார்ப்போம்.

முக்குணங்களும் வெளிப்படாத காரண நிலையில் நின்ற பிரகிருதி பின்பு அக்குணங்கள் வெளிப்பட்டுத் தம்முள் சமமாய் நிற்கும் நிலையினதாய் ஆகும். அந் நிலையில் அது குண தத்துவம் எனப்படும். வெளிப்பட்டதனை 'வியத்தம்' என்றும், வெளிப்படாது நிற்பதனை 'அவ்வியத்தம்' என்றும் கூறுவர். பிரகிருதிக்கு அவ்வியத்தம் என்ற மறு பெயரும் உண்டு. அவ்வியத்தமாய் நின்ற பிரகிருதியே முக்குணங்களும் சமமாய் வெளிப்பட்டு வியத்தமாய் நிற்கையில் குண தத்துவம் எனப்படுகிறது. இக் குண தத்துவமே சித்தம் என்னும் அந்தக்கரணமாகும். சித்தம், ஆன்மா யாதொன்றையும் சிந்திப்பதற்குக் கருவியாய் அமையும்.

முக்குணங்களும் சமமாய் நின்ற இக்குண தத்துவத்தில் புத்தி என்னும் அந்தக்கரணம் தோன்றும். புத்தியில் சாத்துவிக குணம் மிகுதியாகவும் ஏனைய இரு குணங்களும் குறைவாகவும் இருக்கும்.

இங்கே ஒன்றைச் சொல்ல வேண்டும். ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்று தோன்றுகிறது என்றால் ஒன்று மற்றொன்றாய்ப் பரிணாமம் அடைகிறது என்பது கருத்தாகும். பரிணாமமாவது மாற்றம் இதுபற்றி ஓர் ஐயம் எழக்கூடும். அஃதாவது குண தத்துவத்திலிருந்து புத்தி தோன்றும் எனப்பார்த்தோம். இப்பொழுது கூறியபடி குணதத்துவம் புத்தியாய்ப் பரிணமிக்கும் என்றால் அவ்வாறு புத்தியாய்ப் பரிணமித்த பின்பு அக்குணதத்துவம் தன்னிலையில் நின்று தனக்குரிய செயலை எப்படிச் செய்யும்? என்பதே அவ் ஐயம். இதற்குரிய விடையைக் காண்போம்.

பரிணமத்தில் இரண்டு வகையுண்டு. பால் முழுவதும் திரிந்து தயிராகி விடுகிறது. இம்மாற்றம் முழுப் பரிணாமம் எனப்படும். வெண்ணெயைச் சிலநாள் வைத்திருந்தால் அதன் ஒரு பகுதியில் புழுத் தோன்றும். ஒரு பகுதி புழுவாக மாறுவதால் இம்மாற்றம் ஏகதேச பரிணாமம் எனப்படும். பிரகிருதியிலிருந்து காரியங்கள் தோன்றுவது பால் தயிராவது போல முழுப் பரிணாமம் அன்று; வெண்ணெயில் புழுத் தோன்றுவது போல ஏகதேச பரிணாமமே யாகையால் ஒரு தத்துவம் தனது ஒரு பகுதியில் வேறொரு தத்துவமாய்ப் பரிணமிக்கும். அவ்வாறு பரிணமித்த பின்பும் பரிணமியாது நின்ற பகுதி முன்னைத் தத்துவமாகவே நின்று தனக்குரிய செயலைச் செய்யும். அம் முறையில் குண தத்துவம் தனது ஒரு பகுதியில் புத்தியாய்ப் பரிணமித்த பின்பும் தனது நிலையில் நின்று தனக்குரிய செயலைச் செய்வதற்குத் தடை இல்லை. இது இனி வரும் பிற தத்துவங்களுக்கும் பொருந்தும்.

முக்குணங்களும் அறவே தோன்றாத நிலையைப் பார்த்தோம். அதுவே பிரகிருதி. முக்குணங்களும் சமமாய்த் தோன்றிய நிலையைப் பார்த்தோம். அதுவே குண தத்துவம். அதன்பின், முக்குணங்களுள்

சாத்துவிகம் மிகுந்தும் ஏனையவை குறைந்தும் உள்ள நிலையைப் பார்த்தோம். அதுவே புத்தி தத்துவம். இனி வரும் காரியங்களிலெல்லாம் இதுபோல ஒவ்வொரு குணம் மிகுந்திருக்கும்; ஏனையவை குறைந்திருக்கும் என்பதை நினைவிற் கொள்ள வேண்டும்.

இக்குணங்களுள் சாத்துவிக குணம் பிரகாசம், மென்மை, அமைதி முதலிய இயல்புகளைத் தோற்றுவிக்கும் இராசத குணம் வன்மை. செயலூக்கம், கொடுமை முதலிய இயல்புகளைத் தோற்றுவிக்கும், தாமத குணம் மந்தம், மூடம், மோகம் முதலிய இயல்புகளை விளைவிக்கும். சாத்துவிக குணம் இன்பத்திற்கும், இராசத குணம் துன்பத்திற்கும், தாமத குணம் மயக்கத்திற்கும் ஏதுவாகும்.

குண தத்துவத்தில் புத்தி தோன்றும் என அறிந்தோம். இவ்வந்தக்கரணமே ஆன்மா யாதொன்றையும் 'இஃது இன்னது' என்று நிச்சயம் செய்வதற்குக் கருவியாகும். இக் கருவி நிச்சயித்தல் ஆகிய அறிவுத் தொழிலைச் செய்தற்கு ஏற்றவாறு பிரகாசமான சாத்துவிக குணம் மிக்குடையதாயிருத்தல் நோக்குதற்குரியது.

புத்தி தத்துவத்தினின்றும் அகங்காரம் என்னும் அந்தக்கரணம் தோன்றும். இதில் இராசத குணம் மிகுதியாகவும் ஏனை இரு குணங்களும் குறைவாகவும் நிற்கும். யான் இதனை அறிவேன், யான் இதனைச் செய்வேன், யான் இதனை நுகர்வேன் என்றும் போல எச்செயலிலும் ஆன்மா முனைத்தெழுவதற்கு இவ் வகங்காரமே கருவியாகும். அவ்வாறு எழுச்சியுறுவதற்கு ஏற்றவாறு இக்கருவி இராசத குணம் மிக்குடையதாயிருத்தல் காணலாம். எல்லா வகையான எழுச்சிக்கும் அகங்காரமே காரணமாய் இருத்தலால், இனித்தோன்றும் பல தத்துவங்களுக்கு அது காரணமாய் நிற்கிறது அஃது எவ்வாறு என்பதைப் பார்ப்போம்.

அகங்காரம் குண இயல்பால் மூன்று கூறாய் நிற்கும். அவை சாத்துவிக குணக் கூறு. இராசத குணக் கூறு, தாமத குணக் கூறு என்பன. சாத்துவிக குணக் கூறு தைசத அகங்காரம் என்றும், இராசத குணக் கூறு வைகாரிக அகங்காரம் என்றும், தாமத குணக் கூறு பூதாதி அகங்காரம் என்றும் பெயர் பெறும்.

அவற்றுள், சாத்துவிக குணக் கூறுகிய தைசத அகங்காரத்தினின்றும் முதலில் மனம் என்னும் அந்தக்கரணம் தோன்றும். இவ்வந்தக்கரணம் புறத்தேயுள்ள பொருளைச் சென்று பற்றுவதாகும். முன்னே கூறிய சித்தம், புத்தி, அகங்காரம் என்னும் மூன்றினோடு இம்மனமும் சேர, அந்தக்கரணம் நான்காயினவாறு காணலாம் இவை செயற்படும் முறைமையினைச் செய்யுள் 16-இல் நாம் விளக்கமாகக் காணவிருக்கிறோம்.

ஞானேந்திரியங்கள் :

அகக் கருவிகளாகிய இவைகளின் பின்னர் புறக் கருவிகளாகிய ஞானேந்திரியங்களும் கன்மேந்திரியங்களும் தோன்றும். அவை தோன்றும் முறையைக் காண்போம்.

தைசத அகங்காரத்தினின்றும் மனம் தோன்றும் என அறிந்தோம். அவ்வகங்காரத்தினின்றே மனத்தின் பின்னர் ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்தும் தோன்றும். அவை செவி, தோல், கண், நாக்கு, மூக்கு என்பன. இவை இம்முறையிலே ஒன்றன்பின் ஒன்றாகத் தோன்றும் இவை புறத்தே உள்ள ஓசை, ஊறு, ஒளி, சுவை, மணம் என்னும் புலன்களை ஆன்மா அறிதற்குக் கருவிகளாதலின் ஞானேந்திரியங்கள் எனப்பட்டன. தமிழில் அறிகருவிகள் என்றும், ஐம் பொறிகள் என்றும் கூறப்படும்.

இவ்விடத்தில் ஓர் ஐயம் எழலாம். மனமும் ஞானேந்திரியமும் ஆகிய இவை ஓரிடத்தில் தோன்றும் என்றல் பொருந்துமோ என்பதே அவ் ஐயம். செவி முதலிய ஞானேந்திரியங்களை வாயிலாகக் கொண்டு ஓசை முதலிய புலன்களைச் சென்று பற்றுவது மனமே யாகும். அகக் கருவியாகிய மனம் இவ்வாறு புறத்தேயும் சென்று புறக்கருவிகளாகிய ஞானேந்திரியங்களோடும் தொடர்பு கொள்வதாகிறது. ஞானேந்திரியங்கள் கவர்ந்த வெளிப் புலன்களை மனமானது பற்றி அகத்தேயுள்ள புத்திக்குத் தருகிறது. இவ்வாறு மனம் ஏனைய அகக் கருவிகளுக்கும் ஞானேந்திரியங்களாகிய புறக் கருவிகளுக்கும் இடையே நின்று அகம் புறம் ஆகிய ஈரிடத்தேயும் விரைந்து செல்வதாய் உள்ளது. இதனால், ஏனைய அகக் கருவிகளைப் போலல்லாமல் மனமானது புறக் கருவிகளாகிய ஞானேந்திரியங்களோடும் இயைந்து நிற்கும் என்பது விளங்கும். இவ்வியைபு பற்றி, மனமும் ஞானேந்திரியங்களும் ஆகிய இவையிரண்டும் தைசத அகங்காரமாகிய ஓரிடத்தே தோன்றின என்று கொள்ளுதல் பொருத்த முடையதேயாகும்.

சாத்துவிக குணம் பிரகாசம் உடையது ஆதலால் குணத்ததுவத்தில் சாத்துவிக குணம் மிகுந்த போது நிச்சயித்தல் ஆகிய அறிவுத் தொழிலைச் செய்யும் புத்தி தோன்றிற்று எனப் பார்த்தோம். அது போலவே இங்கும் பிரகாசம் உடைய சாத்துவிகக் கூறிலிருந்து மனமும் ஞானேந்திரியங்களும் தோன்றியுள்ளமை காணலாம்

ஞானேந்திரியங்களாவன செவி, தோல், கண், நாக்கு, மூக்கு என அறிந்தோம். இப்பெயர்கள் உறுப்புக்களின் பெயர்களாய் இருப்பினும் அவ்வுறுப்புக்கள் ஞானேந்திரியங்கள் அல்ல. அவ்வுறுப்புக்

களில் நின்று அவ்வப்பலன்களை அறிவனவாகிய ஆற்றல்களே ஞானேந்திரியங்கள் எனப்படுகின்றன. எனவே செவியாகிய உறுப்பில் நின்று ஓசை என்னும் புலனை அறிகின்ற ஆற்றலே செவியந்திரியம் ஆகும். கண் ஆகிய உறுப்பில் நின்று ஒளி என்னும் புலனை அறிகின்ற ஆற்றலே கண்ணிந்திரியம் ஆகும். இவ்வாறே பிற இந்திரியங்களையும் கொள்ள வேண்டும். செவியாகிய உறுப்பு இருந்தும் ஓசையை அறிகின்ற ஆற்றல் அவ்விடத்தே இல்லாத போது கேட்டல் நிகழ்வ தில்லை. இவ்வாறே பிற உறுப்புக்களிலும் அந்த அந்த ஆற்றல் இல்லா விடில் அவ்வவ்விடத்தில் நிகழாமை கண்கூடு. இதனால் உறுப்பு என்பது வேறு; இந்திரியம் என்பது வேறு என்பதும், இந்திரியம் தங்கி நின்று அறிவதற்கு உறுப்பு இடமாகவுள்ளது என்பதும் தெளிவாகும்.

கண்மேந்திரியங்கள் :

இனி, கண்மேந்திரியங்கள் தோன்றும் முறையைக் காண்போம். தைசத அகங்காரத்தினின்று மனமும். ஞானேந்திரியங்களும் தோன்றிய பின்னர், வைகாரிக அகங்காரத்தினின்றும் கண்மேந்திரியங்கள் ஐந்தும் தோன்றும். அவை வாய், கால், கை, எருவாய், கருவாய் என்பன இவை இம்முறையிலே ஒன்றன்பின் ஒன்றாகத் தோன்றும். இவை பேசுதல், நடத்தல் முதலிய தொழில்களைச் செய்தற்குக் கருவியாதலின் கண்மேந்திரியங்கள் எனப் பெயர் பெற்றன தமிழில் தொழிற்கருவிகள் எனவும், செயற்பொறிகள் எனவும் கூறலாம். இவற்றால் நிகழும் தொழில்கள் முறையே பேசுதல், நடத்தல், இடுதல், ஏற்றல், கழித்தல், இன்புறல் என்பன.

கை இடுதல் ஏற்றல்களைச் செய்வதாகக் கூறினாலும் உடம்பில் உள்ள எந்த உறுப்பின் இயக்கமும் கையின் செயலாகவே கொள்ளப் படும். அஃதாவது காலை நீட்டுதல், மடக்குதல், தலையை அசைத்தல், புருவத்தை நெறித்தல், கண்களை இமைத்தல். வாயை அசைத்தல் முதலியவையெல்லாம் கையிந்திரியத்தின் தொழில்களாகவே கொள்ள வேண்டும்.

எருவாய் என மலக்கழிவு வாயினையே கூறினாலும் அஃது உடம்பில் உள்ள பிற கழிவு மண்டலம் முழுவதையும் குறிக்கும். எனவே மலசலம் கழித்தல், எச்சில் உமிழ்தல், உண்டதைக் கக்குதல், மூக்கு நீர் சிந்துதல், வியர்வையை வெளிப்படுத்தல் முதலியவை யெல்லாம் எருவாயின் தொழில்களாகவே கொள்ளப்படும்.

கருவாயும் கழித்தல் ஆகிய தொழிலைத் தானே செய்கிறது. அதனை எருவாய் என்றதில் அடக்கி விடலாமே. அவ்வாறு செய்யாமல் தனியொரு இந்திரியமாக ஏன் கொள்ள வேண்டும் என வினவலாம், எருவாயின் செயலிலும் கருவாயின் செயலிலும் வேறுபாடு உண்டு.

எருவாயின் செயலை அடக்கினால் அஃது உடலுக்குத் தீங்கு பயக்கும். ஆனால் கருவாயின் செயலை அடக்கினால் அஃது உடலை நன்றாக வைக்கும்; உயிருக்கும் நலம் தரும். இவ்வேறுபாட்டினால் எருவாயும் கருவாயும் வெவ்வேறு இந்திரியங்களாதல் விளங்கும். மேலும் கருவாயின் செயலால் இனப்பெருக்கம் உண்டாதலாகிய வேறுபாடும் குறிப்பிடத்தக்கது.

ஞானேந்திரியங்களைப் பற்றிக் கூறும் போது, உறுப்புக்கள் இந்திரியமல்ல; அவற்றை இடமாகக் கொண்டு நிற்கும் ஆற்றல்களே இந்திரியங்கள் எனக் குறிப்பிட்டோம். கன்மேந்திரியங்களுக்கும் இது பொருந்தும். வாய், கால் முதலிய இடங்களில் நின்று பேசுதல், நடத்தல் முதலிய செயல்களைச் செய்யும் ஆற்றல்களே கன்மேந்திரியங்களாகும்.

கன்மேந்திரியங்கள் தொழில் செய்யும் கருவிகளாதலின், ஊக்கத்தைத் தரும் இராசத் குணக் கூறுகிய வைகாரிக அகங்காரத்தினின்றும் அவை தோன்றின என்றது பொருத்தம் உடையதாகும்.

தன்மாத்திரைகள் :

இனி, கன்மேந்திரியங்களுக்குப் பின்னர் மூன்றாவது கூறுகிய பூதாதி அகங்காரத்திலிருந்து முதலில் தன்மாத்திரைகள் தோன்றும். அவை சத்தம், பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம் என்பன. சத்த தன்மாத்திரை, பரிச தன்மாத்திரை, ரூப தன்மாத்திரை, ரச தன்மாத்திரை, கந்த தன்மாத்திரை ஆகிய இவை ஐந்தும் இம் முறையிலே ஒன்றன் பின் ஒன்றாகத் தோன்றும். இவ் வவந்து தன்மாத்திரைகளிலிருந்தே பின்பு ஐம்பூதங்கள் தோன்றும்.

ஐம்பூதங்களுக்கு முதற்காரணமாய் நின்றல் பற்றியே இவ் வகங்காரம் பூதாதி அகங்காரம் எனப்பட்டது. ஆயின் இதிலிருந்து பூதங்கள் நேரே தோன்றுவதில்லை. முதலில் தன்மாத்திரைகள் தோன்ற, அவற்றிலிருந்தே பூதங்கள் தோன்றும்.

தன்மாத்திரைகள் நுட்பமானவை. அவற்றிலிருந்து தோன்றும் காரியமான பூதங்கள் பருமையானவை. தன்மாத்திரைகளைச் சூக்கும பூதம் எனவும், பூதங்களைத் தூல பூதம், மகா பூதம் எனவும் வழங்குவர். பொதுவாகப் பூதம் என்றால் அது தூல பூதத்தையே குறிக்கும்.

தன்மாத்திரைகள் பற்றி மேலும் சிறிது கூறவேண்டும். தன்மாத்திரை என்ற சொல்லுக்கு 'அதனளவில் நிற்பது' என்பது பொருள். அதனளவில் நின்றல் என்றால் என்ன? பின்வருமாறு அதனை விளக்கலாம். ஓசையை நாம் கேட்கும் பொழுது அது வல்லோசை

என்றோ, மெல்லோசை என்றோ, இனிய ஓசை என்றோ. இன்ன ஓசை என்றோ சில வேறுபாடுகளை உடையதாய்ச் சிறப்பு வகையால் நமக்குப் புலனாகுமே யன்றி, அவ் வேறுபாடுகள் இல்லாமல் வெறும் ஓசை என்னும் அளவில் பொதுவாய் அது புலனாகாது. ஊற்றினைத் தோல் மூலமாக உணரும் போது வழுவுழுப்பு, சொரசொரப்பு, பிசு பிசுப்பு என்றும் போலச் சிறப்பு வகையால் உணர்கின்றோமே யன்றி. அவ் வேறுபாடுகள் அற்ற வெறும் ஊற்றினை நாம் உணர்வதில்லை. சுவையும் இவ்வாறே. தித்திப்பு, கைப்பு, புளிப்பு என்றும் போலச் சிறப்பாகப் புலனாகுமேயன்றி வெறும் சுவை என்னும் நிலையில் பொதுவாய் அது புலனாவதில்லை. ஏனையவையும் இவ்வாறே.

ஓசை முதலிய ஐந்தும் இங்குக் கூறிய சிறப்பு நிலையை எய்தாமல் பொதுவாய் நிற்கும் நிலை உண்டு. அஃதாவது ஓசை வன்மை மென்மை முதலிய பாகுபாடு இன்றி ஓசை என்னும் அளவில் நிற்கும். ஊறு வழுவுழுப்பு முதலிய பாகுபாடு இன்றி ஊறு என்னும் அளவில் நிற்கும். சுவை இனிப்பு கசப்பு முதலிய பாகுபாடு இன்றிச் சுவை என்னும் அளவில் நிற்கும் அதனளவில் நின்றல் என்பதன் பொருள் இதுதான். இவ்வாறு நிற்கும் பொதுநிலையிலே அவை தன் ருத்திரைகள் எனப்படுகின்றன. செவி முதலிய பொறிகளுக்குப் புலனாகாத நுண்ணிய நிலை இது.

ஓசை முதலியவை முதலில் தம் நிலையில் தன்மாத்திரைகளாய் நின்று, பின்பு பூதங்களாய்ப் பரிணமிக்கும். அவ்வாறு பரிணமித்த பொழுது இவ்வோசை முதலியவை அப்பூதங்களை விட்டு நீங்காது அவற்றின் குணங்களாய் நிற்கும். அக்குணங்களும் சத்தம், பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம் என்னும் பெயர்களையே பெறும். தமிழில் அவை ஓசை, ஊறு, ஒளி, சுவை, நாற்றம் எனப்படும். இந்நிலையில் அவை செவி முதலிய பொறிகளுக்கு அறியப்படும் பொருளாய், 'புலன்கள்' எனவும் 'விடயங்கள்' எனவும் குறிக்கப்படும்.

தன்மாத்திரைகளும் சத்தம் முதலிய பெயர்களைப் பெறும். புலன்களும் அப்பெயர்களைப் பெறும். அவற்றிடையே வேறு பாடாவது. சூக்குமமாய் நின்றலும், குணங்களாய் விளங்கி நின்றலும் ஆகும். தன்மாத்திரைகள் பூதங்களுக்கு முதற்காரணமாகிய தத்துவங்கள். புலன்கள் தத்துவங்கள் அல்ல. பூதங்களின் குணங்களாகிய அவை தாத்துவிகங்கள் எனப்படும்.

பூதங்கள் :

தன்மாத்திரைகளிலிருந்து பூதங்கள் தோன்றும் எனக் குறிப்பிட்டோம். அப்பூதங்கள் தோன்றும் முறையை இனிக் காண்போம்.

சத்தம் முதலிய தன்மாத்திரைகளுள் ஒவ்வொன்றிலிருந்தும் ஒவ்வொரு பூதம் தோன்றும். சத்தத்திலிருந்து ஆகாயம் தோன்றும். பரிசத்திலிருந்து காற்றுத் தோன்றும். ரூபத்திலிருந்து நெருப்புத் தோன்றும் ரசத்திலிருந்து நீர் தோன்றும். கந்தத்திலிருந்து நிலம் தோன்றும்.

காரணத்தின் தன்மையே காரியத்திலும் இருக்கும். ஆதலால் எந்தத் தன்மாத்திரையிலிருந்து எந்தப் பூதம் தோன்றிறோ அந்தத் தன்மாத்திரையை அந்தப் பூதம் தனது குணமாகக் கொண்டிருக்கும். இம்முறையில் ஓசை ஆகாயத்தின் குணமாய் நிற்கும்; ஊறு காற்றின் குணமாய் நிற்கும்; ஒளி நெருப்பின் குணமாய் நிற்கும்; சுவை நீரின் குணமாய் நிற்கும்; நாற்றம் நிலத்தின் குணமாய் நிற்கும்.

தன்மாத்திரைகளைப் பற்றி அறிய வேண்டிய மற்றொரு செய்தி உண்டு. அஃதாவது, சத்த தன்மாத்திரை சத்தம் ஒன்றேயாய் நிற்கும். பரிச தன்மாத்திரை சத்தமும் பரிசமும் என்னும் இரண்டையும் உடையதாய் நிற்கும். உருவ தன்மாத்திரை சத்தமும் பரிசமும் ஆகிய இரண்டோடு உருவத்தையும் உடையதாய் நிற்கும். இரச தன்மாத்திரை சத்தம், பரிசம், உருவம் ஆகிய மூன்றோடு இரசத்தையும் உடையதாய் நிற்கும். கந்த தன்மாத்திரை சத்தம், பரிசம், உருவம், இரசம் ஆகிய நான்கோடு கந்தத்தையும் உடையதாய் நிற்கும்.

காரணங்களாகிய தன்மாத்திரைகள் இவ்வாறு ஒன்றும், இரண்டும், மூன்றும், நான்கும், ஐந்தும் உடையனவாம் ஆதலின், அவற்றினின்றும் தோன்றும் ஆகாயம் முதலிய பூதங்களும் முறையே ஒன்று, இரண்டு மூன்று, நான்கு, ஐந்து ஆகிய குணங்களை உடையனவாயிருக்கும் அஃதாவது, ஆகாயம் ஓசை என்னும் ஒரு குணமே உடையதாகும். காற்று, ஓசை ஊறு ஆகிய இரு குணங்களை உடையதாகும். நெருப்பு, ஓசை ஊறு ஒளி ஆகிய மூன்று குணங்களை உடையதாகும். நீர், ஓசை ஊறு ஒளி சுவை ஆகிய நான்கு குணங்களை உடையதாகும். நிலம், ஓசை ஊறு ஒளி சுவை மணம் ஆகிய ஐந்து குணங்களை உடையதாகும்.

இக் குணங்களுள் இறுதியாய் நிற்பது அவ்வப் பூதத்திற்குரிய சிறப்புக் குணம் எனவும், ஏனையவை பொதுக் குணங்கள் எனவும் அறிதல்வேண்டும்.

‘மின்னுருவை விண்ணகத்தில் ஒன்றாய் மிக்கு
வீசுங்கால் தன்னகத்தில் இரண்டாய்ச் செந்தீத்
தன்னுருவின மூன்றாய்த் தாழ்புனலின் நான்காய்த்
தரணி தலத்து அஞ்சாகி’

(திருமுறை 6 : 54 : 5)

எனவும்,

‘மண்ணதனில் ஐந்தை மாநீரில் நரன்கை
வயங்கெரியில் மூன்றை மாருதத் திரண்டை
விண்ணதனில் ஒன்றை’

(திருமுறை 6 : 60 : 3)

எனவும் வரும் திருமுறைப் பகுதிகளில் ஐம் பூதங்களின் குணங்கள் கூறப்பட்டுள்ளமை காணலாம். இக் கருத்தமைந்த,

‘பாரிடை ஐந்தாய்ப் பரந்தாய் போற்றி
நீரிடை நான்காய் நிகழ்ந்தாய் போற்றி
தீயிடை மூன்றாய்த் திகழ்ந்தாய் போற்றி
வளியிடை யிரண்டாய் மகிழ்ந்தாய் போற்றி
வெளியிடை ஒன்றாய் விளைந்தாய் போற்றி’

(போற்றித் திருவகல் 137-141)

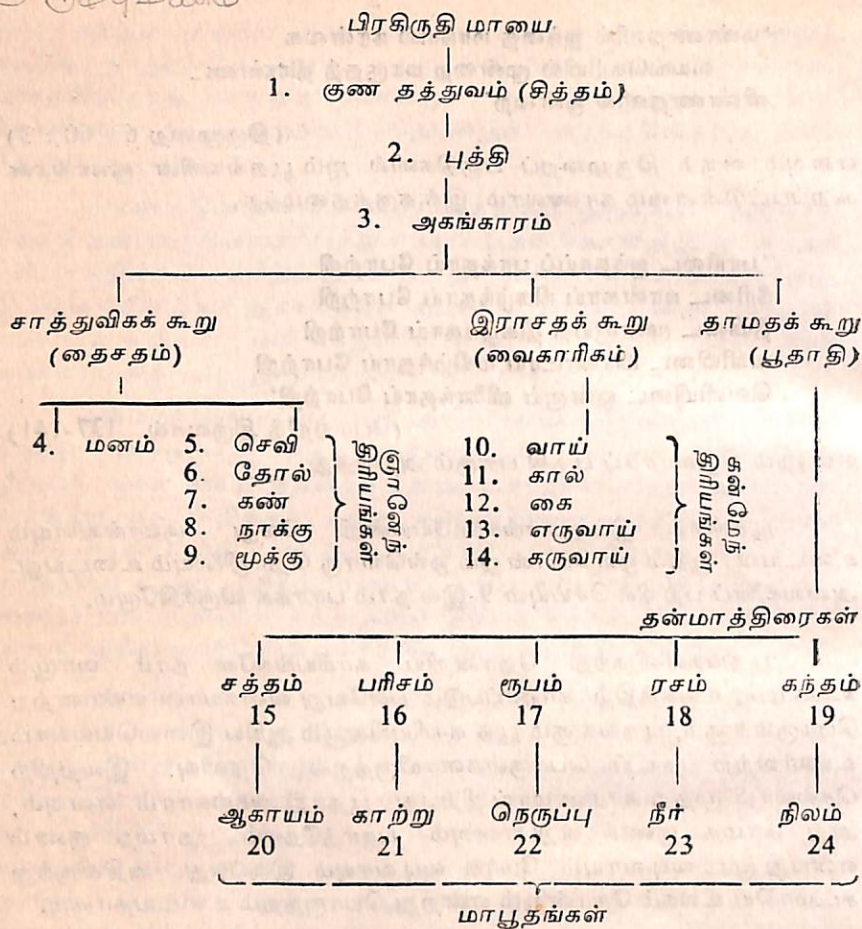
என்னும் திருவாசகப் பகுதி பலரும் அறிந்தது.

பூதங்கள் இக் குணங்களையேயன்றி வேறு குணங்களையும் உடையன. பூதம் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு தொழிலையும் உடையது. அவைகளைப் பற்றிச் செய்யுள் 9-இல் நாம் பார்க்க விருக்கிறோம்.

பூதங்களிலிருந்து தோன்றிய காரியங்களே நாம் வாழும் உலகமும், உலகத்திற் காணப்படும் பல்வேறு வகையான எண்ணற்ற பொருள்களும், பூதங்களும் பூத காரியங்களும் ஆகிய இவையெல்லாம் உணர்வற்ற சடப் பொருள்களாயிருத்தல் தெளிவு. இவற்றிற் கெல்லாம் முதற் காரணமாய் நிற்பது பூதாதி அகங்காரம் எனவும், அது தாமத குணக் கூறு எனவும் பார்த்தோம். தாமத குணம் என்பது மூட வடிவாயும் மோக வடிவாயும் இருப்பது. அதிலிருந்து சடமாகிய உலகம் தோன்றும் என்றது பொருத்தம் உடையதாகும்.

இதுகாறும் கூறியவற்றால் பிரகிருதி மாயையிலிருந்து தோன்றும் காரியங்கள் இவை இவை என்பது புலனாகும். பின் வருமாறு அமைத்துக் காட்டுதல், அவற்றின் தோற்ற முறையை நினைவிற் கொள்ள உதவும்.

சுருத்திமணி

இங்குக் காட்டிய காரியங்கள் இருபத்து நான்கும் தத்துவங்கள் எனப்படும். பிரகிருதி மாயை முதலில் தத்துவமாய்க் காரியப்பட்டே பின் உலகமாய்க் காரியப்படுவதாகும். வித்திலிருந்து நேரே மரம் தோன்றி விடுவதில்லை. வித்திலிருந்து முன்னர் முளை தோன்றும். அது பின்னர் மரமாகும். அதுபோலப் பிரகிருதியிலிருந்து முதலில் நுண் பொருளாகிய தத்துவங்கள் தோன்றும். பின்னே அவற்றின் காரியமாக உலகம் தோன்றும்.

தத்துவம் என்ற சொல்லுக்குக் கருவி என்பது பொருள். எவ்வகையாலேனும் ஆன்மாவிற்குக் கருவியாய் நின்று உதவுவதே தத்துவமாகும்.

மேற்கூறிய தத்துவங்களில் அந்தக்கரணங்கள் நான்கும், ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்தும், கன்மேந்திரியங்கள் ஐந்தும் ஆகிய பதினான்கும் ஆன்மாவின் அறிவு, தொழில்களுக்குக் கருவியாய் நின்றல் வெளிப்படும். அவற்றின் பின்னர்த் தோன்றும் தன் மாத்திரைகளும் பூதங்களும் ஆகிய தத்துவங்கள் பத்தும் ஆன்மாவிற்கு எவ்வாறு கருவியாய் நின்று உதவுகின்றன என எண்ணலாம். தன்மாத்திரைகள் ஞானேந்திரியங்களுக்கும் கன்மேந்திரியங்களுக்கும் நிலைக்களமாய் அமைந்து, அவை தம்மைப் பற்றி நின்று செயற்படுமாறு உதவும் பூதங்கள் அவ்விரு வகை இந்திரியங்களுக்கும் துணையாய் நின்று அவற்றின் ஆற்றலை மிகுவிக்கும். தன்மாத்திரைகளும் பூதங்களும் இவ்வகையில் ஆன்மாவிற்கு உதவும் தத்துவங்களாய் உள்ளன. இது பற்றிய விரிவான செய்திகளை 11 முதல் 15 முடிய உள்ள செய்யுட்களில் நாம் காணவிருக்கிறோம்.

தாத்துவிகங்கள் :

இனி, தத்துவங்களின் கூறுகளும், காரியங்களும் தாத்துவிகம் எனப்படும் தைசத அகங்காரம், வைகாரிக அகங்காரம், பூதாதி அகங்காரம் ஆகிய மூன்றும் அகங்காரத்தின் கூறுகள் என்பது நாம் அறிந்தது. ஆதலின் அவை தாத்துவிகங்களாம். அதுபற்றியே அவை தத்துவங்களோடு வைத்து எண்ணப் பெறவில்லை பல்வேறு வகையான உடம்புகளும், அவ்வுடம்புகளின் புறத்தும் அகத்தும் உள்ள உறுப்புக்களும் தத்துவங்களின் காரியங்களாகும். ஆதலால் அவை தாத்துவிகங்கள் எனப்படும். இன்னும், நாம் வாழும் உலகமும் உலகத்திற் காணப்படும் நுகர்ச்சிப் பொருள்களும் ஆகிய யாவும் தாத்துவிகங்களே யாகும்.

இத் தத்துவ, தாத்துவிகங்களைத் தனு, கரணம், புவனம், போகம் என நான்காக வகுத்துச் சொல்லலாம். தனு—உடம்பு; கரணம்—உடம்பில் உள்ள கருவிகள்; புவனம்—உடம்பு இயங்குவதற்கு அமைந்த உலகம்; போகம்—நுகர்ச்சிப் பொருள்கள்.

இவ்வாறு பிரகிருதி மாயை இருபத்து நான்கு தத்துவங்களாக விரிந்து ஆன்மாக்களோடு பொருந்தி உலக நுகர்ச்சியைத் தருகிறது. காரணத்தில் உள்ளது காரியத்திலும் இருக்கும் எனப் பார்த்தோம். முதற்காரணமாகிய பிரகிருதி முக்குண வடிவானது. ஆகவே அதன் காரியமாகத் தோன்றும் தனு கரண புவன போகங்களும் முக்குண மயமாயிருக்கும். இவற்றைப் பொருந்துகிற ஆன்மாக்களும் முக்குண வயப்பட்டு இன்ப துன்ப மயக்க வுணர்வுகளை அடையும். பிரகிருதி தனது முக்குண வேறுபாட்டான் உயிர்களது உள்ளத்தைப் பலவாறு மயங்கச் செய்யும். இவ்வகையில் பிரகிருதி மயக்கும் தன்மையுடைய ஒரு பெண் மகளைப் போன்றது. அவள் தன் ஆடை அணிகளாலும்

குணங்களாலும் ஆடவனை மயக்குவது போலப் பிரகிருதி தன் காரியமாகிய முக்குணங்களால் ஆன்மாக்களை மயக்குகிறது என்று சொல்லப்படுகிறது.

மேற்கூறிய தத்துவம் இருபத்து நான்கும் ஆன்மாக்களுக்குப் போக சாதனமும், போக்கியமுமாய் அமைகின்றன ஆதலின் அவை போக்கிய காண்டம் என்று சொல்லப்படும் போக்கியம் — நுகரப்படுவது; காண்டம் — தொகுதி.

ஆன்ம தத்துவம் - பெயர்க் காரணம் :

இத்தத்துவங்கள் இருபத்துநான்கும் ஆன்ம தத்துவம் எனப்படுகின்றன இப்பெயருக்கான காரணம் அறிதற்குரியது. ஆணவம், கன்மம், மாயை என்னும் மும்மலங்களாலும் கட்டுண்ட ஆன்மாக்கள் சகலர் எனப்படுவர். சகலராகிய ஆன்மாக்களுக்குத் தலைவர் சீகண்டவுருத்திரர் அவரே இறைவனது ஆணை வழி நின்று பிரகிருதி முதல் நிலம் ஈறாக உள்ள தத்துவங்களைத் தோற்றி ஒடுக்குபவர் ஆவர். ஆன்ம தத்துவம் என்பதில் உள்ள ஆன்மா என்ற சொல் சகலராகிய ஆன்மாக்களை முதலில் குறித்துப் பின்னர் அவர்கட்குத் தலைவராகிய சீகண்டவுருத்திரரைக் குறித்தது அவரால் செயற்படுத்தப் படுதலின் அத்தத்துவங்கள் ஆன்ம தத்துவம் எனப் பெயர் பெற்றன. இது மரபாகச் சொல்லி வடம் விளக்கம். இவ்வாறன்றிச் சகலராகிய ஆன்மாக்களுக்குச் சிறப்பாக உரியனவாய் நிறைவு பற்றி இத்தத்துவங்கள் ஆன்ம தத்துவம் எனப்பட்டன என்று கூறுதலும் அமையும்.

இதுகாறும் நாம் விரிவாக அறிந்த செய்திகளைப் பின்வருமாறு தொகுத்துக் கூறலாம். உலகுக்கு முதற் காரணம் மாயை. அது சுத்த மாயை, அசுத்த மாயை என இரு பகுதியாய் நிற்கும். அசுத்த மாயை யிலிருந்து தோன்றும் காரியமே பிரகிருதி மாயை. நாம் வாழும் உலகுக்கும், நமது உடம்புக்கும் நேரே காரணமாய் இருப்பது இப் பிரகிருதியேயாகும். பிரகிருதியிலிருந்து முதலில் அந்தக்கரணங்களும் பின்னர் ஞானேந்திரியங்களும் கன்மேந்திரியங்களும், அவற்றின் பின்னர் தன்மாத்திரைகளும், அவற்றிலிருந்து ஐம்பூதங்களும் தோன்றும். பூதங்களின் பரிணாமமே இவ்வுலகம்.

பிரகிருதியிலிருந்து தொடங்கிப் பூதங்கள் முடியவுள்ள இருபத்துநான்கு தத்துவங்களையும் அவை தோன்றும் முறையிலே வைத்துக் காட்டினோம். இது தோற்ற முறையாகும். ஆயின் ஆசிரியர் மனவாசகம் கடந்தார் இம்முறையினை மேற்கொள்ளவில்லை. அவர் கீழிருந்து தொடங்குகிறார், அஃதாவது, பூதங்களை முதலில் விளக்கிப் பின் மேல் மேல் உள்ளவற்றை விளக்கிச் செல்கிறார். ஆசிரியரது

அனுமுறை பற்றித் தொடக்கத்திலேயே குறிப்பிட்டோம். தெரிந்ததிலிருந்து தெரியாததற்குச் செல்லுதல் என்பதே அவர் பின்பற்றும் முறையாகும். தத்துவங்கள் அனைத்திலும் தூலமாய் உள்ளவை பூதங்களாகும் அவற்றின் காரியங்களே இவ்வுலகும், இதன்கண் உள்ள அளவற்ற பொருள்களுமாகும். இவ்வாறு பூதங்கள் தூலமாய், காரியப்பாட்டில் புலனாகும் பொருளாய் நின்றலின், நமக்குத் தெரிந்த பொருளாகிய அவற்றையே முதலில் எடுத்துக் கொண்டு விளக்கப் புகுகின்றார் ஆசிரியர்.

செய்யுள்-4

ஐம் பூதங்களின் வடிவு

நாற்கோணம் பூமி; புனல் நண்ணு மதி யின் பாதி;
ஏற்கும் அனல் முக்கோணம்; எப்போதும்—ஆர்க்கும்
அறுகோணம் கால்; வட்டம் ஆகாயம்; ஆன்மா
உறுகாயம் ஆம் இவற்றால் உற்று.

பொருள் :

ஐம்பூதங்களுள் நிலம் நாற்கோண வடிவாய் இருக்கும்; நீர் பாதி மதி போல அரைவட்ட வடிவாய் இருக்கும்; நெருப்பு முக்கோண வடிவாய் இருக்கும்; காற்று அறுகோண வடிவாய் இருக்கும்; வான் வட்ட வடிவாய் இருக்கும். உயிர் பெறுகின்ற உடம்பு இப்பூதங்களின் சேர்க்கையால் ஆனது.

விளக்கம் :

நிலம் முதலிய ஐம்பூதங்கள் வட மொழியில் பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாசம் எனப்படும். இவற்றுக்குரிய வடிவங்கள் மேற் கூறியவாறு ஆகமங்களில் கூறப்பட்டுள்ளன.

நமக்குக் கிடைத்துள்ள பருவுடம்பு பஞ்ச பூதங்களின் கூட்டத் தால் அமைந்தது. உடம்பிலுள்ள என்பு, தசை, மயிர், தோல், நரம்பு என்பவை பிருதிவியின் கூறுகளாகும். சிறுநீர், குருதி, வியர்வை முதலியவை அப்புவின் கூறுகள். பசித்தி, உடம்பில் வெப்பம் முதலியவை தேயுவின் கூறுகள். பிராண வாயு முதலியவை வாயுவின் கூறுகள். பத்து வகையான நாடிகள் ஆகாயத்தின் கூறுகளாகும்.

நமக்குப் புலப்படுகின்ற நிலம், நீர் முதலியவை தத்துவங்கள் அல்ல, இவை காரியப் பொருள்கள். இவற்றிற்குக் காரணமான பஞ்ச பூத தத்துவங்களுக்கே இங்கு வடிவம் முதலியவை கூறப்படுபடுகின்றன.

செய்யுள்-5

பூதங்களின் நிறமும் எழுத்தும்

பொன்பார்; புனல்வெண்மை; பொங்கும் அனல் சிவப்பு;
வன்கால் கருமை; வளர் வான்தூமம்; — என்பார்
எழுத்து ல வ ர ய அ பாராதிக்கு என்றும்
அழுத்தமதாய் நிற்கும் அது.

பொருள் :

மண் பொன்னிறம் உடையது. நீர் வெண்ணிறம் உடையது. பொங்கி எழும் இயல்புள்ள நெருப்பு செந்நிறம் உடையது வலிமை மிக்க காற்று கரு நிறம் உடையது. எங்கும் பரவி நிற்கும் ஆகாயம் புகை நிறம் உடையது. இவ்வாறு பூதங்களின் நிறங்களை யோகக் காட்சியில் கண்டுணர்ந்த பெரியோர் கூறுவர்.

மண் முதலிய பூதங்களை உடன் நின்று செலுத்தும் மூல எழுத்துக்கள் முறையே ல, வ, ர, ய, ஹ எனப்படும் மெய்யெழுத்துக்களாம்.

விளக்கம் :

மூல எழுத்து வட மொழியில் பீஜ அட்சரம் எனப்படும். பீஜம்-வித்து, ஹ என்ற வித்தெழுத்து செய்யுளில் அ எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

எல்லாப் பொருள்களுக்கும் மூல ஒலிகள் உள்ளன என்று கொள்ளப்படும். அவையே அவ்வப் பொருள்களுக்குரிய மந்திரங்கள் அல்லது வித்து எழுத்துக்கள் ஆகும். அம் முறையில் இங்குப் பூதங்களுக்குரிய வித்தெழுத்துக்கள் கூறப்பட்டுள்ளன.

இறைவனது சத்தியாகிய திருவருள் எதனையும் நேராகத் தொழிற்படுத்தாது. அது சுத்த மாயையை ஊடகமாகவும் நிலைக்களமாகவும் கொண்டு நின்று பிறவற்றைத் தொழிற்படுத்தும் என்பது அறிதற்குரியது. மூல ஒலிகள் என்பவை சுத்த மாயையில் தோன்றுவன. அவை திருவருளுக்கு ஊடகமாகவும் நிலைக்களமாகவும் அமைகின்றன. திருவருள் அவற்றை இடமாகக் கொண்டு பதிந்து நின்று அவற்றின் வழியாக ஐம்பூதங்களையும் செலுத்தும். அது பற்றியே மூல ஒலிகள் பூதங்களை உடன் நின்று செலுத்தும் என்று கூறப்பட்டது.

செய்யுள்-6

பூதங்களின் அடையாளம்

குறி குலிசம் கோகனதம் கொள்சுவத்தி குன்று
அறு புள்ளி ஆரமுத விந்து — பிறிவின்றி
மண் புனல்தீக் கால் வானம் மன்னும் அடைவே என்று
ஒண்புதல்வா ! ஆகமம் ஒ தும்.

பொருள் :

நன்மானாக்களே ! மண்ணைக் குறிக்கும் அடையாளம்
வச்சிராயுதம்; நீருக்கு அடையாளம் தாமரைப் பூ; நெருப்பிற்கு
அடையாளம் சுவத்திகம்; காற்றுக்கு அடையாளம் ஆறு புள்ளி;
வானுக்கு அடையாளம் அமுதத் துளி. இவ்வாறு சிவாகமம் கூறும்.

செய்யுள்-7

அதிதெய்வங்களும் அவர்கள் தொழில்களும்

பாராதி ஐந்துக்கும் பன்னும் அதி தெய்வங்கள்
ஆர் ஆர் அயன்ஆதி ஐவராம் — ஒரோர்
தொழில் அவர்க்குச் சொல்லுங்கால் தோற்றமுதல் ஐந்தும்
பழுதறவே பண்ணுவார்கள் பார்.

பொருள் :

நிலம் முதலிய ஐம்பூதங்களுக்கு உரிய அதிதெய்வங்களை ஆக
மங்கள் குறிப்பிடும். பிரமன் முதலிய ஐவரே அந்த அதிதெய்வங்கள்.
அவர்கள் முறையே படைத்தல் முதலிய ஐந்தொழில்களைச் செய்வர்.

விளக்கம் :

இச்செய்யுளில் அதிதெய்வங்களையும், அவர்கள் தொழில்
களையும் தொகுத்துக் கூறினார் ஆசிரியர். அடுத்த செய்யுளில் வகுத்துக்
கூறுவார்.

செய்யுள்-8

தொழில்களை வகுத்துக் கூறுதல்

படைப்பன் அயன்; அளிப்பன் பங்கயக்கண் மாயன்;
துடைப்பன் உருத்திரனும் சொல்லில்; — திடப்பெறவே
என்றும் திரோபணிப்பர் ஈசர்; சதாசிவரும்
அன்றே அநுக்கிரகர் ஆம்.

பொருள் :

பிரமன் படைத்தல் ஆகிய தொழிலைச் செய்வான். மாயோன் ஆகிய திருமால் காத்தல் ஆகிய தொழிலைச் செய்வான். உருத்திரன் அழித்தல் ஆகிய தொழிலைச் செய்வான்.

உயிர்கள் பக்குவம் பெறுதற் பொருட்டு என்றும் மறைத்தல் ஆகிய தொழிலைச் செய்பவர் மகேசுரர். அதன் பயனாகப் பக்குவம் எய்திய உயிர்களுக்கு அப்பொழுதே அருள்புரியும் தொழிலைச் செய்பவர் சதாசிவர்.

விளக்கம் :

ஐந்தொழில்களாவன படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் என்பனவாம்.

படைத்தல் :

படைத்தலாவது இல்லாததைத் தோற்றுவித்தல் அன்று. இல்லாதது என்றும் இல்லாததேயாம். அதனை ஒரு காலத்தில் தோன்றச் செய்ய முடியாது. முயலின் தலையில் கொம்பு என்பது இல்லாதது. அதனை எக்காலத்திலேனும் தோற்றுவிக்க முடியுமா? ஆதலால் படைத்தல் என்பதற்கு உள்ளத்தைத் தோற்றுவித்தல் என்பதே கருத்தாகும்.

உள்ளதை ஏன் தோற்றுவிக்க வேண்டும்? அதுதான் உள்ள தாயிற்றே என வினவலாம். உள்ளது என்பதன் பொருளை முதலில் விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும் ஒவ்வொரு பொருளுக்கும் இரண்டு நிலைகள் உண்டு. ஒன்று காரணநிலை; மற்றொன்று காரியநிலை. காரண நிலையாவது ஒரு பொருள் தனது காரணத்தில் நுட்பமாய் ஒடுங்கிப் புலப்படாதிருக்கும் நிலையாகும். காரிய நிலையாவது அப்பொருள் தனது காரண நிலையிலிருந்து நீங்கி வெளியே புலப்பட்டு நிற்கும் நிலையாகும்.

களிமண்ணால் ஆகிய குடத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். குடமானது தோன்றுவதற்கு முன்னே தனது காரணமாகிய களிமண்ணில் நுட்பமாய் ஒடுங்கியிருந்தது. அதுவே குடத்தின் காரணநிலை. பின் வளைபவனின் முயற்சியால் அது வெளிப்பட்டுப் புலப்படும் நிலையை எய்தியது. இந்நிலையே காரிய நிலை. இவ்விரு நிலைகளும் எல்லாப் பொருள்களுக்கும் உண்டு.

காரண நிலையில் புலப்படாமல் உள்ள பொருளைப் புலப்படும் காரிய நிலைக்குக் கொண்டு வருதலே படைத்தல் அல்லது தோற்று வித்தல் எனப்படும். உள்ளதைத் தோற்றுவித்தல் என்பதன் பொருள்

இதுவேயாகும். உலகைப் படைத்தல் என்பதனை இந்த வகையில் நாம் நோக்க வேண்டும். படைப்பதற்கு முன்னும் உலகம் தனது காரணத்தில் நுட்பமாய் ஒடுங்கியிருந்தது என்று கொள்ள வேண்டும்.

குடத்திற்கு மூலகாரணமாய் நிற்பது களிமண். அதுபோல உலகிற்கு மூலமாய் நிற்பது எது? அதுவே மாயை. மாயை என்னும் மூலப் பொருளைப் பற்றி நாம் முன்பே விரிவாக அறிந்துள்ளோம். அந்த மாயையிலே தான் இந்த உலகம் ஒடுங்கியிருந்தது. அதிலிருந்து உலகை வெளிப்படுமாறு செய்தலே படைத்தல் தொழில் என்பதாகும். இவ்வுலகானது உடல், கருவி, நிலம், நுகர்ச்சிப் பொருள் என நான்காகப் பாகுபட்டு நிற்கும். இவை தனது, கரணம், புலனம், போகம் எனப்படும். இவற்றைத் தோற்றுவித்து உயிர்களோடு பொருத்துதலே படைத்தல் தொழிலாகிறது.

காத்தல் :

உடம்பைப் பெற்ற உயிர்கள் உலகிடைப் போக்குவரவு புரிகின்றன; அறிகருவிகள், தொழிற் கருவிகள் ஆகியவற்றைக் கொண்டு உலகப் பொருள்களை அறிந்து பயன் கொள்ளுகின்றன; வினைகளைச் செய்கின்றன; வினைப் பயன்களாகிய இன்ப துன்பங்களை நுகர்கின்றன இவ்வாறு வினை நுகர்ச்சியின் பொருட்டு, உயிர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட உடம்பு முதலியவற்றைக் குறித்த காலம் வரை நிற்கும்படி செய்தலே காத்தல் தொழிலாகும்.

அழித்தல் :

இனி, உடம்பு முதலியவற்றை உயிர்களிடமிருந்து பிரித்து அவற்றின் காரணத்தில் ஒடுக்குதலே அழித்தல் தொழில் எனப் படுகிறது.

எந்த உயிரும் தனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட உடம்பையும் உலகையும் விட்டுப் பிரிவதை விரும்புவதில்லை. சாவு என்பது உயிருக்குச் சொல்ல முடியாத துன்பமாகும். சற்று முன் வரை நன்றாகப் பேசிச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தவர் துடுமென மாண்டு விழுவதைக் காணும் போது அவரைச் சார்ந்தவர் மனம் என்ன பாடுபடுகிறது? 'இறைவனே, இது என்ன அநியாயம்? உனக்குக் கண்ணில்லையா?' என்று கதறுகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட அழித்தலை இறைவன் செய்தல் நன்றோ? என ஐயுறலாம். ஓர் எடுத்துக்காட்டினால் இதற்கு விடை கூறலாம்.

மகன் நோய்வாய்ப்பட்டு இளைத்திருந்தான். தந்தை மிகவும் கவலைப்பட்டார். மருத்துவர் வந்து பார்த்தார். 'பையனுக்கு இப்பொழுது முழு ஓய்வு தேவை. படிப்பது கூட அவனது நிலையைப்

பாதிக்கலாம்' என்று கூறிச் சென்றார். அவர் சொன்ன அறிவுரையைப் பையன் பெரிதாக எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. அவன் வெளியே சென்று விளையாட விரும்பினான்; ஆனால் தந்தையார் அனுமதிக்கவில்லை. இரவு நேரத்தில் கண் விழித்துப் படிக்க விரும்பினான்; அதற்கும் தந்தையார் விடவில்லை புத்தகத்தை எடுத்துப் பூட்டி வைத்தார்; விளக்கை அணைத்து விட்டார். இதை யெல்லாம் கண்டு மகனுக்கு ஆத்திரம் வந்தது. ஆனாலும் என்ன செய்ய முடியும்? அப்பாவாயிற்றே!

மகனுடைய பார்வையில் தந்தையின் சொல் கொடுமையானதாகத் தெரிகிறது. ஆனால் மகன் மீது கொண்ட அன்பினால் அல்லவா தந்தை இப்படியெல்லாம் செய்கிறார்? விளையாட்டுப் பொருளை அவனிடமிருந்து விலக்கி வைக்கிறார்; விளக்கை அணைத்து வைக்கிறார்; புத்தகத்தை அவனிடமிருந்து பிரித்து வைக்கிறார்.

இத்தந்தையின் செயல் போன்றது இறைவன் செயல். விளைப் பயன்களாகிய இன்ப துன்பங்களை மாறி மாறி நுகர்ந்த உயிர்கள் அதனால் இளைப்பு எய்தி நிற்கும். அவ் இளைப்பினை நீக்கக் கருதுகிறான் இறைவன். அதன் பொருட்டே உடம்பு முதலியவற்றை உயிர்களிடமிருந்து பிரித்து வைக்கிறான் உயிர்களின் பார்வையில் இச்செயல் கொடுமையானதாகத் தோன்றலாம். ஆனால், ஆழ்ந்து நோக்கினால், உயிர்களின் மீது கொண்ட கருணையினால் அல்லவா இறைவன் இப்படிச் செய்கிறான் என்பது புலனாகும்; இறைவன் அழித்தலைச் செய்வது உயிர்களின் நன்மைக்காகவே என்பது விளங்கும்.

மேற்கூறிய முத்தொழில்களும் மாயாகாரியமாகிய சடப் பொருள்களிடத்தே இறைவன் செய்கின்ற தொழில்களாகும். சடமாகிய உடம்பு முதலியவற்றைத் தோற்றுவித்தல், அவற்றை நிலை நிறுத்துதல், பின் அவற்றை ஒடுக்குதல் என்பது பற்றி இவ்வுண்மை அறியப்படும். இனிச் சித்தாகிய உயிரினிடத்தே செய்கின்ற தொழில்களே அடுத்து வரும் மறைத்தலும், அருளலும் ஆகும்.

மறைத்தல் :

மறைத்தலாவது, மாயை கன்மங்களைச் செயற்படுத்தி உயிர்களைப் பிறப்பு இறப்புக்களிற் பட்டு உழலச் செய்தல். இதற்கு மறைத்தல் என்ற பெயர் ஏன்? எனில், மாயை கன்மங்கள் செயற்படும் பொழுது உயிர்களுக்கு மெய்யுணர்வு ஆகிய பேரறிவு தோன்றாமல், மயக்கவுணர்வு ஆகிய சிற்றறிவே தோன்றும். அச்சிற்றறிவு உயிர்களை உலகப் பொருள்களோடு பிணித்து அப்பொருள் களையே மேலும் மேலும் பெற்றுத் துய்க்கும் படியான நாட்டத்தைச் செய்யும்; இறைவனை நோக்க விடாது உலகையே நோக்கி நிற்கச்

செய்யும். அதன் காரணமாக உயிர்கள் பல அல்லல்களை அடையும். இவ்வாறு உயிர்கள் தம்மையும், தலைவனையும் அறியாது மயங்கி நிற்கச் செய்தலின் அவ்வகையில் இறைவனது செயல் மறைத்தல் எனப்படுகிறது.

மறைத்தலை இறைவன் ஏன் செய்ய வேண்டும்? என வினவலாம், ஆணவமாகிய நேயர்க்கு மருந்தாகவே உயிர்களுக்கு மாயை கன்மங்களைச் சேர்க்கின்றான். அவற்றின் வயப்பட்ட உயிர்கள் உலக வாழ்வில் பல அல்லல்களை அடைகின்றன. இவ்வாறு உயிர்களை உழலச் செய்தலின் பயன், ஆணவ மலத்தின் சத்தி மெலிந்தொழிதலே யாகும் ஓர் எடுத்துக்காட்டுக் கூறினால் இது விளங்கும்.

தெரு முனையில் ஒரு சிறிய காபிக் கடை. கடையின் முன்னே பெருங் கூட்டம் நாம் 'மெய் வருத்தம் பாராது' முட்டி மோதி உள்ளே புகுந்து கடைக்காரனை அடைகிறோம். அவன் ஒரு சிறிய கண்ணாடித் தம்ளரில் (அதை அவன் எங்குதான் கண்டுபிடித்து வாங்கினானோ!) காபியை சுடச்சுட ஊற்றிக் கொடுக்கிறான். வாய் பொறுக்காத அளவுக்குச் சூடு. கையில் கூட வைத்திருக்க முடியவில்லை. அருகில் இருந்த பலகையில் அதை வைக்கிறோம். நேரம் போகிறதே தவிரச் சூடு போகவில்லை. நாடோ விரைந்து போக வேண்டும். ஆகவே கடைக்காரனிடம் 'அப்பா, கொஞ்சம் ஆற்றிக் கொடு' என்கிறோம். அவன் வெறுமையாக இருந்த மற்றொரு தம்ளரை எடுத்துக் கொண்டு இதையும் அதையும் மேலும் கீழுமாக வைத்துக் கொண்டு காபி வாணுக்கும் மண்ணுக்குமாகப் போய் வரும்படி ஆற்றுகிறான்! ஒரு துளி கூடச் சிந்தவில்லை (காபி ஆற்றுவதும் ஒரு கலைதான்.) பிறகு நம் கையில் தருகிறான். இப்பொழுது சூடு தணிந்து விட்டது.

காபியைத் தம்ளரிலேயே அசையாமல் வைத்திருந்தால் அதன் சூடு குறையப் போவதில்லை. அதையே மேலும் கீழுமாகச் செலுத்திய வுடன் அதன் சூடு தானாகத் தணிந்து போயிற்று. அதே போல, உயிரானது இயக்கமற்றுக் கிடந்தால் அதனைப் பற்றியுள்ள ஆணவ மலம் நீங்கப் போவதில்லை. அது கருதியே இறைவன் மாயை கன்மங்களைக் கூட்டி உயிரைச் செயற்படுத்துகின்றான்; உலக நுகர்ச்சியில் ஈடுபடுத்தியும், இளைப்பாற்றியும் வருகின்றான் இவ்வாறு உயிர் செயற்படச் செயற்பட அதனைப் பற்றியுள்ள ஆணவமும் செயற்பட்டு அதன் சத்தி மெல்ல மெல்லத் தேய்ந்து மெலிகிறது. அதன் பொருட்டே இறைவன் உயிர்க்குயிராய் மறைந்து நின்று மறைத்தல் தொழிலைச் செய்கின்றான். ஆணவத்தின் சத்தி மெலிவடைகிறது என்றால் அதன் மறைப்பு நீங்கி உயிரின் அறிவு வளர்ந்து வருகிறது என்பது கருத்தாகும்.

அழித்தலைச் செய்வது உயிர்களின் நன்மைக்காகவே என்று முன்னே கூறினோம், அதே போல மறைத்தலைச் செய்வதும் உயிர்களின் அறிவை வளர்த்து உய்வித்தற் பொருட்டே என்பதை உணர்தல் வேண்டும்.

அருளல் :

இனி அருளலாவது, உயிர்கள் அறிவு முதிர்ந்த பக்குவ நிலையில் தம்மை உணர்ந்து, அதனாலே தலைவனையும் உணர்ந்து, பிறப்பு இறப்புக்களினின்றும் நீங்கி வீடு அடையும்படி செய்தலாகும்.

இதுவரை ஐந்தொழில்களைப் பற்றி விளக்கமாக அறிந்தோம். ஐந்தொழில்களில் படைத்தல் முதலிய மூன்றினையும் செய்வோர் பிரமன், மால், உருத்திரன் என்பது பலரும் அறிந்தது. ஏனைய மறைத்தலையும் அருளலையும் மகேசுவரும் சதாசிவரும் செய்வர்.

இவ்வாறு பலர் கூறப்படினும் உண்மையில் எல்லாவற்றையும் செய்பவன் சிவபெருமான் ஒருவனே என்பது உளங் கொள்ளுதற் குரியது சிவபிரானது ஓர் அதிகார சத்தியே அவரவரிடத்தில் நின்று அவ்வச் செயலை ஆற்றுகிறது. இந்நாளில் ஒரு மாநிலத்தை ஆட்சி செய்யும் முதல்வருக்கே எல்லா அதிகாரமும் உண்டு. அவருக்குக் கீழ் பல அமைச்சர்கள் இருப்பினும் அவர்களுக்கென்று சுதந்திரமாக எந்த அதிகாரமும் இல்லை முதல்வரது கருத்திற்கு மாறாக ஒரு சொல் கூறினாலும் அவர் பதவியில் இருக்க முடியுமா? இஃது எதைக் காட்டுகிறது? அமைச்சர்க் கென்று தனி அதிகார சத்தியில்லை என்பதைத் தானே காட்டுகிறது. மேலும் எந்த அமைச்சர் எந்தத் திட்டத்தை நிறைவேற்றினாலும் அது முதல்வர் நிறைவேற்றிய திட்டம் என்று தானே சொல்லப்படுகிறது. எனவே அமைச்சர்களிடத்தில் உள்ள அதிகார சத்தி முதல்வருடைய அதிகார சத்தியே என்பது விளங்கும். அதுபோலத் தவ மிகுதி காரணமாகப் படைத்தல் முதலிய தொழில்களைச் செய்யும் அதிகாரிகள் ஆனோர் பிரமன் முதலியோர். அவர்களிடத்து நின்று அவர்களை வாயிலாகக் கொண்டு செய்விப்பது சிவசத்தியே யாகும். எனவே எல்லாச் செயல்களும் சிவனுடைய செயல்களேயாம்.

திடப் பெறவே :

இச் செய்யுளில் ஆசிரியர் பிற தொழில்களை வாளா கூறி, மறைத்தல் தொழிலை மட்டும் 'திடப் பெறவே' என அடை கொடுத்துக் குறித்துள்ளமை நோக்குதற்குரியது. ஏனைய தொழில்களை மாணுக்கர் எளிதில் விளங்கிக் கொள்ளலாம். ஆனால் மறைத்தல் தொழிலை விளங்கிக் கொள்ளுதல் அத்துணை எளிதன்று; அதன் நோக்கத்தை உணர்ந்து கொள்ளுதலும் எளிதன்று. அதனைக்

கருதியே ஆசிரியர் அடைமொழி தந்து, மறைத்தலின் நோக்கத்தைக் கிளந்தெடுத்துக் கூறுகின்றார். 'திடப் பெறவே' என்பதற்கு 'உறுதியடையும் படி' என்பது பொருள். உயிர்கள் உறுதியடையும்படி மறைத்தலைச் செய்கின்றான் என்பது கருத்தாகிறது. உறுதியடைதல் என்றால் என்ன?

ஆணவ மலத்தின் தூண்டுகலால் உயிர் 'யான், யான்' என்று எச்செயலுக்கும் தன்னையே தலைவனாகக் கொண்டு செருக்குற்று நிற்கும். இறைவனது மறைத்தல் தொழிலால் உயிர் பிறப்பு இறப்புக் கூளில் மாறி மாறிச் சுழன்று அளவிலாத் துயரங்களை மாறி மாறி அனுபவிக்கும் போதுதான் உயிரைப் பிணித்துள்ள ஆணவ மலத்தின் சத்தி குறையும். அறியாமை தேய்ந்து நல்லுணர்வு தோன்றும். தனக் கென ஒரு செயலும் இல்லை என்பதையும், எல்லாம் அவன் செயல் என்பதையும் சிறிது சிறிதாக உணரும்.

இதுவரை தன்னையே பெரிதாக மதித்திருந்த உயிர் இப் பொழுது 'இறைவனே என் வாழ் முதலாகிய பொருள்' என்ற உறுதியைப் பெறும். 'ஆடை நெய்யுமிடத்தில் நூல் இழைகளின் ஊடே இங்குமங்கும் மாறி மாறி ஓடும் குழல் போல எனது உள்ளம் உலக ஆசைகளிற் பட்டு அலைந்தது அதனால் உன்னை மறந்தேன்; மயக்கத்தைச் செய்யும் உடம்பிலே கிடந்து இளைத்தேன். உடையாய், அடியேன் உன் அடைக்கலம்'' என்று இறைவனிடம் முறையிடும். உலகத்தை நோக்காது இறைவனையே நோக்குகின்ற இந்த உறுதிதான் உயிரின் பக்குவ நிலையாகும் இந்த உறுதி நிலையை உயிர்கள் பெறும் பொருட்டே இறைவன் மறைத்தல் தொழிலைச் செய்கின்றான்.

இவ்வாறெல்லாம் விரித்துப் பொருள் கொள்ளும்படியாகத் 'திடப் பெறவே' என்ற சிறிய அடைமொழியை அமைத்துள்ள ஆசிரியரின் சொல்லாட்சி எண்ணி மகிழ்தற்குரியது.

செய்யுள்-9

பூதங்களின் குணமும் செயலும்

மண் கடின மாய்த் தரிக்கும்; வாரிகுளிர்ந் தே பதமாம்;
ஒண் கனல் சுட்டு ஒன்றுவிக்கும்; ஓவாமல் - வண்கால்
பரந்து சலித் துத்திரட்டும்; பார்க்கில் ஆ காயம்
நிரந்தரமாய் நிற்கும் நிறைந்து.

பொருள் :

மண்ணின் குணம் தண்மை; செயல், எப்பொருளையும் தாங்குதல். நீரின் குணம் தண்மை; செயல், பொருள்களை மென்மைப்

படுத்துதல், தீயின் குணம் வெம்மை; செயல், சுட்டு ஒன்று படுத்துதல். காற்றின் குணம் அசைவு (சலனம்); செயல், பரந்து கிடக்கும் பொருள்களை ஒருங்கு திரட்டுதல். ஆகாயத்தின் குணம் வெளியாதல்; செயல், எப்பொருளுக்கும் இடங்கொடுத்துதல்.

விளக்கம் :

பூதத்தின்கண் உள்ளதாய் உணரப்படும் இயல்பு குணம் என்றும், அதனால் பிற பொருளின்கண் நிகழும் விளைவு செயல் என்றும் கொள்ள வேண்டும்.

காரணமாகிய தத்துவங்களில் இவை இருத்தலால்தான் காரியப் பொருள்களிடத்தும் காணப்படுகின்றன.

செய்யுள்-10

ஐம்புலனை

உள்ளபடி மாயுதம் ஒதினோம் உன்றனக்குக்
கள்ளமிகும் ஐம்புலனும் கட்டுரைக்கில் — மெள்ளவே
ஓசை பரிசம் உருவம் சுவை நாற்றம்
ஆசை தரும் ஐம்புலனே யாம்.

பொருள் :

இதுவரை தூல பூதங்களின் இயல்பை உள்ளவாறு எடுத்துரைத்தோம். இனி, மனத்தைக் கவர்ந்து வசஞ்செய்யும் ஐம்புலன்கள் இவை எனச் சொல்வோம். அவை ஓசை, பரிசம், உருவம், சுவை, மணம் என்பன. இவை ஆசையை மிகுவிப்பனவாகும்.

விளக்கம் :

தூல பூதங்களைக் கூறிய பின்னர் அடுத்துக் கூற வேண்டுவது அப்பூதங்களுக்கு முதற்காரணமாய் உள்ள தன்மாத்திரைகளை. ஆனால் ஆசிரியர் தன்மாத்திரைகளைப் பற்றிக் கூறாமல் ஐம்புலன்களைப் பற்றிக் கூறலுறுகின்றார். அதனால் இச்செய்யுள் சிலருக்குத் தடுமாற்றத்தை உண்டாக்கியிருப்பதில் விவப்பில்லை. இவ்விடத்தில் ஐம்புலன்களைக் கூறுதற்கு ஏதும் இயைபில்லையே என்று கருதிய அவர்கள் ஐம்புலன் என்றதற்குத் தன்மாத்திரைகள் என்றே பொருள் எழுதிச் சென்றார்கள். அவ்வாறு பொருள் கூறுதல் பொருந்துமா என்பதை நோக்குதல் வேண்டும்.

ஆசிரியர் வாளா ஐம்புலன் என்று கூறியிருந்தால் அதற்குத் தன்மாத்திரைகள் என்று பொருள் கூறுதல் பொருந்துவதாகலாம். எவ்வாறெனில், ஓசை முதலிய ஐந்தும் பொறிகளால் கொள்ளப்படும் சிறப்பு நிலையை எய்திய பொழுது புலன் எனப்படும். அவை செவி

முதலிய பொறிகட்குப் புலனாகாமல் நுண்மையாய் நிற்கும் நிலையும் உண்டு. அந்நிலையில் அவை தன்மாத்திரைகள் எனப்படும். புலனாகாமை பற்றி அவற்றை நுண்புலன்கள் என்றும் கூறலாம். அம்முறையில் செய்யுளில் ஐம்புலன் என்று மட்டும் கூறியிருந்தால் நுண்புலன்களை அவை குறிப்பதாகக் கொண்டு தன்மாத்திரைகள் எனக் கூறுதற்கு இடன் உண்டு.

ஆனால் ஆசிரியர் ஐம்புலனைக் குறிப்பிடும் இரண்டு இடங்களிலும் அடை மொழி புணர்த்துக் கூறியுள்ளார். 'கள்ளமிகும் ஐம்புலன்' என்றும், 'ஆசை தரும் ஐம்புலன்' என்றும் கூறியுள்ள அடை மொழிகளை நோக்குதல் வேண்டும்.

ஓசை முதலிய ஐந்தும் பூதங்களின் குணங்களாய் வெளிப்பட்டு நின்று செவி முதலிய பொறிகளால் கொள்ளப்படும் போதே அவை நம் மனத்தைப் பற்றுகின்றன; ஆசையை மிகுவிக்கின்றன. இவ்வகையில் அவை பொறிகளுக்கு விடயங்கள் ஆகின்றன. தன்மாத்திரைகள் அங்ஙனம் பொறிகளுக்கு விடயம் ஆவதுமில்லை; ஆசையை மிகுவிப்பதும் இல்லை.

எனவே ஆசிரியர் அமைத்துள்ள அடை மொழிகளை நோக்கினால் அவர் இங்கே தன்மாத்திரைகளைக் குறிக்கவில்லை என்பதும், புலப்படும் நிலையினவாகிய ஐம்புலன்களையே குறிப்பிட்டார் என்பதும் தெளிவாகும்.

தன்மாத்திரைகளே தத்துவங்கள் என்றும், ஐம்புலன்கள் என்பவை புலப்படும் குணங்களாகிய தாத்துவிகங்கள் என்றும் முன்னே குறிப்பிட்டது நினைவிருக்கலாம். இவ்விடத்தில் தன்மாத்திரைகளைக் கூறுதலே முறை. அதை விடுத்துத் தாத்துவிகங்கள் ஆகிய புலன்களைக் கூறியிருப்பது எக்காரணம் பற்றி? என வினவலாம்.

ஆசிரியரின் அணுகு முறையைப் பற்றி முன்னேயே கூறியுள்ளோம். தெரிந்ததைக் கொண்டு தெரியாததைப் பெறவைத்தல் என்பது அவர் பின்பற்றும் முறையாகும். நமக்கு நன்கு தெரிந்தவை ஐம்புலன்களாகிய விடயங்கள். சிறப்பு நிலையில் விளங்கி நிற்கும் குணங்களாகிய அப் புலன்களை எடுத்துக் காட்டி, அவற்றிற்கு மூலமாய் பொதுமையில் விளங்காது நுட்பமாய் நிற்கும் நிலைகள் உண்டு எனவும், அவையே தன்மாத்திரைகள் எனவும் குறிப்பாய் உணர்த்தினார் ஆசிரியர்.

குணமாதல் ஒப்புமை பற்றியும், பருப்பொருளாக வைத்து முதற்கண் உணர்த்துதல் எளிமையாதல் பற்றியும் புலன்களே இங்குக் குறிக்கப் பெற்றன எனக் கொள்ளலாம்.

செய்யுள்-11

ஞானேந்திரியங்கள்

ஞானேந்திரியங்கள் ஆகிய அறிகருவிகள் மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்பன. மெய் என்பது உற்று அறிவதாகிய தோலினைக் குறிக்கும். வாய் என்பது சுவைத்து அறிவதாகிய நாக்கினைக் குறிக்கும். இவை தோன்றும் முறையினை முன்னே அறிந்தோம். இவை புலன்களை அறியும் முறையினை இப்போது காண்போம்.

ஆன்மா ஞானேந்திரியங்கள் ஆகிய இவ் வவம்பொறிகளைக் கொண்டு புறத்தே உள்ள ஓசை, ஊறு, ஒளி, சுவை, மணம் ஆகிய ஐம்புலன்களைப் பொதுவாக அறியும். பொதுவாக அறிதல் என்றால் என்ன? ஓர் எடுத்துக்காட்டினால் இதனை விளக்கலாம். தொலைவில் ஒருவர் வருகிறார். முதலில் நம் கண்களுக்கு ஏதோ ஓர் உருவம் என்ற அளவில் மட்டுமே தெரிகிறது. பிறகு அவர் நெருங்கி வரவர அவரைப் பற்றிய விவரங்கள் தெரிகின்றன. அவரது பெயர் இன்னது என்று தெரிகிறது. கன்னங்கரிய அவரது நிறம் தெரிகிறது. தலையில் உள்ள வழுக்கை தெரிகிறது. அவர் அணிந்துள்ள சட்டைப் பையில் வைத்திருக்கும் பணம் கூடத்தெரிகிறது. அவரது நடையின் வேகமும் தெரிகிறது.

இக் காட்சியில் முதலில் நம் கண்களுக்குத் தெரிந்தது இஃது ஓர் உருவம் என்ற அளவில் மட்டும் தான். இதுவே பொதுவாக அறிதல் என்பதாகும். பின்னர் பெயர், நிறம், தலையின் அமைப்பு, அணிந்துள்ள சட்டை, நடக்கும் பாங்கு முதலிய விவரங்கள் சிறப்பாகப் புலப்படுகின்றன. அவற்றைக் கொண்டு அவர் இன்னார் என்று வேறுபடுத்தி அறிகின்றோம். இது சிறப்பாக அறிதலாகும்.

இதனால் அறிவில் இரண்டு வகை உண்டு என்பது புலனாகும். ஒன்று பொருள்களைப் பொதுவாக அறிதல். மற்றொன்று பொருள்களைச் சிறப்பாக அறிதல்.

செவி முதலிய ஞானேந்திரியங்கள் பொருள்களைப் பொதுவாக அறியுமேயன்றிச் சிறப்பாக அறியமாட்டா. செவி இஃது ஓர் ஓசை என்று மட்டுமே அறியும். தோல் இஃது ஓர் ஊறு என்று மட்டுமே அறியும். கண் இஃது ஓர் உருவம் என்று மட்டுமே அறியும். நாக்கு இஃது ஓர் சுவை என்று மட்டுமே அறியும். மூக்கு இஃது ஓர் மணம் என்று மட்டுமே அறியும்.

எனவே ஆன்மா ஞானேந்திரியங்களால் புலன்களைப் பொதுவாகவே உணரும் என்று சொல்லலாம். பொதுவாக அறிவதை

நிருவிகற்பக் காட்சி என்பர். நிருவிகற்பம்—வேறுபாடின்மை. ஒரு பொருளுக்குரிய பெயர், குணம், தொழில் முதலிய வேறுபாடுகள் ஏதும் தெரிய வாராமல் இஃது ஒன்று என்ற அளவில் மட்டும் அறிவதால் இது நிருவிகற்பக் காட்சி என்று குறிக்கப்பட்டது. இனி, அவ்வேறுபாடுகள் தெரிந்து இஃது இன்ன பொருள் என்று சிறப்பாக அறிதல் மனம் முதலிய அந்தக்கரணங்களின் செயற்பாட்டினால் விளைவதாகும். இவ்வாறு சிறப்பாக அறிவதை சவிகற்பக்காட்சி என்பர். சவிகற்பம்—வேறுபாட்டோடு கூடியது. அந்தக்கரணங்களினால் உண்டாகும் சிறப்புக் காட்சியைப் பற்றிப் பின்னால் (செய்யுள் 16) நாம் பார்க்க இருக்கின்றோம். இப்பொழுது ஞானேந்திரியங்களைப் பற்றி ஆசிரியர் வழியில் நின்று அறிந்து கொள்வோம்.

ஞானேந்திரியங்கள் நன்று உரைக்கக் கேள்;
ஊன மிகு பூதம் உற்றிடமா - ஈனமாம்
சத்தாதியை அறியும்; தானம் செவி தோல் கண்
அத்தாலு மூக்கென்று அறி.

பொருள் :

ஞானேந்திரியங்கள் ஆகிய ஐம்பொறிகளின் இயல்பை யாம் விளக்கமாகச் சொல்வோம். நீ கேள்.

ஞானேந்திரியங்கள், சூக்கும் பூதங்கள் எனப்படும் தன்மாத்திரைகளைத் தமக்கு இடமாகக் கொண்டு ஓசை முதலிய புலன்களை அறிந்துவரும். அவ் இந்திரியங்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு உறுப்பில் நின்று ஒவ்வொரு புலனைக் கவரும். அவற்றிற்கு இடமாகிய உறுப்புக்கள் செவி, தோல், கண், நாக்கு, மூக்கு என்று அறிவாயாக.

விளக்கம் :

தமிழில் செவி முதலிய உறுப்புக்களின் பெயரே அவ்விடங்களில் நின்று அறியும் இந்திரியங்களுக்கும் பெயராக வழங்குகின்றன.

அவ்வவ் உறுப்புக்களில் இருந்து அறியும் ஆற்றல்களே இந்திரியங்கள் எனக் கூறியுள்ளது நினைவிருக்கலாம். எனவே இந்திரியங்களுக்கு இடமாவன உறுப்புக்கள் என்பது விளங்குகிறது. இனி, சூக்கும் பூதங்களாகிய தன்மாத்திரைகளும் இந்திரியங்களுக்கு இடமாய் உள்ளன என்று கொள்ளப்படுகிறது. அவ்வாறாயின், இந்திரியங்களுக்கு உறுப்புக்களும் இடம்; தன்மாத்திரைகளும் இடம் என்று ஆகிறது. இதனை எவ்வாறு விளங்கிக் கொள்வது? ஓர் உவமையின் மூலம் இதனை விளக்குவோம்.

ஒருவன் ஊர்தியில் ஏறிச் செல்கிறான். அவனுக்கு அவ்ஊர்தி நேரே இடமாய் அமைகிறது. அந்த ஊர்திக்கு இடமாய் உள்ளது நிலம். அம்முறையில் நிலமும் அவனுக்கு இடமாகிறது. இந்திரியம் ஊர்தியில் செல்பவனைப் போன்றது. தன்மாத்திரை ஊர்தி போன்றது. உறுப்பு நிலம் போன்றது. இதனால், இந்திரியங்களுக்குத் தன்மாத்திரைகள் நேரே இடம் என்பதும், உறுப்புக்கள் தன்மாத்திரை வழியாக இடம் என்பதும் விளங்கும்.

இந்திரியம், தன்மாத்திரை, உறுப்பு என்ற இம்மூன்றையும் இணைத்து இனிவரும் செய்யுட்களில் காண்போம்.

செய்யுள்-12

ஞானேந்திரியங்கள் அறியும் முறை

“வான்இடமாய் நின்று செவி மன்னும் ஒலியதனை;
ஈனமிகும் தோல்கால் இடமாக—ஊனப்
பரிசம் தனை யறியும்; பார்வையின்கண் அங்கி
விரவி உரு வங்காணு மே.

பொருள் :

செவி என்னும் இந்திரியம் (உறுப்பாகிய காதில் நிற்கும்) சத்த தன்மாத்திரையைப் பற்றி நின்று ஓசையாகிய புலனை அறியும். தோல் என்னும் இந்திரியம் (உறுப்பாகிய தோலில் நிற்கும்) பரிச தன்மாத்திரையைப் பற்றி நின்று ஊறு என்ற புலனை அறியும். கண் என்னும் இந்திரியம் (உறுப்பாகிய கண்ணில் நிற்கும்) உருவ தன்மாத்திரையைப் பற்றி நின்று உருவம் என்ற விடயத்தை அறியும்.

விளக்கம் :

ஆசிரியர் ‘வான் இடமாய்’ எனவும், ‘கால் இடமாக’ எனவும், ‘அங்கி விரவி’ எனவும், பூதங்களை இந்திரியங்களுக்கு இடம் என்று கூறியுள்ளார். நாம் முன்பு கூறியவாறு தன்மாத்திரைகளே இந்திரியங்களுக்கு இடமாக இருக்கவும், பூதங்களை இடம் என்று ஆசிரியர் கூறியது ஏன்? இதற்குப் பின்வருமாறு விடை கூறலாம்.

தன்மாத்திரைகளும் பூதங்களும் முறையே முனையும் மரமும் போல குக்குமமும் தூலமுமாய் நிற்பவை. பூதங்களின் குக்கும நிலையே தன்மாத்திரைகள். தன்மாத்திரைகளோடு பூதங்களுக்கு உள்ள இவ் ஒற்றுமையைக் கருதி ஆசிரியர் தன்மாத்திரைகளுக்குப் பதில் பூதங்களை இடம் என்று கூறினார் எனலாம். மேலும், தெரிந்த பருப் பொருளாகிய பூதங்களைக் கூறித் தன்மாத்திரைகளைப் பெற வைத்தார் என்பதும் ஆசிரியரது இயல்புக்குப் பொருந்துவதேயாகும்.

ஆகவே செய்யுளில் வான் என்பது சத்த தன் மாத்திரையைக் குறிக்கும். கால் என்பது பரிசு தன்மாத்திரையைக் குறிக்கும். அங்கி என்பது உருவ தன்மாத்திரையைக் குறிக்கும்.

செவி, தோல், கண் ஆகிய இந்திரியங்கள் புறத்தே காணப்படும் காது, தோல், கண் ஆகிய உறுப்புக்களில் நிற்கும் சத்தம், பரிசம், உருவம் ஆகிய தன்மாத்திரைகளை இடமாகக் கொண்டு நின்று தம் காரியத்தைச் செய்யும் என்பது கூறப்பட்டது.

செய்யுள்-13

இதுவும் அது

“நன்றாக நீர்இடமா நாரிரதம் தான்அறியும்;
பொன்ற மணம் மூக்கு பூஇடமா — நின்று அறியும்
என்று ஒதும் அன்றே இறைஆ கமம்; இதனை
வென்றார் சென்றார் இன்ப வீடு.

பொருள் :

நாக்கு என்னும் இந்திரியம் (உறுப்பாகிய நாக்கில் நிற்கும்) இரத தன்மாத்திரையைப் பற்றி நின்று சுவையாகிய புலனை நன்றாக அறியும் மூக்கு என்னும் இந்திரியம் (உறுப்பாகிய மூக்கில் நிற்கும்) கந்த தன்மாத்திரையைப் பற்றி நின்று மணமாகிய விடயத்தை அறியும்.

இவ்வாறு சிவாகமங்கள் கூறும். இவ் இந்திரியங்களைப் புலன்களில் செல்லாதபடி அடக்கிய ஞான வீரரே பேரின்ப முத்தியைப் பெறுவார்கள்.

விளக்கம் :

முந்திய செய்யுளிற் போலவே இங்கும் பூதங்களாகிய நீர், பூ (நிலம்) என்பன தன்மாத்திரைகளைக் குறிப்பன எனக் கொள்ளல் வேண்டும்.

நாக்கு, மூக்கு ஆகிய இந்திரியங்கள் புறத்தே காணப்படும் நாக்கு, மூக்கு ஆகிய உறுப்புக்களில் நிற்கும் இரதம், கந்தம் ஆகிய தன்மாத்திரைகளை இடமாகக் கொண்டு நின்று தம் காரியத்தைச் செய்யும் என்பது கூறப்பட்டது

வென்றார் சென்றார்

மேற்கூறிய ஐம்பொறிகளும் உலகப் பொருள்களின் மேல் மேலும் மேலும் ஆசையை மிகுவிக்கின்றன; உலக வாழ்க்கையை

யன்றிப் பிறிது ஒன்றை நோக்காதவாறு செய்கின்றன; ஐம்புலப் பொருள்கள் உடலோம்புதல் அளவுக்கு இருந்தால் போதுமானது என்று அறிந்து புறத்தால் தழுவி, அகத்தில் பற்றின்றி ஒழுகாது, அவையே உயிராகக் கருதி அவற்றையே மேன்மேல் விரும்பச் செய்கின்றன. அவ்விருப்பம் அறத்தையும் வீட்டையும் நோக்க விடாது அறிவை மயக்கி வாழ்க்கையில் பொய், சினம், பொறாமை முதலிய பிழைகள் பலவற்றைப் புரியுமாறு செய்கிறது.

இவ்வாறு ஐம் பொறிகள் நம் அறிவில் நல்லன புகவொட்டாமல் செய்கின்றன. தெய்வ உணர்விற்கும் தடையாய் அமைகின்றன. திருவருளைத் துணையாகக் கொண்டு இவ்வைம் பொறிகளை வெல்ல வேண்டும். அப்பொழுதுதான் இறைநெறியிற் சென்று பேரின்ப வீட்டினை எய்தமுடியும். இதுபற்றியே “வென்றார் சென்றார் இன்ப வீடு” என்றார் ஆசிரியர்.

செய்யுள்-14

கன்மேந்திரியங்கள்

கண்ணுதல்நூல் ஓதியிடும் கன்மேந் திரியங்கள்
எண்ணும் வச னாதிக்கு இடமாக—நண்ணியிடும்
வாக்குப் பா தம் பாணி மன்னு குதம் உபத்தம்
ஆக் கருதும் நாளும் அது.

பொருள் :

இறைவன் அருளிச்செய்த ஆகம நூலில் சொல்லப்பட்டுள்ள கன்மேந்திரியங்கள் பேசுதல், போக்குவரவு செய்தல், ஏற்றல் இடுதலைச் செய்தல், கழிவுப் பொருள்களை வெளியேற்றுதல், சிற்றின்பம் செய்தல் ஆகிய செயல்களைச் செய்யும். அக்கன்மேந்திரியங்களாவன வாய், கால், கை, எருவாய், கருவாய் என்பன. அவை வடமொழியில் வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயு, உபத்தம் என்று கூறப்படும்.

செய்யுள்-15

கன்மேந்திரியங்கள் செயற்படும் முறை

வாக்கு ஆகா யம்இடமா வந்துவச னிக்கும்; கால்
போக்காரும் காற்றிடமாய்; புல்கி அனல்— ஏற்கும்
இடும் கை; குதம் நீர் இடமா மலாதி
விடும்; பார் இடம் உபத்தம் விந்து.

பொருள் :

வாக்கு என்ற இந்திரியம் (வாய் ஆகிய உறுப்பில் நிற்கும்) சத்த தன்மாத்திரையைப் பற்றி நின்று பேசுதலைச் செய்யும். பாதம் என்ற இந்திரியம் (கால் ஆகிய உறுப்பில் நிற்கும்) பரிசு தன்மாத்திரையைப் பற்றி நின்று போக்குவரவு செய்யும். பாணி என்ற இந்திரியம் (கை ஆகிய உறுப்பில் நிற்கும்) உருவ தன்மாத்திரையைப் பற்றி நின்று ஏற்றல் இடுதலைச் செய்யும். பாயு என்ற இந்திரியம் (எருவாய் ஆகிய உறுப்பில் நிற்கும்) இரத தன்மாத்திரையைப் பற்றி நின்று மலம் முதலியவற்றை வெளிப்படுத்தும். உபத்தம் என்ற இந்திரியம் (கருவாய் ஆகிய உறுப்பில் நிற்கும்) கந்த தன்மாத்திரையைப் பற்றி நின்று விந்தினை வெளிப்படுத்தி இன்பம் செய்யும்.

விளக்கம் :

செய்யுளில் ஆகாயம், காற்று, அனல், நீர், பார் என்பன குக்கும் பூதங்களாகிய தன்மாத்திரைகளைக் குறிக்கும்.

வாக்கு, பாதம், பாணி, வாயு, உபத்தம் ஆகிய இந்திரியங்கள் புறத்தே காணப்படும் வாய் கால் கை எருவாய் கருவாய் ஆகிய உறுப்புக்களில் நிற்கும் சத்தம் பரிசும் உருவம் இரதம் கந்தம் ஆகிய தன்மாத்திரைகளை இடமாகக் கொண்டு நின்று தம்தம் காரியத்தைச் செய்யும் என்பது கூறப்பட்டது.

செய்யுள்-16

அந்தக்கரணங்கள்

ஞானேந்திரியங்களைப் பற்றிக் கூறிய இடத்தில், அவற்றால் முதலில் பொருள்களைப் பொதுவாக அறிவதாகிய நிருவிகற்பக் காட்சியே உண்டாகும் எனவும், அதன் பின்னர் அப்பொருள்களின் பெயர், குணம், தொழில் முதலியவற்றைச் சிறப்பாக அறிவதாகிய சவிகற்பக் காட்சி அந்தக்கரணங்களினால் உண்டாவதாகும் எனவும் குறிப்பிட்டோம். அவ்வந்தக்கரணங்கள் தொழிற்படும் முறையினை இச்செய்யுளில் எடுத்துரைக்கின்றார் ஆசிரியர்.

அந்தக்கரணம் அடைவே உரைக்கக் கேள்;

**அந்தமனம் புத்தியுடன் ஆங்காரம் — சிந்தை இவை
பற்றியது நிச்சயித்துப் பல்கால் எழுந்திருந்து அங்கு
உற்றது சிந்திக்கும் உணர்.**

பொருள் :

அகக்கருவிகள் நான்கினையும் முறையே கூறுகிறோம்; கேள். அவைமனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம் என அழைக்கப்பெறும்.

புறத்தே உள்ள ஒரு புலனை அதற்குரிய பொறியானது கவர்ந்து தர, மனம் அதனைப் பற்றும். மனம் பற்றியதனை புத்தி இஃது இன்னது என்று நிச்சயிக்கும். அகங்காரம் இச்செயல்களுக்கு அடிநிலையாக அமைந்து முன்னும் பின்னும் யான் செய்வேன் என முந்தியெழும். சித்தம் உற்ற அப்பொருளைப் பற்றி மீள மீளச் சிந்திக்கும்.

விளக்கம் :

ஆன்மா இந்நான்கு கருவிகளையும் பற்றி நின்று உலகப் பொருள்களைச் சிறப்பாக உணர்ந்து அவற்றில் அமுந்துகிறது.

நிருவிகற்பக் காட்சியின் பின்னர் ஆன்மா மனத்தைப் பற்றி நின்று இஃது அதுவாகுமோ, இதுவாகுமோ என்று பல வகையில் ஐயறும். இங்ஙனம் ஐயுறுவதற்குக் கருவியாவது மனமாகுப்.

பின் ஆன்மா புத்தியைப் பற்றி நின்று அப்பொருளின் பெயர், இனம், குணம், தொழில் முதலியவற்றை உணருமாற்றால் இஃது இன்னதே என்று துணியும். இவ்வாறு துணிவதற்கு கருவியாவது புத்தியாகும்.

இனி எச்செயலிலும் ஆன்மா முன்னர் முனைத்து எழுவதற்குக் கருவியாவது அகங்காரமாகும். அகங்காரம் என்பதற்கு “யான் என்று எழுவது” என்பது பொருள். இஃது அங்காரம் என்றும் வழங்கப் பெறும். எனவே மனம் நிருவிகற்பக் காட்சியைப் பற்றும் பொழுதும், புத்தி அதனை இன்னது என்று நிச்சயிக்கும் பொழுதும் ஆன்மா இடையிடையே அகங்காரத்தைப் பற்றி எழுதல் உண்டாகும் இது பற்றியே “பல்கால் எழுந்திருந்து” என்றார் ஆசிரியர்.

புத்தி நிச்சயித்த பின்பும் அகங்காரத்தின் செயற்பாடு வேண்டி உள்ளது. எவ்வாறெனில், நிச்சயித்தலின் பயன் அப்பொருளில் ஆன்மா அழுந்தி நுகர்வதுதான், அதற்கும் ஆன்மா யான் இதனை நுகர்வேன் என்று அகங்காரத்தைப் பற்றி முன்னர் எழ வேண்டும். இவ்வாறு நிச்சயித்த பின்பும் அகங்காரம் எழுதலின் “நிச்சயித்துப் பல்கால் எழுந்திருந்து” என நிச்சயித்தலின் பின்னர் அகங்காரத்தின் செயற்பாட்டை வைத்தார் ஆசிரியர்.

இனி அழுந்தி அறிதலே அனுபவம் அல்லது நுகர்ச்சி எனப் படுகிறது. ஆன்மா தான் நிச்சயித்த பொருளின் தன்மைகளை எல்லாம் மீள மீளப் பலவாறு சிந்திக்கும் போதே அப்பொருளில் அழுந்தும் நிலை உண்டாகும். அவ்வாறு உற்று உற்றுச் சிந்திப்பதற்குக் கருவியாய் இருப்பது சித்தம் ஆம் இது பற்றியே “உற்றது சிந்திக்கும் உணர்” என்றார் ஆசிரியர். அனுபவமாகிய முடி நிலைக்கு சித்தமே உதவியாய் இருத்தலின் சித்தத்தின் செயலை இறுதியில் வைத்து முடித்தார்.

சித்தத்தின் செயலை சுந்தரமூர்த்தி நாயனரின் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சி ஒன்றில் வைத்து விளக்கியுள்ளார் சேக்கிழார் சுந்தரமூர்த்திகள் தில்லை சென்று பொன்னம்பலத்தில் ஆனந்தக் கூத்தாடும் பெருமானை நேர் நின்று கண்டார். அத்திருக் கோலத்தில் ஈடுபட்டு மெய்ம்மறந்து நின்றார். அவரது மனம் வேறு எப்பொருளையும் பற்றவில்லை. புத்தி வேறு பொருளிடத்தில் செல்லவில்லை. அகங்காரம் வேறுபொருளை அறிய எழவில்லை. சித்தம் மட்டுமே செயற்பட்ட நிலை அது. அளப்பரும் கரணங்கள் நான்கும் சிந்தையே ஆக, அவர் இறை நினைவில் மீளமீள ஈடுபட்டு அழுந்தி நின்ற அனுபவ நிலையைச் சேக்கிழார் நுட்பமாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

இனி புதிதாக வரும் பொருள்களை மட்டுமே சித்தம் சிந்திக்கும் என்பதில்லை. முன்னரே புத்தி உணர்ந்து வைத்துள்ள பொருள்களையும் சித்தம் மீளப்பற்றி நின்று சிந்திக்கும் நாம் முன்பு நிகழ்ந்தவற்றையெல்லாம் இப்பொழுது நினைந்து வருந்துகிறோம் அல்லது மகிழ்கிறோம். முன்பு நடந்த சில இனிய நிகழ்ச்சிகளை இப்பொழுது நிகழ்வது போல எண்ணிக் களிக்கிறோம். இப்படியெல்லாம் சிந்திப்பதற்கு சித்தமே கருவியாக உள்ளது.

முன்னரே உணர்ந்தவற்றை சித்தமானது மீளச் சிந்திக்கும் என்பதற்கு ஒரு சான்று தருவோம். பழங்காலத்தில் ஒரு புலவர் இருந்தார். முதுமையே அவரைக் கண்டு வெறுக்கும் அளவுக்கு நரையும் திரையுமாய் மூப்புற்று விளங்கினார் நட்சத்ரம் வலிமையைக் கால்கள் இழந்து விட்டன கோல் ஊன்றியே நடக்க வேண்டும். உடலில் நடுக்கம் ஏற்பட்டிருந்தது. தொடர்ந்து அவரால் பேச முடியாது. இடையிடையே இருமல் வந்து தொல்லை கொடுத்தது.

அந்நிலையில் அவர் கடந்து போன வாழ்க்கையைத் திரும்ப நினைத்துப் பார்த்தார். ‘‘இளமையில் நான் எப்படி இருந்தேன் ! கவலை என்பதை அறியாத அப்பருவத்தில், ஒளிவு மறைவு என்பதை அறியாத இளம்பிள்ளைகளுடன் நான் எப்படியெல்லாம் ஆடித் திரிந்தேன் ! ஒரு சமயம் நான் துணிச்சலான ஒரு செயலைச் செய்தேன். என் இளைய நண்பர்களுடன் ஒரு நீர் நிலைக்குச் சென்றேன். அது ஆழமான நீரை உடைய கேணி அதன் கரையிலே ஒரு மரம். அதன் ஒரு கிளை வளைந்து தாழ்ந்து சேணியின் நீர்ப் பரப்பின் மேலாகச் சென்றது. அதைப் பார்த்ததும் நண்பர்களுக்கு என்னுடைய திறமையைக் காட்ட இது ஒரு வாய்ப்பு என்று கருதினேன். நான் அந்த மரத்தின் மீது ஏறி நீர்ப்பரப்புக்கு மேலாக இருந்த கொம்பினை அடைந்தேன். அங்கிருந்து துடும் என அந்த ஆழமான மடுவில் குதித்தேன். கீழே மூழ்கிச் சென்றேன். தரையைத் தொட்டேன். அது மட்டுமா ! தரையில் உள்ள மணலில் ஒரு

கைப்பிடியை எடுத்துக்கொண்டு மேலே நீர்ப்பரப்பிற்கு வந்தேன். கரையில் நின்றவரெல்லாம் வியந்து கைதட்டும் படியாக அம்மணலை அவர்களுக்குக் காட்டினேன். அவர்களிடையே அப்பொழுது ஒரு வீரனாகக் காட்சியளித்தேன் அந்த இளமை எங்கே போயிற்று? இப்பொழுது பொல்லாத முதுமை வந்து வாட்டுகிறது. தண்டினை ஊன்றித் தளர்ந்து இருமலிடையே சில சொற்களே பேசும் நிலைக்கு ஆளானேன். அந்தப் பழைய காலம் மீண்டும் வருமா?'' இப்படிக்கழிந்து போனவற்றை மீள எண்ணிஎண்ணி இரங்குகிறார் அப்புலவர். அவர் மட்டுமா? நாமும் கூட அதைத்தான் செய்கிறோம். 'உற்றுது சிந்திக்கும் உணர்' என்ற ஆசிரியரின் வாக்கு எவ்வளவு உண்மையாக உள்ளது.

செய்யுள்-17

ஓதியிடும் நாலாறும் உற்றுன்ம தத்துவம் என்று
ஆதி அருள்நூல் அறையுங்காண்; — தீதறவே
வித்தியா தத்துவங்கள் தம்மை விளம்பக்கேள்
உத்தமனே நன்று உனக்கு.

பொருள் :

இதுவரை யாம் விளக்கிக் கூறிய பூதங்கள் ஐந்து, தன்மாத்திரைகள் ஐந்து, ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்து, கன்மேந்திரியங்கள் ஐந்து, அந்தக்கரணங்கள் நான்கு ஆகிய இருபத்துநான்கு தத்துவங்களையும் ஆன்ம தத்துவங்கள் என்று சிவாகமங்கள் குறிப்பிடும்.

நன்மாணுக்கனே ! இனி, வித்தியா தத்துவங்களை உனக்கு உரைப்போம். கேட்பாயாக.

வித்தியா தத்துவங்கள் பற்றிய விளக்கம்

பூதங்கள் தொடங்கி அந்தக்கரணங்கள் இறுதியாக உள்ள ஆன்மதத்துவங்கள் இருபத்து நான்கினையும் ஆசிரியர் விளக்கிய முறையில் இதுகாறும் அறிந்தோம்.

இக்கருவிகள் மட்டுமே ஆன்மாவிற்குப் போதியன அல்ல. இவற்றுக்கு மேலும் வேறு கருவிகள் தேவைப்படுகின்றன. அஃது ஏன்? என்று வினவலாம். அவ்வினாவிற்கு விடை கூறுவோம்.

நீன்றினை அறிதல், அதனை விரும்புதல், அதற்காக முயலுதல் என்னும் முத்திறனும் உயிருக்கு இயல்பாக உள்ளது. உயிருக்கு அமைந்த இம்முன்றனுள் அறியும் திறன் ஞானசக்தி எனப்படும்;

விழையும் திறன் இச்சா சத்தி எனப்படும்; செயல் திறன் கிரியா சத்தி எனப்படும். இந்த ஞானம், இச்சை, கிரியை என்னும் மூன்றும் செயற்படும் போதே உயிருக்கு உலக போகமாகிய நுகர்ச்சிப் பொருள் களித்ததில் நாட்டம் உண்டாகும். அவற்றை அனுபவிக்கப் புகும் முயற்சி உண்டாகும்.

ஆயின், இவை செயற்பட முடியாதபடி ஆணவ மலமாகிய தளை உயிரைப் பிணித்திருக்கின்றது. அம்மலப் பிணிப்பிலிருந்து விடுபட்டால் அன்றி உயிரின் ஞானம், இச்சை, கிரியைகள் செயற்பட இயலாது. அவை செயற்படாத போது உலக போகத்தில் நாட்டமும் நோக்கமும் ஆன்மாவுக்கு எப்படி உண்டாகும்? அந்த நாட்டமும் நோக்கமும் உண்டாகாவிடில் உலக போகமாகிய நுகர்ச்சிப் பொருள்கள் இருந்து என்ன பயன்? இந்திரியங்கள், அந்தக்கரணங்கள் முதலிய சுருவிகள் எல்லாம் இருந்து என்ன பயன்? சுருங்கக் கூறினால் ஆன்ம தத்துவங்களால் என்ன பயன்?

ஆணவ மலத்திலிருந்து நீங்கி உயிரின் அறிவு, விழைவு, செயல்கள் நன்கு செயற்படும் நிலை வரும்பொழுதுதான், உயிரானது மேற்கூறிய ஆன்மதத்துவங்களாகிய அகக் கருவிகள் புறக் கருவிகளைக் கொண்டு உலகப் பொருள்களை அறிந்து அனுபவிக்க முடியும்.

ஆகவே உயிரினது அறிவு இச்சை செயல்களை ஆணவ மலப் பிணிப்பிலிருந்து விடுவித்து உலக நுகர்ச்சியில் ஈடுபடுத்துவதாகிய உதவியைச் செய்வதற்குச் சில கருவிகள் தேவைப்படுகின்றன. மேலும் உயிர் பெறும் இன்ப துன்ப நுகர்ச்சி காலத்திற்கு உட்பட்டது என்பதை அறிவோம். உரிய கால அளவிற்கு மேல் நாம் நுகரும் இன்பத்தை நீட்டித்துக் கொள்ளவும் முடியாது. உரிய கால அளவு முடிவதற்குள்ளே நாம் வெறுக்கும் துன்பத்தை விலக்கிக் கொள்ளவும் முடியாது என்பது அனுபவ உண்மை. ஆகவே காலம் என்ற கருவியும் வேண்டும் என்பது புலனாகும். இது காறும் கூறியவற்றால் ஆன்ம தத்துவங்கள் மட்டும் போதா; அவற்றிற்கு அப்பாற்பட்டனவாய் வேறு கருவிகளும் தேவைப்படுகின்றன என்பது தெளிவாகும்.

முன்பு கூறிய இருபத்துநான்கு தத்துவங்களுக்கு மேல் உயிருக்கு உதவும் கருவிகளாக ஏழு தத்துவங்கள் கொள்ளப் படுகின்றன. அவை பிரகிருதியிலிருந்து தோன்றுவனவல்ல. பிரகிருதிக்கு மேலேயுள்ள அசுத்த மாயையிலிருந்து தோன்றுவன வாகும். அவை மாயை, காலம், நியதி, கலை, வித்தை, அராகம் புருடன் என்பன. இவை அசுத்த மாயா தத்துவங்கள் எனப்படும். இவை ஒவ்வொன்று பற்றியும் இனிக் காண்போம்.

மாயை :

விரிவுடைய அசுத்த மாயையின் ஒரு சிறு பகுதியே மாயை என்னும் முதல் தத்துவமாகும். இந்த மாயா தத்துவத்திலிருந்தே காலம் முதலிய பிற தத்துவங்கள் தோன்றும் எனவே, பிற அசுத்த தத்துவங்கள் தோன்றுவதற்கு ஏற்புடையதாகப் பதப்படுத்தப்பட்ட ஒரு பகுதியே மாயை எனக் கூறலாம். இதனை ஓர் உதாரணம் கொண்டு விளக்கலாம். இம்மண்ணுலகம் மிகப் பெரியது. இதன் ஒரு சிறு பகுதியே மண் எடுத்துக் குடம் முதலியன செய்வதற்குப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. அதுபோல விரிவுடைய அசுத்த மாயையின் ஒரு சிறு பகுதியே பிற தத்துவங்கள் தோன்றுவதற்குரிய தகுதி உடையதாய், மாயை அல்லது மாயா தத்துவம் எனப்படுகிறது.

காலம் :

இம்மாயா தத்துவத்திலிருந்து முதலில் காலம் என்னும் தத்துவம் தோன்றும். இக் காலத்தத்துவத்தைச் சிறிது விளக்குவோம். காலம் என்பது இன்றி எச்செயலும் நடவாது என்பதை அனுபவத்தில் நாம் அறியலாம். எதற்கும் காலம் நேரம் வரவேண்டும் என்று மக்கள் பேசிக்கொள்வது அன்றாட நிழ்ச்சி.

ஒரு பெற்றோருக்குத் திருமண வயதில் பெண் இருக்கிறாள். அக்குடும்பத்தில் செல்வத்துக்குக் குறைவில்லை. அப்பெண்ணின் அழகுக்குக் குறைவில்லை. அப்பெற்றோரின் முயற்சிக்கும் குறைவில்லை. ஆயினும் அப்பெண்ணுக்குத் திருமணம் கூடாமலே நாட்கள் செல்லுகின்றன. எல்லாருக்கும் ஒரே கவலை. ஒருநாள் எதிர்பாராத நிலையில் எதிர்பாராத இடத்திலிருந்து பெண் பார்க்க வருகிறார்கள். அடுத்த சில நாட்களிலேயே திருமணம் இனிதாக நடந்து முடிகிறது. இப்படி நடப்பதை வைத்துத்தான் காலம் வந்தால் எல்லாம் நல்ல படியாக நடக்கும் என்று சொல்லுகிறார்கள். இதனால், எல்லாம் இருப்பினும் செயல் நிகழ்ததற்குக் காலம் வேண்டும் என்பது தெளிவாகிறது.

மூதுரை என்னும் நீதி நூல் இக்கருத்தைப் பின்வருமாறு சொல்லுகிறது. பழ மரங்கள் எல்லாக்காலத்திலும் பூத்துக் காய்த்துக் கனிகளைத் தருவதில்லை. அவ்வக்காலம் வந்தால் மட்டுமே காய்த்துப் பழுத்துப் பயன் தருவதைக் காண்கிறோம். அதுபோல ஒருவர் எவ்வளவு தான் முயன்றாலும் அவர் ஈடுபடுகிற செயல் அவர் நினைத்த வண்ணமே நிறைவேறிவிடுவதில்லை அதற்குரிய காலம் வரும் போது தான் அக்காரியம் நிறைவேறும்.

‘‘அடுத்து முயன்றாலும் ஆகும் நாள் அன்றி
எடுத்த கருமங்கள் ஆகா; — தொடுத்த
உருவத்தால் நீண்ட உயர் மரங்கள் எல்லாம்
பருவத்தால் அன்றிப் பழா’’

இதுவரை கூறியவற்றால் கால தத்துவத்தின் இன்றியமையாமை
ஒருவாறு விளங்கும்.

காலம் இறந்தகாலம் என்றும், நிகழ்காலம் என்றும், எதிர்
காலம் என்றும் மூன்று பகுதிப்பட்டு நிற்கும். இறந்த காலம் செயலை
முடிக்கும். நிகழ்காலம் செயலை நிகழ்விக்கும். எதிர்காலம் செயலைத்
தோற்றுவிக்கும்.

காலம் ஒவ்வொரு பொருளிலும் வேறுவேறுக உள்ளது.
மேலும் அளவால் பெரிதும் சிறிதுமாய் உள்ளது. ஒருவர் உடம்பில்
காலம் நெடியதாய் இருக்குமாயின் அவர் நீண்ட ஆயுளை உடைய
வராகிறார். அவ்வாறின்றி அவர் உடம்பில் உள்ள காலம் அளவால்
சிறியதாய் இருக்குமாயின் அதற்கேற்ப அவர் குறுகிய ஆயுளை உடைய
வராகிறார். இவ்வாறு பொருள் தோறும் காலம் வெவ்வேறு அளவின
தாய் அமைந்து செயலை நிகழ்விக்கின்றது.

காலம் சடப்பொருளேயாதலின் அது தானே செயற்படாது
என்பதையும், இறைவனது சத்தி செலுத்தவே அது தன்
காரியத்தைச் செய்யும் என்பதையும் நினைவிற் கொள்ளுதல்வேண்டும்.

நியதி : உயிர் - ௧௬

காலத்தின் பின்னர் மாயா தத்துவத்தினின்றும் நியதி
என்னும் தத்துவம் தோன்றும்.

நமது வாழ்வில் நாம் நினைத்தபடியெல்லாம் நடந்து விடுவ
தில்லை. ஒருவர் படிக்கின்ற காலத்தில் மருத்துவத் துறையில்
எப்படியாவது சேர வேண்டும் என்று முயல்கிறார். ஆனால் அது
முடியாமலே போய்விடுகிறது. மற்றொருவர் ஒரு பெண்ணை உயிருக்கு
உயிராக நேசித்தும் வேறொரு பெண்ணைக் கைப்பிடிக்க வேண்டிய
கட்டாயம் ஏற்பட்டு விடுகிறது. இன்னொருவர் பதவி உயர்வு பெறுதற்
குரிய தகுதி எல்லாம் பெற்றிருந்தும் அவருக்குக் கிட்டாமல் அவர்க்குக்
கீழ் நிலையில் உள்ள மற்றொருவருக்கு அது கிடைத்து விடுகிறது.

இவற்றுக்கெல்லாம் காரணமாய் ‘‘இதனையே நுகர்க்,
ஏனையவற்றை நுகரற்க’’ என வரையறுத்து நிறுத்துவது நியதி
தத்துவமாகும். நியதி தத்துவம் அவரவர் செய்த வினையின் பயன்களை
அவரவரே அனுபவிக்குமாறு நெறிப்படுத்தி நிற்பதாகும்.

இதன் படிப்பைப் பற்றி
பொருளியைப் பற்றி

இறைவனது சத்தியே இவ்வாறு நியமித்து நடத்தும் என்று கொள்ளலாம் அல்லவா? நியதி என்ற ஒரு கருவி எதற்கு? என வினவலாம். கட்டு நிலையில் இறைவனது சத்தி தானே நேராக எதனையும் செய்யாது ஏதேனும் ஒரு கருவியைக் கொண்டு அதன் வழியாகவே செய்யும். ஆதலால் இறைவனது சத்தி வினைகளை வரையறுக்கும் செயலுக்கு இந்நியதி தத்துவம் கருவியாய் நிற்கிறது எனலாம். நியதி தானே சுதந்திரமாகச் செயற்படாது என்பதையும், இறைவனது சத்தியின் வழி நின்றே செயற்படும் என்பதையும் கருத்திற் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

நியதி வினைப்பயன்களை அவ்வவ்வுயிர்களே நுகரும் படி செய்யும் எனவும், காலம் அந்நுகர்ச்சியின் அளவை வரையறுத்து நிற்கும் எனவும் அறிந்தோம். இனி உயிர்கள் நுகர்ச்சியில் ஈடுபட வேண்டுமாயின் அவற்றின் அறிவு இச்சை செயல்கள் ஆணவ மல மறைப்பிலிருந்து விடுபட்டுத் தொழிற்பட வேண்டும் எனச் சற்று முன்னே கூறினோம். அங்ஙனம் அவை தொழிற்படுவதற்கு உதவும் கருவிகள் கலை, வித்தை, அராகம் என்பனவாகும். அக்கருவிகள் தோன்றும் முறையை இனிப் பார்ப்போம்.

கலை

மாயாதத்துவத்தினின்றும் நியதி தத்துவம் தோன்றிய பின்னர், கலை என்ற தத்துவம் தோன்றும். இக்கருவி ஆணவ மல மறைப்பைச் சிறிது நீக்கி ஆன்மாவின் கிரியா சத்தியை முதலில் எழுப்பித் தொழிற்படச் செய்யும்.

இங்கு ஓர் ஐயம் எழலாம். அறிவுப் பொருளாகிய ஆன்மா ஆணவ மலத்தால் முற்றிலும் மறைக்கப்பட்டு, அறியுந் திறனை இழந்து அறிவற்ற சடப்பொருள் போலக் கிடக்கும் நிலையில் முதலில் அதன் அறிவாகிய ஞானசத்தியை யல்லவா எழுப்புதல் வேண்டுமே? அதனை விடுத்துக் கிரியா சத்தியை முதலில் எழுப்புவது எதற்கு? என்பதே அவ்ஐயம். ஞானசத்தியை முதலில் எழுப்புவதாக வைத்துக் கொள்வோம். ஞானசத்தி ஆணவ மலப் பிணிப்பிலிருந்து சற்று விடுபட்டு எழுந்தாலும் அது தானே செயற்படாது. ஆன்மா அதனைத் தொழிற்படுத்த வேண்டும். அப்பொழுதுதான் ஞானசத்தி தொழிற்படும்.

ஆன்மா அதனைத் தொழிற்படுத்த வேண்டுமானால் அதற்குக் கிரியா சத்தி வேண்டும். கிரியா சத்தியின்றி எச்செயலும் நிகழாது. கிரியா சத்தி விளங்கப் பெற்ற போதே ஆன்மா எச்செயலையும்

செய்வோன் என்ற நிலையை அடைகிறது. ஆதலால் ஞான சத்தி தொழிற்படுவதற்கும் கிரியா சத்தி வேண்டப்படுகிறது. அது பற்றியே கிரியா சத்தியை முதலில் எழுப்பும் கலை என்ற கருவி தோன்றுவதாயிற்று.

கலித்தல் என்ற சொல்லிலிருந்து கலை என்பது வந்தது. கலித்தல் என்பதற்கு நீக்குதல், செலுத்துதல் என்ற பொருள்கள் உண்டு எனவே ஆணவ மலத்தை நீக்கி ஆன்மாவின் கிரியா சத்தியை எழுப்பிச் செலுத்துகிற கருவிக்குக் கலை என்று பெயரிட்டது பொருத்தமாகும்.

வித்தையும் அராகமும் :

கலை தோன்றிய பின்னர் அக் கலையிலிருந்தே வித்தை என்னும் தத்துவம் தோன்றும். வித்தை என்ற அக்கருவி ஆணவ மல சத்தியைச் சிறிது அடக்கி ஆன்மாவின் ஞான சத்தியை எழுப்பும். வித்தை தோன்றிய பின்னர் அதிலிருந்தே அராகம் என்னும் தத்துவம் தோன்றும். அராகம் என்ற அக்கருவி ஆன்மாவின் இச்சா சத்தியை எழுப்பும்.

மூன்னே சொன்ன காலம், நியதி, கலை என்னும் மூன்றும் மாயையிலிருந்து நேரே தோன்ற, வித்தையும் அராகமும் ஆகிய இரண்டும் அங்ஙனம் மாயையிலிருந்து நேரே தோன்றாமல் கலையிலிருந்து வித்தையும், அவ்வித்தையிலிருந்து அராகமும் தோன்றுவது நோக்குதற்குரியது. இதற்கான காரணத்தைப் பின்வருமாறு கூறலாம்.

அராகம் நோக்குதல் - 3

ஆன்மாவினது அறிவு ஒன்றே அறிதல் விழைதல் செய்தல் என்னும் செயல் பற்றி ஞான சத்தி, இச்சா சத்தி, கிரியா சத்தி என மூன்றாக வழங்கப்படுகிறது. எனவே இம் மூன்றும் தம்முள் வேறல்ல என்பதும், அறிவாகிய ஒன்றன் நிலை வேறுபாடே என்பதும் விளங்கும். கிரியா சத்தியும் ஞான சத்தியும் தம்முள் மாறுபட்டனவல்ல ஆகையால் கிரியையை எழுப்புவதாகிய கலையிலிருந்தே ஞானத்தை எழுப்புவதாகிய வித்தை தோன்றுவதாயிற்று. இச்சை ஞானத்தின் நிலை வேறுபாடேயாகையால் ஞானத்தை எழுப்புவதாகிய வித்தையினின்றும் இச்சையை எழுப்புவதாகிய அராகம் தோன்றுவதாயிற்று.

கிரியையும் ஞானமும் இச்சையும் வேறுவேறல்லவாயின் கலையாகிய ஒரு கருவியே இம்மூன்றையும் எழுப்புதல் இயலாதோ? கலை, வித்தை, அராகம் என வேறு வேறு கருவிகள் எதற்கு? எனக் கேட்கலாம். இங்கே ஓர் உண்மையைத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும்.

ஒரு கருவி ஒரு நேரத்தில் ஒரு தொழிலைச் செய்யுமேயன்றிப் பல தொழில்களை ஒருங்கு செய்யமாட்டாது. ஆதலால் கிரியை, ஞானம், இச்சை ஆகிய மூன்றும் ஒருங்கே வேண்டப்படும் போது கலை என்ற கருவி கிரியையை எழுப்புதலாகிய ஒரு தொழிலை மட்டுமே செய்யும் என்பதும், ஞானத்தையும் இச்சையையும் எழுப்புதலாகிய தொழிலைச் செய்வதற்கு வித்தையும் அராகமும் ஆகிய வேறு கருவிகள் வேண்டியுள்ளன என்பதும் தெளிவாகும்.

வித்தை என்னும் சொல் அறிவு எனப் பொருள்படும். ராகம் என்னும் வட சொல்லுக்கு விருப்பம் என்பது பொருள். அச்சொல்லே தமிழில் அராகம் என வந்துள்ளது.

இதுகாறும் கூறி வந்தவற்றுள் அராகம் ஆன்மாவின் இச்சா சத்தியையும், வித்தை ஞான சத்தியையும், கலை கிரியா சத்தியையும் விளக்கி ஆன்மாவை நுகர்ச்சியில் ஈடுபடச் செய்யும். நியதி இதனையே நுகர்க் என வரையறுத்து நிறுத்தும். காலம் இந்த நுகர்ச்சியை இத்தனைக் காலம் நுகர்க் என எல்லைப்படுத்தும். இவ்வைந்து கருவிகளும் ஆன்மாவுக்கு இன்றியமையாதனவாய் ஆன்மாவோடு எப்பொழுதும் நீங்காமல் சட்டை போல ஒன்றாய் ஒட்டியேயிருக்கும். அதனால் அவை பஞ்சகஞ்சகம் என்னும் பெயர் பெறும். கஞ்சகம்—சட்டை.

புருடன் :

இந்த ஐந்து சட்டைகளையும் அணிந்து நிற்கும் நிலையில் ஆன்மா புருடன் எனப் பெயர் பெறும். போகத்தை நுகரும் தகுதியுடைமை பற்றி ஆன்மா புருடன் எனப்படுகிறது. இந்நிலையே புருடதத்துவம் எனச் சொல்லப்படுகின்றது. தத்துவம் என்று கூறப்படினும் இஃது ஏனையவை போல ஒரு தனித் தத்துவம் அன்று என்பது அறிதற் குரியது.

பஞ்சகஞ்சகத்துடன் கூடிப் புருடன் என நின்ற ஆன்மா பொது வகையில் போகத்தை நுகரும் தகுதியைப் பெறும். பின்னர் பிரகிருதியோடு தொடர்பு கொள்ளும் போதே அத்தகுதியைச் சிறப்பு வகையாற் பெறும். பிரகிருதியே உலக அனுபவத்தைத் தருவது ஆதலால் அதனோடு பொருந்தும் போதே ஆன்மா புருடனும் நிலையைச் சிறப்பாகப் பெறுகிறது. இதனால் காலம் முதலிய ஐந்தினாலே வரும் தகுதி பொதுத் தகுதி என்பதும், பிரகிருதியினாலே வரும் தகுதி சிறப்புத் தகுதி என்பதும் விளங்கும்.

பிரகிருதியைப் பற்றி முன்னே குறிப்பிட்ட போது அஃது அசுத்த மாயையிலிருந்து தோன்றும் காரியம் எனச் சொன்னோம். அது பொதுவாகச் சொன்ன கூற்றேயாகும். குறிப்பிட்டுச் சொல்வதானால், அது அசுத்த மாயையின் காரியங்களில் ஒன்றாகிய கலையிலிருந்து தோன்றுவதாகும். தோசை என்ற உணவுப் பண்டத்திற்கு மூலப் பொருள் எது என்று கேட்டால் மாவு என்றும் சொல்லலாம்; அரிசி என்றும் சொல்லலாம். மாவு நேரான மூலப்பொருள் அரிசி முடிவான மூலப்பொருள். அதுபோல, பிரகிருதிக்குக் கலை நேரான முதற்காரணம்; அசுத்த மாயை முடிந்த முதற்காரணம் என அறிதல் வேண்டும்.

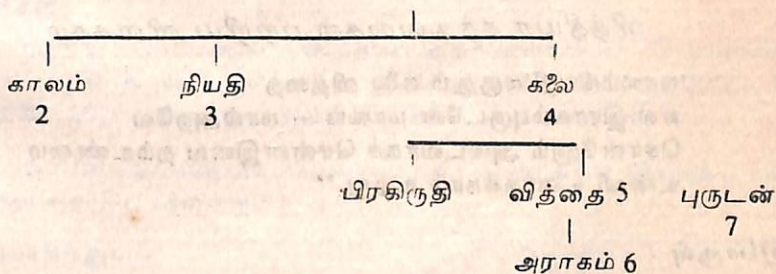
கலை என்னும் தத்துவத்தினின்றும் வித்தை என்னும் தத்துவமும். அவ்வித்தையினின்றும் அராகம் என்னும் தத்துவமும் தோன்றும் எனக் கூறினோம். அவற்றின் பின்னர்க் கலையினின்றும் நேரே பிரகிருதி தோன்றும்.

ஆன்மா பிரகிருதியைப் பொருந்திய நிலையில் நுகர்வோன் என்னும் சிறப்புத் தகுதியைப் பெற்றுப் புருடனாய் நிற்கும் எனக் கண்டோம். காலம் முதலிய ஐந்தோடு புருடன் என்பதைச் சேர்க்கத் தத்துவங்கள் ஆறாகும். அவற்றோடு முதலிற் சொன்ன மாயா தத்துவம் என்பதைச் சேர்க்கத் தத்துவங்கள் ஏழாகும். இவ்வாறு காலம், நியதி, கலை, வித்தை அராகம், புருடன் மாயை (மாயா தத்துவம்) ஆகிய இவ் ஏழும் அசுத்த மாயா தத்துவங்கள் ஆயின.

பின்வரும் வரைபட அமைப்பு இவற்றை நினைவிற் கொள்ள உதவும்.

அசுத்தமாயை

1. மாயா தத்துவம் (மாயை)

இவற்றுள் மாயையும் புருடனும் நீங்கலாக மற்றையவை பரிணாம முறையில் தோன்றுவனவாகும். மாயையின் ஒரு கூறு காலமாகப் பரிணமிக்கும். மற்றொரு கூறு நியதியாகப் பரிணமிக்கும்.

மற்றுமொரு கூறு கலையாகப் பரிணமிக்கும். கலையின் ஒரு கூறு வித்தையாகவும், வித்தையின் ஒரு கூறு அராகமாகவும் பரிணமிக்கும். கலையின் மற்றொரு கூறே பிரகிருதியாகப் பரிணமம் அடையும் என்பது அறிதற்குரியது.

வித்தியா தத்துவம்—பெயர்க் காரணம் :

அசுத்த மாயா தத்துவங்கள் ஏழும் வித்தியா தத்துவம் என்னும் பெயரைப் பெறும். பெயருக்கான காரணத்தை நோக்குவோம். இத்தத்துவங்கள் இறைவனது ஏவல் வழி நிற்கும் அனந்த தேவர் என்பவரால் தோற்றவும் ஒடுக்கவும் படுகின்றன. அவர் வித்தியேசுரருள் சிறந்தவர். எனவே அவர் பெயரால் இவை வித்தியா தத்துவங்கள் எனப்படுகின்றன. வித்தை இங்கு வித்தியேசுரரைக் குறிக்கும். இது மரபாகச் சொல்லி வரும் விளக்கம்.

இனி வித்தை என்பது அறிவாகும். எனவே ஆன்மாவின் அறிவு இச்சை செயல்களைத் தோற்றுவிக்கும் கருவிகளாதல் பற்றி வித்தியா தத்துவம் எனப்பட்டன என்று கூறுதலும் அமையும்.

இவ்வித்தியா தத்துவங்களுக்கு போசயித்திரு காண்டம் என்ற மற்றொரு பெயரும் உண்டு. இவை ஆன்மாவிடத்தில் நுகர்வோளும் தன்மையை உண்டாக்குதலால் இப்பெயர் பெற்றன. போசயித்திரு-நுகர்வோன்; காண்டம்-தொகுதி.

இனி. ஆசிரியர் வழியில் நின்று வித்தியா தத்துவங்களைப் பற்றிய செய்யுட்களின் பொருளைக் காண்போம்.

செய்யுள்-18

வித்தியா தத்துவங்கள் பற்றிய விளக்கம்

“காலம்நியதி கருதும் கலை வித்தை
ஏல இராகம்புருடனே மாயை — மால்அறவே
சொன்னோம் அடைவாகச் சென்னஇவை தம்உண்மை
உன்னி உரைக்கநாம் உற்று.”

பொருள் :

காலம், நியதி, கலை, வித்தை, அராகம், புருடன், மாயை என்னும் ஏழும் வித்தியா தத்துவங்கள் ஆகும். இவற்றின் இயல்பை இனி உரைப்போம்.

செய்யுள்-19

வித்தியா தத்துவங்களின் தொழில்

“எல்லைபலம் புதுமை எப்போதும் நிச்சயித்தல்
அல்லல் தரும் கிரியை ஆன்மாவுக்கு — ஒல்லை
அறிவு ஆசைஐம்புலனும் ஆரவரும் காலம்
குறியா மயக்கு என்று கொள்.”

பொருள் :

உயிருக்கு வினைப் பயன்களை இத்துணைப் பொழுது என வரையறுப்பது காலம் அது இறந்த காலம், நிகழ் காலம், எதிர் காலம் என மூன்றாகி நிற்கும். அவற்றுள் இறந்தகாலம் வினைகளை நுகர்ச்சியினால் கழியச்செய்து உயிரை அவ்வினையினின்றும் பிரிக்கும். இதுவே எல்லை எனப்பட்டது. நிகழ்காலம் உயிரை வினைப்பயன்களோடு கூட்டி நுகர்விக்கும் இதுவே ‘பலம்’ எனப்பட்டது. எதிர்காலம் வினைப்பயன்களை உயிர் எதிர்நோக்குமாறு செய்யும். இதுவே புதுமை எனப்பட்டது.

நியதி எப்போதும் வினைப்பயன் அதனைச் செய்த உயிரையே சாருமாறு நியமிக்கும். இதுவே நிச்சயித்தல் எனப்பட்டது.

கலை, உயிரின் செயலாற்றலைச் சிறிதே விளங்கச் செய்யும்; வித்தை அறிவாற்றலைச் சிறிதே விளங்கச் செய்யும். அராகம் விழைவாற்றலைச் சிறிதே விளங்கச் செய்யும்.

உயிர் இவ்வைந்தோடும் கூடி நின்று விடயங்களை நுகரும் தகுதி பெற்ற காலத்தில் புருடன் எனப்பெயர் பெறும்.

மாயை மயக்குதலைச் செய்யும்.

விளக்கம் :

முந்திய செய்யுளில் வித்தியா தத்துவங்களின் பெயர்களை வரிசைப்படக் கூறிய ஆசிரியர், இச்செய்யுளில் அவை செய்யும் தொழிலை அதே வரிசை முறையில் நிறுத்திக் கூறியுள்ளார்.

எனவே அவற்றைப் பின்வருமாறு அமைத்துக் கொண்டால் பொருள் எளிதில் விளங்கும்.

வித்தியாதத்துவம்

தொழில்

1. காலம் — இறந்தகாலம்	— எல்லை
நிகழ்காலம்	— பலம்
எதிர்காலம்	— புதுமை

2 நியதி	— எப்போதும் நிச்சயித்தல்
3 கலை	— கிரியை
4 வித்தை	— அறிவு
5 அராகம்	— ஆசை
6 புருடன்	— ஐம்புலனும் ஆரவரும் காலம்
7 மாயை	— மயக்குதல்

சுத்த தத்துவங்கள்

வித்தியா தத்துவங்கள் ஏழினையும் ஆசிரியர் விளக்கிய முறையில் இதுகாறும் அறிந்தோம். அவை உயிரின் அறிவாற்றல், விழைவாற்றல், செயலாற்றல்களை மலத்தடையிலிருந்து நீக்கி எழுப்பி உயிரை உலக நுகர்ச்சியில் நோக்குடையதாகச் செய்யும் எனக் கண்டோம். ஆயின் அக்கருவிகள் தாமே சுதந்திரமாகச் செயற்படா. இறைவனது சத்தியே அவற்றைச் செலுத்தி நிற்கும்.

இறைவனது சத்தி பற்றி ஒன்றைச் சொல்ல வேண்டும். அது எதனையும் நேராகச் செய்யாது. ஒன்றை நிலைக்களமாகக் கொண்டு நின்றே செய்யும். நெருப்பு ஒரு பொருளில் தங்கி நின்று தன் தொழிலைச் செய்யுமேயன்றி அது தனித்து நிற்பதில்லை. அது விறகு, நெருப்புக்குச்சி முதலியவற்றுள் ஒன்றை ஆதாரமாகக் கொண்டு நிற்கிறது. அதுபோல இறைவனது சத்தி நின்று தொழிற்படுவதற்கு ஓர் ஆதாரம் நிலைக்களம்—வேண்டும். அந்த நிலைக்களம் எது? தூய்மையற்ற அசுத்த மாயை தூயதாகிய இறைவனது சத்திக்கு நிலைக்களம் ஆகாது. எனவே சுத்த மாயையே அதற்கு நிலைக்களம் ஆவது என்பது விளங்கும்.

இறைவனது சத்தி சுத்த மாயையிற் பொருந்தி ஐந்து தத்துவங்களைத் தோற்றுவிக்கும். அவை சிவம், சத்தி, சதாசிவம் (அல்லது சாதாக்கியம்), ஈசுரம், சுத்தவித்தை என்பன. இவ்வைந்துமே இறைவனது சத்திக்கு நிலைக்களமாய் அமைவன. இத்தத்துவங்கள் சுத்த மாயையில் தோன்றும் முறையைக் காண்போம்.

விருத்தி :

பிரகிருதியிலும், அசுத்த மாயையிலும் தோன்றும் காரியங்கள் எல்லாம் பரிணாமமாய்த் தோன்றுவன என அறிந்தோம். ஆயின், சுத்த மாயையில் தோன்றும் தத்துவங்கள் அவ்வாறு பரிணமித்துத் தோன்றுவன அல்ல. அவை விருத்திப்பட்டுத் தோன்றுவனவாகும். விருத்தி என்றால் என்ன? என்பதை முதலில் விளங்கிக் கொள்வோம். சுருங்கி நிற்பது விரிவடைதல் விருத்தி எனப்படும். எடுத்துக் காட்டினால் இதனை விளக்கலாம்.

சர்க்கஸ் நடத்துவோர் அக் காட்சிக்கென்று பெரிய கூடாரங்களை அமைப்பர். மடித்து வைத்திருந்த முரட்டுத் துணிகளை விரித்துக் கால்களை நீட்டிக் கூடாரமாகச் செய்வர். முன்னே சுருங்கி நின்ற துணியே பின் விரிந்து கூடாரமாக மாறுகிறது. இம் மாற்றமே விருத்தி எனப்படும்.

சுத்த மாயையிலிருந்து இம் முறையில் விரிந்து தோன்றும் தத்துவங்கள் ஐந்து எனக் குறிப்பிட்டோம். அவை விரியும் முறை வருமாறு.

1. சிவதத்துவம்

முதலில் இறைவன் சுத்த மாயையின் ஒரு பகுதியைத் தனது ஞான சத்தியால் 'இது விரிவடையத் தக்கது' எனப் பொதுவாக நோக்குவான். அவ்வாறு அவன் நோக்கிய அளவில் சுத்த மாயையின் ஒரு பகுதி காரியப்படுவதற்கு ஏற்ற பக்குவத்தைப் பெறும். பக்குவப் பட்ட அப் பகுதி சிவ தத்துவம் என்றும் நாதம் என்றும் சொல்லப் பெறும். இது சுத்த மாயையின் முதல் விருத்தி. இறைவனது ஞான சத்தி மட்டும் செயற்படும் நிலை இது.

2. சத்திதத்துவம்

இறைவன் பின்னர் முதல் விருத்தியாகிய சிவ தத்துவத்தின் ஒரு பகுதியைத் தனது கிரியா சத்தியால் 'இது விரிவடைக' எனப் பொதுவாகக் கருதுவான். அவ்வாறு அவன் கருதிய அளவில் அப் பகுதி இரண்டாம் விருத்திப்பட்டு சத்தி என்றும், விந்து என்றும் பெயர் பெறும். இறைவனது கிரியா சத்தி மட்டும் செயற்படும் நிலை இது.

3. சதாசிவ தத்துவம் :

இறைவன் பின்னர் இரண்டாம் விரிவாகிய சத்தி தத்துவத்தின் ஒரு பகுதியைத் தனது ஞான சத்தியால் சிறப்பாக நோக்கியும், கிரியா சத்தியால் சிறப்பாகக் கருதியும் நிற்பான். 'இது இவ்வாறு விரிவடையத்தக்கது' என்பது சிறப்பாக நோக்குதல்.

'இது இவ்வாறு விரிவடைக' என்பது சிறப்பாகக் கருதுதல். நோக்குதலும், கருதுதலும் சிறப்பாக நிகழும் இந்நிலையில் அப்பகுதி மூன்றாம் விருத்தியாக வளர்ச்சியடைந்து சதாசிவம் அல்லது சாதாக்கியம் எனப் பெயர் பெறும். இறைவனது ஞான சத்தியும், கிரியா சத்தியும் சமமாகச் செயற்படும் நிலை இது.

4. ஈசுர தத்துவம் :

ஞான சத்தியையும் கிரியா சத்தியையும் சமமாகச் செலுத்தி நின்ற இறைவன் பின்னர் மூன்றாம் விருத்தியாகிய சதாசிவ தத்துவத்தின் ஒரு பகுதியைச் செயற்படுத்தற்குக் கிரியா சத்தியை மிகச் செலுத்தி 'இஃது இவ்வாறு ஆகுக' எனக் கருதுவான் அப்பொழுது அம்மூன்றாம் விருத்தி நான்காம் விருத்தியாக வளர்ச்சி அடைந்து ஈசுரம் எனப் பெயர் பெறும். கிரியா சத்தி மிகுந்தும் ஞான சத்தி குறைந்தும் செயற்படும் நிலை இது.

5. சுத்த வித்தியா தத்துவம் :

கிரியா சத்தியை மிகச் செலுத்தி நின்ற இறைவன் பின்னர் நான்காம் விருத்தியாகிய ஈசுர தத்துவத்தின் ஒரு பகுதியைச் செயற்படுத்தற்குத் தனது ஞான சத்தியை மிகச் செலுத்தி நிற்பான். அப்பொழுது அப்பகுதி ஐந்தாம் விருத்தியாக வளர்ச்சியடைந்து சுத்த வித்தை எனப் பெயர் பெறும்.

(அசுத்த மாயையின் காரியங்களுள் வித்தை என ஒன்று இருப்பதால் சுத்த மாயையின் காரியமாகிய இதனை அதிலிருந்து வேறுபடுத்தற்காகச் சுத்த வித்தை என்றனர்.) ஞான சத்தி மிகுந்தும் கிரியா சத்தி குறைந்தும் செயற்படும் நிலை இது.

இறைவனது இச்சா சத்தி என்றும் ஒரு நிலையிலே நிற்க, ஏனைய ஞான சத்தியும் கிரியா சத்தியும் தனித்தனியாயும், தம்முள் ஒத்தும், ஒன்றின் ஒன்று மிகுந்தும் குறைந்தும் செயற்படுதலால் சிவம், சத்தி, சதாசிவம், ஈசுரம், சுத்த வித்தை என்னும் இவ்வைந்து தத்துவங்களும் சுத்த மாயையின் விரிவுகளாய்த் தோன்றலாயின எனச் சுருக்கமாகக் கூறலாம்.

சுத்த மாயை

1. சிவம் (நாதம்)
2. சத்தி (விந்து)
3. சதாசிவம் (சாதாக்கியம்)
4. ஈசுரம்
5. சுத்த வித்தை

இவற்றைச் சுத்த மாயையிலிருந்து சிவபெருமானே நேரே தோற்றி ஒடுக்குவதால் இவை சிவதத்துவங்கள் எனப்படுகின்றன. சுத்த மாயையினின்றும் தோன்றிச் சுத்தமாய் இருத்தல் பற்றி இவை சுத்த தத்துவங்கள் என்றும் சொல்லப்படும்.

முன்னே சொன்னபடி இறைவனது சத்தி, சுத்த தத்துவங்களாகிய இவற்றை நிலைக்களமாகப் பற்றி நின்று இவற்றின் வழியாகக் கீழேயுள்ள ஏனைத் தத்துவங்களைச் செலுத்தி நிற்கும். செலுத்தும் கருவியாதல் பற்றி இத்தத்துவத் தொகுதி பிரேரகக் கண்டம் என்றும் சொல்லப்பெறும் பிரேரகம்-செலுத்துவது.

செய்யுள்-20

சுத்த தத்துவங்கள்

“வித்தியா தத்துவங்கள் ஏழும் விளம்பினோம்
சுத்தமாய் தத்துவங்கள் சொல்லக்கேள் - நித்தமாய்
சுத்தவித்தை ஈசுரம்பின் சொல்லும் சதாசிவம் நல்
சத்திசிவம் காண் அவைகள் தாம்”

பொருள் :

அசுத்த மாயையிலிருந்து தோன்றும் வித்தியா தத்துவங்கள் ஏழினையும் விளக்கிச் சொன்னோம் இனி, சுத்த மாயையிலிருந்து தோன்றும் தத்துவங்களின் இயல்பை உனக்குக் கூறுகிறோம். அவை சுத்த தத்துவங்கள் எனப்படும். அவை சுத்தவித்தை, ஈசுரம், சதாசிவம், சத்தி, சிவம் என்னும் பெயரை உடையன. அவை நித்தமாக உள்ளன.

செய்யுள்-21

இதுவுமது

“சுத்தவித்தை ஞானம்மிகும் தொன்மையாம் ஈசுரம்தான்
அத்தன் தொழில் அதிகம் ஆக்கிஇடும் - ஒத்தஇவை
சாதாக்கியம் என்றும் சத்தி சிவம் கிரியை
ஆதார ஞானஉரு ஆம்”

பொருள் :

சிவசத்தி முத்திறப்பட்டு விளங்கும். அவை இச்சா சத்தி, ஞான சத்தி, கிரியா சத்தி என்பன. இச்சை என்றும் ஒரே நிலையில் இருப்பது. ஏனைய ஞானமும் கிரியையும் ஆகியவற்றின் தொழிற்

பாட்டில்தான் வேறுபாடு உள்ளது. ஞான சத்தி மிகுந்து, கிரியா சத்தி குறைந்து நின்று தொழிற்படும் நிலை உண்டு. அவ்வாறு சிவசத்தி நிற்கும் நிலைக்கு நிலைக்களமாய் இருப்பது சுத்தவித்தை.

கிரியா சத்தி மிகுந்து, ஞான சத்தி குறைந்து நின்று தொழிற்படும் நிலை உண்டு. அவ்வாறு சிவசத்தி நிற்கும் நிலைக்கு நிலைக்களமாய் இருப்பது ஈசுரம்.

ஞான சத்தியும் கிரியா சத்தியும் சமமாய் நின்று தொழிற்படும் நிலை உண்டு அவ்வாறு சிவசத்தி நிற்கும் நிலைக்கு நிலைக்களமாய் உள்ளது சதாசிவம்.

இனி, சிவசத்தி கிரியை மட்டுமாய் நின்று தொழிற்படும் நிலை உண்டு. அவ்வாறு கிரியையாய் நிற்கும் நிலைக்கு நிலைக்களமானது சத்தி.

சிவசத்தி ஞானம் மட்டுமாய் நின்று தொழிற்படும் நிலை உண்டு. அவ்வாறு ஞானமேயாய் நிற்கும் நிலைக்கு நிலைக்களமானது சிவம்.

இவ்வாறு சிவசத்திக்கு இடமாய் உள்ளவை இச் சுத்த தத்துவங்கள் ஆகும்.

செய்யுள்-22

ஆணவமும் வினையும்

ஆரூறு தத்துவமும் சொன்னோம் அடைவாக
மாற மலம்இரண்டும் வாசொல்லக் - கூறில்
அறியாமை ஆணவம்நீ ஆனசுக துக்கம்
குறியா வினை என்று கொள்.

பொருள் :

இதுவரை முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் முறையாகக் கூறி முடித்தோம். இனி, உயிரை விட்டு நீங்காதிருக்கும் ஆணவம், வினை என்னும் இரண்டு மலங்களின் இயல்பினை உனக்கு உரைப்போம். உனது அறிவை மறைத்து அறியாமையைத் தருவது ஆணவம்; உனக்கு இன்ப துன்ப நுகர்ச்சிகளைத் தருவது நல்வினை தீவினை என இரு வகைப்படும் வினையாகும் என்று அறிவாயாக.

விளக்கம் :

உயிர்களாகிய நாம் அறிவுப் பொருள். அறிவுப் பொருளாகிய நம்மிடத்தில் அறியாமையும் இருக்கிறது. எவ்வாறெனில் ஒன்றன்

பின் ஒன்றாகத் தொடர்ந்து வருகின்ற பிறப்பு இறப்புக்களில் அகப் பட்டுத் துன்புற்று வருகிறோம். ஆயினும், எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்து இளைத்தோம் என்பதையோ பிறவி நமக்குத் துன்பம் தருவது என்பதையோ உணராதிருக்கின்றோம். நாம் செய்த வினை காரணமாகவே பிறவியும் துன்பங்களும் வருகின்றன என்பதையும் நாம் உணர்வதில்லை. இப்பிறவியிலிருந்து நம்மை எடுத்துக் காத்துப் பேரின்பத்துள் வைக்கவல்ல இறைவனது திருவருளையும் நாம் அறியாமல் அதனைப் பற்றிச் சிறிதும் கவலை கொள்ளாமல் வாழ்கின்றோம்.

அறிவுப் பொருளாக இருந்தும் நாம் பிறவித்துயர், வினை, திருவருள் முதலியவற்றை அறியாதிருக்கிறோம். இவற்றை அறியாமல் இருப்பதற்கு என்ன காரணம்?

காணும் தன்மையுடைய கண் பொருள்களைக் காண வொட்டாதபடி இருள் என்ற பொருள் அக்கண்ணை மூடி மறைக்கின்றது. கண் பொருள்களை அறியாத தன்மை இருளால் உண்டாவது. கண்ணை மறைக்கின்ற புற இருள் போல உயிரோடு பொருந்தி அதனை மறைத்திருக்கின்ற அகவிருள் ஒன்று உள்ளது. அதுவே ஆணவமலம் எனப்படுவது. முன்னே கூறிய படி பிறவித்துயர், வினை, திருவருள் முதலிய அறியத்தக்க பல பொருள்களுள் ஒன்றையும் அறிய வொட்டாத படி செய்வது ஆணவ இருளேயாகும்.

புறவிருள் வந்து கண்ணை மறைக்கும் போது கண் செயற்படாது போகிறது. உயிர் கண்ணுக்கு வேறாக இருப்பதனால் அக்கண் செயற்படாமையைக் கொண்டு அதனை மறைக்கக் கூடிய இருளாகிய பொருள் வந்துற்றது என்று உயிர் கருதி உணர்கிறது. இனி அக இருளாகிய ஆணவமோ உயிரையே மறைத்து நிற்கிறது. அவ்வாறு மறைத்து நின்று அறியாமையை உண்டாக்குகிறது. உயிர் அவ்வறியாமையையே அறிவென்று நம்பி விடுகிறது. அதனாலேயே தன்னை ஒன்று மறைத்திருக்கிறது என்பதை எவ்வகையினாலும் உணர முடியாமற் போகிறது.

உலகில் இருள் வந்துற்ற போது அதனை உணர்ந்து அதனை நீக்கிக் கொள்ள வழி தேடுகிறோம். ஆணவ இருளினால் அறிவு மறைக்கப்படும் போது அம் மறைப்பினை நாம் உணர்வதில்லை. அதனால் ஏற்படும் அறியாமையையே அறிவு என்று நம்பி விடுகிறோம். அதனாலேயே அறியாமையைப் போக்கிக் கொள்ள வழி தேடாமல் இருக்கிறோம்.

ஓர் எடுத்துக்காட்டுக் கூறினால் இது விளங்கும். ஒரு குடும்பத் தலைவர் தமது மனைவி, மக்கள், உடன் பிறந்தார் பொருட்டு வாழ் நாளெல்லாம் பாடுபட்டுப் பொருள் ஈட்டினார் கடைசி காலத்தில் அவர்கள் தனக்குத் துணையாக இருப்பர் என்று உறுதியாக நம்பினார். ஆனால் நடந்தது என்ன? அவர் ஓய்வு பெற்ற பின்னர், அவருக்கு வருவாய் இல்லை என்று ஆன பின்னர், குடும்பத்தார் அவரிடம் நடந்து கொண்ட முறையில் அவர் வேறுபாட்டைக் கண்டார். தனக்கு உரிய மதிப்பினை அளிக்காமல் புறக்கணிக்கும் போக்கினைக் கண்டார். அவர்கள் கடைசி வரை தமக்குத் துணையாய் இருப்பர் என்று நம்பியது எவ்வளவு அறியாமை என்று எண்ணி வருந்தினார். இத்துணைக் காலமும் அவர் அறியாமையில் இருந்தார்.

ஆயினும் நாம் அறியாமையில் இருக்கிறோம் என்பதை அவர் உணரவில்லை அதற்குக் காரணம், அந்த அறியாமையே அவருக்கு அறிவாகத் தோன்றியதுதான்.

இனி அறியாமையிலே இரு நிலைகள் உள்ளன. ஒன்று பேரறியாமை; மற்றொன்று, ஓரளவில் அறியாமை பேரறியாமையாவது உயிர் யாதொன்றையும் அறிய மாட்டாமல் முழு அறியாமையில் மூழ்கியிருத்தல். அந் நிலையில் உயிர், தான் ஒரு பொருள் உண்டு எனத் தன் இருப்பையும் கூட அறியாது நிற்கும். நாம் உறங்குங் காலத்தில் இப்படிப்பட்ட பேரறியாமையே நமக்கு உண்டாகிறது அப்பொழுது ஐம்பொறி முதலிய கருவிகள் செயற்படாது போதலினால் அறிவு விளங்காமற் போகிறது. உயிர் அந் நிலையில் ஆணவ மலத்தின் வயப்பட்டு விடுகிறது. இருள் வயப்பட்ட கண் ஒன்றையும் அறிய மாட்டாமல் திகைத்து நிற்பது போல உயிரும் உறக்கத்தில் ஆணவ மலத்தால் மறைக்கப்பட்டு முழு அறியாமை உடையதாய் நிற்கிறது. இப்படிப்பட்ட பேரறியாமை நிலை, கேவல நிலை எனப்படும். நாள்தோறும் நாம் இக் கேவல நிலையை அடைந்து வருகிறோம்.

இனி ஓரளவில் உள்ள அறியாமை என்றால் என்ன? என்பதைக் கூறுவோம். எங்கும் செறிந்த இருளிடத்தில் ஒரு விளக்கை ஏற்றினால் அவ்விளக்கொளியில் இருள் சிறிது விலகுகிறது. ஆனால் அது முற்றிலும் நீங்கி விடவில்லை. நீங்காதிருக்கிற அந்த இருள் விளக்கொளியின் காரணமாக முன்பு போலப் பொருள்களை முற்றிலும் மறைக்க முடியவில்லை. ஆனால் அது வேறு ஒரு காரியத்தைச் செய்கிறது. விளக்கொளியானது பொருள்களைப் புலப்படுத்துகிற போது இருளானது அந்த ஒளியோடு கலந்து பொருள்களை மங்கலாகப்

புலப்படும்படி செய்கிறது; தரையில் கிடக்கும் கயிற்றைப் பாம்பு என்று தவறாகக் கருதும்படி செய்கிறது. இவ்வாறு இருள் ஒளியோடு சேர்ந்து பொருளின் இயல்பை வேறுபடுத்திக் காட்டுகிறது.

இந்தப் புறவிருளின் செய்கை போல அக இருளாகிய ஆணவத்தின் செயலும் அமைகிறது ஆணவம் இருள் என்றால் அதனை நீக்கும் விளக்குப் போன்றது மாயை. நமக்கு வாய்த்துள்ள ஐம்பொறிகளும், மனம் புத்தி போன்றவையும் மாயையினின்றும் தோன்றிய கருவிகளே என்பது நாம் அறிந்தது. இக்கருவிகளின் செயற்பாட்டினால்—அஃதாவது, மாயாமலத்தின் சேர்க்கையால்—ஆணவ மலத்தின் சத்தி சிறிது விலகுகிறது. அறிவு விளங்குகிறது. மாயையின் காரணமாக ஆணவ இருள் முன்பு போல அறிவை முற்றிலும் மறைக்க முடியவில்லை. ஆனால் அது இப்பொழுது வேறு ஒரு காரியத்தைச் செய்கிறது. மாயா கருவிகளால் விளங்கும் அறிவை விபரீத அறிவாக மாற்றி விடுகிறது. அஃதாவது அற்பமான் பொருளை உயர்வானது என்றும், நிலையில்லாத பொருளை நிலைத்தது என்றும் இவ்வாறு மாறி உணரும் படியாகச் செய்து விடுகிறது. இவ்வாறு ஆணவ இருள் மாயையோடு கூடிய நிலையில் உயிருக்கு மயக்க உணர்வை உண்டாக்குகிறது. நாமெல்லாம் நமக்கு வேறுகிய உடம்பையே நாம் என்று எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறோம். இது மயக்க உணர்வு தானே. நமக்கென்று என்ன உடைமை இருக்கிறது? நாம் பிறக்கும் போது எதையும் உடன் கொண்டு வரவில்லை. இறக்கும் போது எதையும் உடன் கொண்டு போவதும் இல்லை. அப்படியிருக்க எனது எனது என்று எண்ணி உடைமைகளைச் சேர்த்துக் கொண்டிருக்கிறோமே. இது மயக்கவுணர்வு தானே. இம்மயக்கவுணர்வே ஓரளவில் அறியாமை என்று முன்னே குறிப்பிடப்பட்டது.

இதுவரை கூறியவற்றால் ஆணவ மலத்தின் இயல்பு இரண்டு என்பது புலனாகும். ஒன்று மாயையோடு சேராத தனி நிலையில் ஆணவமலம் உயிருக்குப் பேரறியாமையைத் தருதல். மற்றொன்று, மாயையோடு கூடிய நிலையில் உயிருக்கு ஓரளவில் அறியாமையைத் தருதல்.

ஆணவம் தனித்துச் செயற்படும் நிலை சேவலநிலை என்று குறிப்பிட்டோம். மாயையோடு கூடிச் செயற்படும் நிலை சகல நிலை எனப்படும்.

ஆணவம் தனி நிலையில் பேரறியாமையைச் செய்தல் அதற்குத் தன்னியல்பு ஆகும். அது மாயையின் சேர்க்கையைப் பெற்றவிடத்து மயக்கவுணர்வைச் செய்தல் அதற்குப் பொதுவியல்பு ஆகும்.

எனவே தனி நிலையிலும், மாயையோடு கூடிய பொது நிலையிலும் ஆன்மாவுக்கு அறியாமையைத் தருதலே ஆணவத்தின் இயல்பாகும். இதுபற்றியே 'அறியாமை ஆணவம்' என்று குறிப்பிட்டார் ஆசிரியர். இத்தொடரின் நடுவே 'தருவது' என்ற ஒரு சொல்லை வருவித்து அறியாமையைத் தருவது ஆணவம் எனக் கொள்ள வேண்டும்.

வினா :

ஆணவத்தின் காரணமாக உண்டாவது கன்மம் எனப்படும் வினையாகும். ஆணவத்தினால் வினை எப்படித் தோன்றுகிறது என்பதைக் காண்போம்.

உயிர் இறைவனைப் போல அறிவுப் பொருளேயாம். ஆயினும் சுதந்திரமான அறிவுடையதல்ல. அறிவதற்குத் துணை ஒன்றை வேண்டாது தானே அறிவதே சுதந்திர அறிவாகும். அத்தகைய சுதந்திர அறிவு உயிருக்கு ஏது? பிறந்தது முதற் கொண்டு பெற்றோர், ஆசிரியர், நூல்கள் முதலிய துணையைக் கொண்டு தானே அறிவு விளங்குகிறது. மேலும் கண்டும் கேட்டும் உண்டும் உயிர்த்தும் உற்றும் அறிவதற்கு ஐம்பொறிகள் அல்லவா துணை செய்கின்றன? இவ்வாறு பொறிகளின் துணையில்லாமல் யாதொன்றையும் அறிய மாட்டாத உயிர்க்குச் சுதந்திர அறிவென்பது ஏது?

உயிருக்குச் சுதந்திர அறிவு இல்லாமை போலவே சுதந்திரமான செயலும் இல்லை. சுதந்திரமான செயலாவது எத்தடையுமின்றி நினைத்ததை நினைத்தவாறே முடித்தலாகும். இத்தகைய செயல் உரிமை உயிருக்கு இருக்கிறதா?

“ஒன்றை நினைக்கில் அது ஒழிந்திட்டு ஒன்றாகும்;
அன்றி அதுவரினும் வந்தெய்தும்; — ஒன்றை
நினையாத முன் வந்து நிற்கினும் நிற்கும்;
எனையாளும் ஈசன் செயல்”

என வரும் அனுபவ வாக்கு உயிருக்குச் சுதந்திரமான செயல் இல்லை என்பதை உணர்த்தி நிற்கிறது.

இறைவனையின்றி ஆன்மா எதனையும் தானே அறியவும் மாட்டாது; எதனையும் தானே செய்யவும் மாட்டாது. ஆயினும் ஆணவ மலம் உண்டாக்குகிற மயக்க உணர்வால் ஆன்மா எச் செயலுக்கும் தன்னையே வினைமுதலாகக் கருதி 'நான் நான் என்று முனைத்து எழும். அவ்வாறு எழுந்த ஆன்மா ஆணவ சத்தியின் தூண்டுதலால் உலகப் பொருள்களை நோக்கி அவற்றின் மேல் இச்சை

கொள்ளும். அவ் இச்சையினால் தனது அல்லாத அப்பொருள்களை எனது எனது' என்று சென்று பற்றும். எனது என்பது புறப்பற்றும், யான் என்பது அகப்பற்றும் ஆகும். இவ்விரு பற்றுக்களின் வழியே செய்யும் முயற்சியே வினை அல்லது கன்மம் எனப்படும்.

ஆணவ மலமே உயிருக்கு யான் என்னும் உணர்வை உண்டாக்கி செய்வோளும் தன்மையைத் தருகிறது; எனது என்னும் உணர்வை உண்டாக்கி நுகர்வோளும் தன்மையைத் தருகிறது. செய்வோளும் தன்மையும், நுகர்வோளும் தன்மையுமே வினை உண்டாவதற்கு ஏதுவாகின்றன. சுருங்கக் கூறினால், ஆணவ மலத்தின் வழியாகவே வினை வந்து உயிரைப் பற்றுவதாகிறது.

ஆன்மா தனது செய்வோளும் தன்மையினால் ஒரு செயலைச் செய்யுங்கால் நிகழ்வது தூல கன்மம். புலப்படுகிற வினை என்பது அதற்குப் பொருள். அச்செயல் முடிந்த பின் அது தூல நிலை நீங்கிச் சூக்கும நிலையை அடைந்து நிற்கும். அதனைப் புலப்படாத வினை எனலாம்.

புலப்படும் வினை நல்வினை, தீவினை என இரண்டு வகையாய் அமையும் பின் அவைகளே புலப்படாத வினையாய் நிற்குங்கால் புண்ணியம், பாவம் எனப் பெயர் பெறும். புலப்படாத வினைகளே தக்தமக்குரிய காலம் வந்த போது இன்பமும் துன்பமும் ஆகிய தம் தம் பயன்களைத் தம்மைச் செய்த ஆன்மாக்களுக்குக் கொடுக்கும்.

புலப்படும் நிலையில் நிகழும் வினை ஆகாமியம் எனப்படும். ஆகாமியம் என்பதற்கு விரும்பிச் செய்யப்படுவது என்பது பொருள். அச்செயல் முடிந்தபின், புலப்படா நிலையை அடைந்து சூக்குமமாய் நிலைத்து நிற்குங்கால் சஞ்சிதம் எனப்படும். சஞ்சிதம் என்பதற்கு நன்கு பெறப்பட்டது என்பது பொருள். புலப்படாத நிலையினின்று பயனாய் வந்து இன்ப துன்பங்களைக் கொடுக்கும் போது பிராரத்தம் எனப்படும். பிராரத்தம் என்பதற்கு நேர்படுவது என்பது பொருள்.

இதனால், ஒருவர் நல்வினை செய்தால் அது புலப்படாத நிலையில் புண்ணியமாய் நிலைத்து நின்று பின் காலம் வந்தபோது இன்பமாகிய பயனைத் தன்னைச் செய்தவருக்குக் கொடுக்கும் என்பதும், ஒருவர் தீவினை செய்தால் அது பாவமாய் நிலைத்து நின்று பின் காலம் வந்த போது துன்பமாகிய பயனைத் தன்னைச் செய்தவருக்குக் கொடுக்கும் என்பதும் புலனாகும். எனவே இன்ப துன்பங்களுக்குக் காரணம் வினை என்பது விளங்கும்.

நீயான சுகதுக்கம் :

இன்ப துன்பங்கள் நமது இயற்கையல்ல. இயற்கையென்றால் என்றும் ஒரு தன்மையாய் இருக்கவேண்டும் மாறுதல் அடைவது இயற்கையாகாது. நமக்கு வருகின்ற இன்ப துன்பங்கள் இயற்கை எனின் அவை நம்மை விட்டு எப்பொழுதும் நீங்காதிருத்தல் வேண்டும். ஆயின் அவை சிறிது காலம் இருந்து பின் நீங்கக் காண்கிறோம். ஆகையால் அவை நம்மோடு என்றும் இருக்கும் இயற்கையல்ல. வினை என்னும் காரணத்தினால் வந்து பொருந்துகிற செயற்கையேயாகும். அக்காரணம் உள்ள வரையில் அவையும் இருந்து, அது நீங்கியவுடன் அவையும் நீங்கிவிடும்.

நாம் இவ்வுண்மையை உணர்வதில்லை. இன்ப துன்பங்களை நமக்கு வேறுனவை எனப் பிரித்து உணராது, அவற்றை நம் இயல்பாகவே கண்டு வருகிறோம்; யான் இன்பமாய் இருக்கிறேன், துன்பமாய் இருக்கிறேன் என்று நம் இயல்புகளாகச் சொல்லி வருகிறோம். இது பற்றியே 'நீயான சுகதுக்கம்' என்றார் ஆசிரியர்.

இங்கேயும் தருவது என்ற ஒரு சொல்லை வருவித்து, சுகதுக்கம் தருவது குறியாவினை என்று கொள்ளவேண்டும்.

செய்யுள்-23

நான் யார்?

“ஆரூறு தத்துவமும் ஆணவமும் வல்வினையும்
மாறா அருளால் வகுத்துரைத்தீர் — வேறுஆகா
என்னை எனக்கு அறியக் காட்டீர் இவைகண்டேன்
உன்னரிய தேசிகரே உற்று.

பொருள் :

“எண்ணுதற்கு அரிய பெருமையையுடைய குருமுதல்வரே! என்னிடத்திற் கொண்ட பேரருளால் முப்பத்தாறு தத்துவங்களின் இயல்புகளையும், ஆணவம் வினை என்ற இருமலங்களின் இயல்புகளையும் வகுத்துச் சொன்னீர்கள். உமது அருள் நோக்கம் பெற்றமையால் இவற்றை உள்ளவாறு உணர்ந்து கொண்டேன். இதுகாறும் இத் தத்துவங்களோடு கூடி இவையே நான் என்று மயங்கியிருந்தேன்; ஆணவம், வினை இவற்றின் விளைவுகளாகிய அறியாமையையும் இன்ப துன்பங்களையும் என் இயல்புகள் என்று தவறாகக் கருதியிருந்தேன். இம் மயக்கவுணர்வு நீங்கி நான் யார்? என்பதை உணரும்படி என் உண்மையான இயல்பை எனக்கு உணர்த்தியருள்க.”

இவ்வாறு மாணாக்கர் வேண்டுகிறார். ஆசிரியர் இதற்குப் பின் வரும் மூன்று செய்யுட்களில் விடையளிக்கின்றார்.

செய்யுள்-24

ஆன்மாவின் இயல்பு

நன்று உரைக்கக்கேள் நல்லசித்தின் முன் அசித்து இங்கு
ஒன்றுது சித்துஅசித்தை ஓராது -- நின்று இவற்றை
அன்றே பகுத்துஅறிவது ஆன்மாவே என்று மறை
குன்றாமல் ஓதும் குறித்து

பொருள் :

ஆன்மாவின் இயல்பை உணர்த்துகின்றோம் நன்றாகக் கேள். என்றும் மாறாத தூய அறிவாய் இருப்பது சிவம். அதன்முன் அறிவில்லாத உலகப் பொருள்கள் எதிர்ப்பட்டு நில்லா. ஆதலால் தூய அறிவாகிய சிவம் அப்பொருள்களைச் சுட்டியறிவதுமில்லை; அனுபவிப்பதுமில்லை.

இனி, அறிவில்லாத உலகப் பொருள்களைச் சுட்டியறிந்து அவற்றில் அழுந்தி, அவை வேறு தான் வேறு என்பதை அறியாமல் அவற்றோடு ஒற்றுமைப்பட்டு நின்று, பின் நல்லாசிரியரின் உபதேசத் தால் அவற்றைத் தனக்கு வேறு எனப் பகுத்தறிந்து அவற்றின் தொடர்பிலிருந்து நீங்கும் அறிவுப் பொருளாய் இருப்பது ஆன்மாவே ஆகும். இவ்வாறு ஆகமங்கள் விளக்கிச் சொல்லும்.

விளக்கம் :

சடமாகிய உலகப் பொருள்கள் அனைத்தும் பகுதிகளை உடைய செயப்படு பொருள்களாய் உள்ளன. அவை பயன்படு பொருள்களாய் நுகரப்படும் பொருள்களாய் உள்ளன என்பது கண்கூடு. கண்டும், கேட்டும், உண்டும், உயிர்த்தும். உற்றும் அவை நுகரப்படுகின்றன. அற்பமான தலைமுடியும் கூட நுகரப்படு பொருளாய் உள்ளது என்றால் பிற பொருள்களைப் பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ?

அழகான கட்டில் ஒன்று. அதன் கால்கள் நன்றாகக் கடையப் பெற்று விளங்குகின்றன. அக்கட்டிலில் சிற்ப வேலைப்பாடுகள் கண்ணைக் கவர்கின்றன. மெல்லிய மெத்தை விரிப்பும் சித்திர வேலைப்பாடுள்ள தலையணைகளும் அக்கட்டிலில் திகழ்கின்றன.

இப்படிப்பட்ட பல பகுதிகளை இணைத்து நேர்த்தியாகச் செய்யப்பெற்ற கட்டிலைக் காணும் பொழுது இக்கட்டில் ஒருவருடைய பயன்பாட்டிற்காகச் செய்யப்பட்டது எனவும், இதனைப் பயன்படுத்துகிற ஒருவர் இருக்கிறார் எனவும் எளிதில் ஊகித்தறியலாம் தானே.

அதுபோல உலகிற் காணப்படும் சடப்பொருள்கள் யாவும் ஆக்கப்படு பொருள்களாய், நுகர்ச்சிக்குரிய பொருள்களாய் உள்ளன. எனவே இவற்றை அறிந்து நுகர்கின்ற, இவற்றால் பயன் கொள்ளுகின்ற அறிவுடைய பொருள் இருத்தல் வேண்டும் என்பது தெளிவாகிறது. அவ்வறிவுப் பொருள் எது?

அறிவுப் பொருள்கள் இரண்டு உள்ளன என்று சைவ சித்தாந்தம் கொள்ளும். ஒன்று முற்றறிவுடைய சிவம். மற்றொன்று, சிற்றறிவுடைய ஆன்மா. இவ் இரண்டனுள் உலகத்தை அறிந்து நுகர்வது எது?

ஒன்றை அறிந்து நுகர வேண்டுமாயின் அப்பொருள் எதிரில் வேறாக விளங்கி நின்றல் வேண்டும். அப்பொழுது தான் அதனை இன்னது என்று சுட்டியறிதலும், அதனை அனுபவித்தலும் இயலும்.

இறைவனுக்குச் சுட்டறிவு என்பது இல்லை சுட்டியறிவதற்கு அவனுக்கு எதிரில், அவனுக்கு வேறாக எப்பொருளும் இல்லையே. எல்லாப் பொருள்களும் அவனுக்குள்ளாக அல்லவா உள்ளன. அவனது பெருநிறைவுக்குள் அடங்கியல்லவா உள்ளன. அவனது நிறைவுக்கு அப்பால்—அவனுக்கு வேறாய் ஏதும் இல்லாத போது அவன் எப்படிச் சுட்டியறிய முடியும்? அவன் தன்னுள் அடங்கிய யாவற்றையும் ஒரே நோத்தில் ஒன்றாக அறிந்து நிற்பானேயன்றி இது இன்னது என்று தனித் தனியாகச் சுட்டியறிய வேண்டிய நிலை அவனுக்கு இல்லை.

எல்லாவற்றையும் அறிந்தாங்கு அறிந்து நிற்கும் அவனுக்குச் சுட்டறிவு இல்லை. மேலும் அவனது அறிவு எதிலும் தோயாது நிற்கும் சுதந்திர அறிவாகும். பிறவற்றின் வயப்படாது தன்வயத்தனாய் நின்றல் அவனது இயல்பாகும். எனவே பொருள்களின் வயப்பட்டு அவற்றில் அழுந்தி நின்றலாகிய அனுபவம் என்பது அவனுக்கு இல்லை. எனவே இறைவன் உலகத்தை அறிந்து நுகர மாட்டான் என்பது தெளிவாகிறது.

உலகம் நுகர்ச்சிப் பொருள் என்பதை அறிந்தோம். இறைவன் அதனை நுகர மாட்டான் என்பதையும் அறிந்தோம். எனவே

உலகத்தை நுகர்வதும், அதனால் பயன் கொள்வதும் ஆகிய பொருள் ஆன்மாவே என்பது தானே விளங்கும்.

ஆன்மாவினது அறிவு தன்வயமில்லாதது. எப்பொருளைச் சார்கிறதோ அப்பொருளின் வசப்படுவது; அப்பொருளோடு ஒன்றி அதுவே தானாய் நிற்பது. இதனை ஓர் எடுத்துக்காட்டால் விளக்கலாம். ஒருவனுக்குப் பெருஞ்செல்வம் வந்து சேர்கிறது. அவன் அதனைத் தனக்கு வேறானது என்று கருதவில்லை. அது இடையில் வந்தது; இடையிலேயே நீங்கிவிடக் கூடியது என்றும் எண்ணவில்லை. அவன் அதனையே தன்னுயிராகக் கருதுகிறான். எப்பொழுதும் அதனைப் பற்றிய நினைப்புத்தான். அதனை எப்படிப் பாதுகாப்பது? என்ற கவலைதான். ஒரு சமயம் வருமான வரித்துறை அதிகாரிகள் அவன் வீட்டைச் சோதனையிட்டுக் கணக்கில் வாராதவற்றையெல்லாம் கைப்பற்றுகிறார்கள். அவன் கலங்குகிறான்; மயங்குகிறான். உயிரே போனது போல உணர்விழந்து நிற்கிறான். அவனது உணர்வு செல்வத்தோடு ஒன்றி நின்ற காரணத்தாலேயே அச்செல்வம் போன அவனும் உணர்விழந்த நிலையை அடைகிறான்.

இவ்வாறு அசத்தாகிய உலகப் பொருள்களோடு ஒன்றி அவையே தானாய் நிற்கிறது ஆன்மா.

அறிவுப் பொருளாகிய ஆன்மா தன்னினமாகிய தூய அறிவுப் பொருளாகிய இறைவனோடு ஒன்றி நிற்பதே இயற்கையாகும். வேற்றினமாகிய அறிவற்ற உலகப் பொருள்களோடு ஒன்றி நிற்பது அதற்குச் செயற்கையே ஆகும்.

இவ்வுண்மையை ஞானசிரியர் உணர்த்தும் போதுதான் ஆன்மா அசத்தாகிய உலகச் சார்பைத் தனக்கு வேறு எனப் பகுத்தறிந்து, அதனின் நீங்கிச் சத்தாகிய சிவத்தோடு கூடி இன்புறும்.

இச்செய்யுளின் கருத்தைப் பின்வருமாறு சுருக்கிக் கூறலாம். உலகம், சிவம் என்ற இருபொருள்களுள் உலகம் அறிவற்றது. எனவே அது சிவத்தை அறிந்து நுகரமாட்டாது. சிவம் எதையும் சுட்டி அறியாது எனவே அதுவும் உலகத்தைச் சுட்டியறிந்து நுகர மாட்டாது. இவ்வாறு உலகும் சிவமும் ஆகிய இரண்டும் தம்முள் ஒன்றையொன்று அறிந்து நுகரா. ஆதலின், இவ்விரண்டையும் அறிந்து நுகர்தற்கு உரிமையுடைய மூன்றாவது பொருள் உண்டு என்பது பெறப்படும். அதுவே ஆன்மா என்பது.

ஆன்மா உலகை அறிந்து நுகர்ந்து அதன் வயப்பட்டு நிற்கும். இது கட்டு நிலை. பின் திருவருள் துணையால் இறைவனை உணர்ந்து இறையின்பத்தை நுகர்ந்து அதன் வயப்பட்டிருக்கும். இது வீட்டு நிலை.

செய்யுள்-25

தத்துவங்கள் ஆன்மா அல்ல

மாயா காரியங்களாகிய முப்பத்தாறு தத்துவங்கள் நாம் அறிந்தவை அத்தத்துவங்களே புறக் கருவிகளாயும் அகக் கருவிகளாயும் அமைந்துள்ளன. கண், காது முதலிய புறக் கருவிகளும் மனம், புத்தி முதலிய அகக் கருவிகளும் ஆகிய இவையே உலக அறிவைத் தருகின்றன. கண் கண்டறிகிறது. காது கேட்டறிகிறது. மனம் ஐயுறுகிறது. புத்தி நிச்சயிக்கிறது. இவ்வாறு தத்துவங்களே அறிவனவாய் இருத்தலால் அவற்றையே உயிர் என்று கொள்ளலாமோ என்னும் ஐயம் தோன்றலாம். அவ்ஐயத்தை நீக்கித் தத்துவங்கள் ஆன்மா அல்ல என்றும், அத்தத்துவங்களோடு ஒற்றுமைப்பட்டு நின்று அறிந்து வருகிற ஆன்மா என்ற தனிப் பொருள் உண்டு என்றும் வலியுறுத்துதற்கு எழுந்தவை இச்செய்யுளும் அடுத்த செய்யுளுமாகும்.

தத்துவங்கள் ஆறும் தம்மைத்தாம் என்று அறியா
எத்தன்மை என்னில் இயம்பக்கேள்—சுத்தமாம்
ஆறு சுவையும் அறியாவே தம்மைத்தாம்
கூறில் அவை இவை போல் கொள்

பொருள் :

தத்துவங்கள் ஆகிய கருவிகள் அறிவுள்ளவாகத் தோன்றினாலும் தம்மியல்பைத் தாம் அறிய மாட்டா. ‘‘நான் அறிகிறேன்’’ என்ற தன்னை நோக்கிய அறிவு அவற்றிற்கு இல்லை. கண் காணும். ஆனால் ‘நான் காண்கிறேன்’ என்று அது தன்னை நோக்கி அறியாது. பிற கருவிகளும் இவ்வாறே. தன்னை நோக்கி அறியாத தன்மைக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டுக் கூறுவோம். கேள்.

உண்ணும் உணவில் இனிப்பு, புளிப்பு, உவர்ப்பு, துவர்ப்பு, கைப்பு, கார்ப்பு என அறுவகையான சுவைகள் உண்டு. உணவு தன்னிடமுள்ள இச்சுவைகளைத் தான் அறியாது. உணவிலே சில சமயம் உப்புக் கூடிவிடும். அப்போது அந்த உணவு ‘நான் உப்பாக இருக்கிறேன்’ என்று தன்னை நோக்கி அறியாது. அதுபோலத் தத்துவங்களும் தம்மைத்தாம் அறியா.

வினாக்கள் :

எது தன்னை நோக்கித் தன்னியல்பையும் அறியக் கூடியதாக உள்ளதோ அதுவே ஆன்மாவாக இருக்க முடியும். தத்துவங்கள் தம்மை நோக்கித் தாம் என்று அறியாத இயல்பினவாகும். ஆதலால் அவை ஆன்மா அல்ல என்பது தெளிவாகும்.

செய்யுள்-26

தத்துவங்களை அறிவது உயிர்

ஆறு சுவையும் அருந்தி அவைதம்மை
வேறுஒருவன் கூறியிடும் மேன்மைபோல் — ஆறறும்
ஒன்றுஒன்றாய் நாடி உணர்ந்து ஒதில் அதில் உற்று அறிவாய்
நின்றபொருள் தானே காண் நீ

விபரஞ் :

உணவு தன் சுவையைத் தான் அறியாது. உணவை நுகர்கின்ற வேறு ஒருவனே அதன் சுவையை அறிந்து கூறுகின்றான். 'உணவிலே காரம் சற்றுக் கூடிவிட்டது என்றோ, உப்புச் சிறிது குறைவாக உள்ளது என்றோ அறிந்து பிறருக்கும் கூறுகின்றான். 'யான் சுவைத்துப் பார்த்தேன்' என்று தன்னை நோக்கியும் உணர்ந்து கூறுகின்றான்.

அதுபோல முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் தம் இயல்பைத் தாம் அறிய மாட்டா. அவற்றிற்கு வேறுக இருக்கின்ற அறிவுப் பொருளாகிய நீயே அத்தத்துவங்கள் ஒவ்வொன்றின் இயல்பையும் (கண் காணும், செவி கேட்கும், மனம் பற்றும், புத்தி நிச்சயிக்கும் என்று இவ்வாறு) தனித் தனியாகக் கண்டு உணர்ந்து சொல்லுகின்றாய். 'இவை கண்டேன்' என்ற தன்னோக்கு உணர்வுமீ உடையாய். இவ்வாறு உன்னை உள்நோக்கி உணர்ந்துகொள்.

வினாக்கள் :

இவ்விரண்டு செய்யுட்களாலும் உயிரின் இயல்பைத் தத்துவங்களினின்றும் வேறு பிரித்து உணர்த்துகிறார் ஆசிரியர்.

சாங்கியம் என்ற மிகப் பழைய தத்துவக் கோட்பாடு ஒன்று உண்டு. அதன் கொள்கையை விளக்கிக் கூறும் பழைய நூல் சாங்கிய காரிகை என்பது. கி. பி. 5 அல்லது 6 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த வராகக் கருதப்படும் கௌடபாதர் என்பவர் அதற்குப் பேருரை வகுத்துள்ளார். அவ்வுரையில் இவ்வுவமை வருகிறது. அறுசுவையோடு ஆக்கப்பெற்ற உணவைக் கண்டதும் அதை நுகர்பவன்

ஒருவன் இருத்தல்வேண்டும் என்று அறிவது போல, நுகர்ச்சிக்குரிய இவ்வுடம்பைக் கொண்டு நுகர்பவனாகிய ஆன்மா உண்டு என அறியலாம் என்பதுபடக் கௌடபாதர் கூறியுள்ளார்.

செய்யுள்-27

இறைவன் வேராய் நிற்கல்

குன்ற அருளாலே கூறினீர் என்வடிவு
பொன்றாத நும்உருவம் போதியீர் - நின்று அருக்கன்
கண்ணுக்குக் காட்டுமாப் போலே உனது அறிவில்
நண்ணி அறி வித்திடுவோம் நாம்

பொருள் :

“பேரருளாலே என் உண்மையியல்பை எளியேன் அறியும்படி உணர்த்தினீர்கள். இனி, அழிவில்லாத தூய அறிவு வடிவாய் விளங்கும் நும் இயல்பை அடியேன் தெளியும்படி உணர்த்தியருள்க” என்று மாணுக்கர் வேண்டுகிறார். ஆசிரியர் பின்வருமாறு உணர்த்துகிறார்: சூரியவொளி கண்ணொளியோடு கலந்து வேராய் நின்று அக் கண்ணொளியை விளக்கிப் பொருள்களைக் காணும்படி செய்கிறது. அதுபோல யாம் உன் அறிவில் பொருந்தி, வேராய் நின்று, நீ பொருள்களை அறிந்து வரும்படி செய்து வருகின்றோம் என்பதை உணர்வாயாக.

விளக்கம் :

கண்ணொளி தானே தனித்து நின்று பொருள்களைக் காண மாட்டாது. தனியே காணவல்லதாயின் இருட்டில் இருக்கும் பொழுதும் அது பொருளைக் காணுதல் வேண்டும். அது கூடாமையால் கண்ணொளி தானே காண மாட்டாது என்பது விளங்கும் வேரோர் ஒளியின் துணையைப் பெற்றே கண்ணொளி காணும் நிலைமையைப் பெறும்.

பகலில் கண்ணுக்குத் துணை செய்வது சூரியவொளி அது கண்ணொளியோடு பொருந்தி நின்று பொருளைக் காணும்படி செய்கிறது. இதனால், பொருளைக் காணும் காட்சியில் கண்ணொளியும் சூரியவொளியும் என்ற இரண்டு ஒளிகளும் தம்முள் கலந்துள்ளன என்பது புலனாகும். அவ்வாறு கலந்தாலும் அவை ஒன்றாய்ப் போய் விடுவதில்லை. கண்ணொளி கண்ணொளியாகவே நிற்கும். சூரியவொளி சூரியவொளியாகவே நிற்கும். எனவே கண்ணொளியோடு கலந்திருந்தாலும் சூரியவொளி வேறாக இருந்து காட்டக் கண்ணொளி பொருளைக் காணுவதாகும்.

KOVILLOOR VEDANTA MUTT

இதுவரை கூறியது உவமை. இதனைப் பொருளோடு பொருத்திப் பார்ப்போம் உயிர் எதனையும் தானே அறிய மாட்டாது. இறைவன் தன்னோடு இயைந்து நின்று அறிவிக்கவே அது அறிவதாகும் இவ்வகையில் சூரியனைப் போன்றவன் இறைவன். கண்ணைப் போன்று உள்ளது உயிர்.

இறைவன் உயிரில் இரண்டறக் கலந்திருக்கின்றான். இறைவனும் உயிரும் சேர்ந்துள்ள அக்கலப்பு நிலை பிரித்தறிய வாராது. அவ்வாறு பிரிப்பின்றிக் கலந்திருந்தாலும், ஒன்று மற்றொன்றாகி விடுவதில்லை. உயிர் உயிர்தான். இறைவன் இறைவன் தான். எனவே உயிரோடு கலந்து பொருந்தியிருந்தாலும் இறைவன் வேறாக இருந்து அறிவிக்க, உயிர் எப்பொருளையும் அறிவதாகும்.

இறைவன் உயிர்க்கு வேறுகியும், கலந்து நின்றும் உணர்த்தி வருகிறான் என்பது இச்செய்யுளில் கூறப்பட்டது.

ஞானசிரியர் இறைவனே யாதலின், அவர் வாக்காகிய நாம் என்பது இறைவனைக் குறித்ததாயிற்று. அடுத்து வரும் இரண்டு செய்யுட்களிலும் இவ்வாறே கொள்ள வேண்டும்.

செய்யுள்-28

இறைவன் ஒன்றாய் நின்றல்

அன்றியும்கேள் ஆன்மாவால் ஆய்ந்து அறியும் ஐம்பொறிகள்
இன்றி அறியா இவைஎன்ன — நின்றதுபோல்
ஓவாமல் உன்னை உணர்த்துவோம் உன்அறிவில்
மேவாமல் மேவி நாமே,

பொருள் :

இன்னும் கூறுவோம், கேள். மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும் ஐம்பொறிகள் உயிரின் துணையினாலேயே தம் தம் புலன்களை அறிகின்றன. அவை புலன்களை அறிவதற்கு உயிர் அவற்றில் பொருந்தி அவையேயாய் ஒன்றுபட்டு நிற்கவேண்டும். அவ்வாறு உயிர் அப்பொறிகளோடு ஒற்றுமைப்பட்டு நிற்கவில்லை என்றால் அப்பொறிகள் ஏதொன்றையும் அறியமாட்டா. இங்ஙனம் ஐம்பொறிகள் அறிவதற்கு உயிர் அப்பொறிகளை இடங்கொண்டு அப்பொறிகளையாய் நின்றல் போல, யாம் உனது அறிவினுள் பொருந்தாமல் பொருந்தி, நீயேயாய் நின்று உன்னை உணர்ப்படி செய்து வருவோம்.

வினாக்கள் :

ஐம்பொறிகள் தாமாக அறியா. இது எப்படித் தெரிகிறது ? உயிர் நீங்கிய உடம்பில் கண், காது முதலிய பொறிகள் கெடாமல் நல்ல நிலையில் இருந்தாலும் அவை அறிதலாகிய தொழிலைச் செய்வதில்லை. அவை தாமே அறியா என்பதும், உயிர் தம்மோடு பொருந்த நின்றபோதே அவை அறியும் என்பதும் இதனால் விளங்கும்.

அந்த ஐம்பொறிகளின் நிலையில்தான் உயிரும் உள்ளது. உயிரும் தானாக அறிவதில்லை. உயிர்க்கு உயிராக இறைவன் பொருந்தி நின்று அறிவிக்கும்போதே உயிர் யாதொன்றையும் அறியும் வன்மையைப் பெறுகிறது. எவ்வாறு ஐம்பொறிகள் உயிரால் அறிகின்றனவோ, அவ்வாறே உயிரும் இறைவனால் அறிகின்றது. இவ்வகையில் ஐம்பொறிகள் உயிருக்கு உவமையாகின்றன.

மேவாமல் மேவுதல்

ஒரு பொருள் தன் தன்மையைச் சிறிதும் இழக்காமல் மற்றொரு பொருளோடு பொருந்தி ஒன்றுபட்டு அப்பொருளையாய் நின்றலே மேவாமல் மேவுதலாகும். இறைவன் உயிரோடு பொருந்தித் தான் சிறிதும் தோன்றாமல் உயிர் ஒன்றே உள்ளது என்று சொல்லும் படியாக அதனோடு ஒற்றுமைப்பட்டு நிற்கின்றான். அவ்வாறு நின்றாலும் அவன் தன்னியல்பில் சிறிதும் மாறுவதில்லை. எதிலும் தோயாமல் நிற்பவன் அவன். இந்நிலையே மேவாமல் மேவுதல் என்பது.

உயிரின் நிலையோ இதனின் வேறுபட்டது. உயிரறிவு எப் பொருளைப் பொருந்தினாலும் அப்பொருளின் தன்மையைப் பெற்று அதன் வண்ணமாய்த்திரிந்து நிற்கும். இதுபற்றிய விளக்கத்தை முன்னே கூறியிருக்கிறோம் (செய்யுள் 24).

இறைவன் உயிரில் பொருந்தி, உயிரேயாய் நின்று உணர்த்தி வருகிறான் என்பது இச்செய்யுளில் கூறப்பட்டது.

செய்யுள் - 29

இறைவன் உடனாய் நின்றல்

அக்கரங்கட்கு எல்லாம் அகரஉயிர் நின்றால்போல்
மிக்க உயிர்க்கு உயிராய் மேவினோம் - எக்கண்ணும்
நில்லா இடத்து உயிர்க்கு நில்லாது அறிவுஎன்று
நல்ஆகமம் ஓதும் நாடு

பொருள் :

அகரம் ஆகிய உயிர் ஏனைய எழுத்துக்கள் எல்லாவற்றிலும் கலந்து உடனாய் நின்று அவற்றை இயக்கும். அதுபோல யாமும் எல்லா உயிர்களிடத்தும் உயிர்க்குயிராய் உடனிருந்து அவற்றை இயக்குவோம். அவ்வாறு யாம் எல்லா இடத்தும் நிறைந்து நின்று அறிவித்தாலன்றி உயிர்களுக்கு அறிவு நிகழாது என்று ஆகமங்கள் கூறும். அதனை ஆராய்ந்து அறிக.

விஷக்கம் :

ஒலிக்கும் முயற்சிகளுள் முதல் முயற்சி வாயைத் திறத்தல். அந்த முதல் முயற்சியிலேயே — வாயைத்திறந்த அளவிலேயே — உண்டாவது அ என்னும் ஒலி. மற்றைய ஒலிகள் வாயைத் திறப்பதோடு வேறு சில முயற்சிகளும் செய்யப் பிறப்பவையாகும். வாயைத் திறத்தல் ஆகிய அம் முதல் முயற்சியின்றிப் பிற முயற்சிகள் நிகழா என்பது தெளிவு. அம்முதல் முயற்சியோடு கூடியே பிற முயற்சிகள் நிகழ்கின்றன. எனவே முதல் முயற்சியில் பிறப்பதாகிய அகர வொலியோடு கூடியே பிற முயற்சிகளில் பிறப்பனவாகிய மற்றைய ஒலிகள் எழுகின்றன என்பதும், அகரவொலியின்றிப் பிற எழுத்தொலிகள் இல்லை என்பதும் புலனாகும். எனவே எழுத்துக்களுக்கெல்லாம் அடிநிலையாய் இருப்பது அகர வுயிரேயாகும். அதுபோல இறைவனே எப்பொருளின் இயக்கத்திற்கும் முதலாய் நிற்கின்றான்.

எழுத்துக்கள் உயிரெழுத்தும், மெய்யெழுத்தும் என இரு வகைப்படும். அவ்விரு வகை எழுத்துக்களிலும் அகரவுயிர் கலந்திருக்கிறது.

உலகம் சித்தும் சடமும் என இருவகைப்படும் சித்து என்பது அறிவுடைய உயிர்களின் தொகுதியைக் குறிக்கும். சடம் என்பது அறிவற்ற பொருள்களின் தொகுதியைக் குறிக்கும். இவ்விரண்டும் சேர்ந்ததே உலகம். சித்தும் சடமும் ஆகிய இவ்விரண்டிலும் இறைவன் கலந்து உடனிருக்கின்றான்.

எழுத்துக்களின் இயக்கத்திற்கு அகர வுயிர் இன்றியமையாதது. அதுபோலச் சித்தும் சடமுமாகிய உலகத்தின் இயக்கத்திற்கு இறைவன் இன்றியமையாதவன்.

இறைவன் சித்தாகிய உயிர்களோடு உடனாய் நின்று அவற்றின் அறிவை விளங்கச் செய்கின்றான் என்பது இச்செய்யுளில் கூறப்பட்டது.

நாதன் நடம்

இனி, இறைவன் இயற்றும் நடனத்தின் இயல்பு யாது? என்ற வினாவுக்கு விடை கூறுகின்றார் ஆசிரியர். அவ்விடையைத் தெரிந்து கொள்வதற்கு முன், நாதன் நடனம் பற்றிய சில செய்திகளைத் தெரிந்து கொள்வோம்.

எப்பொருளின் இயக்கத்திற்கும் அடிநிலையாய் இருப்பவன் இறைவன் என்பதனை முந்திய பகுதியால் அறிந்தோம். 'அவனன்றி ஓரணுவும் அசையாது' என்ற பழமொழி இதனையே உணர்த்தி நிற்கிறது. அவன் அசையவில்லையாயின் எதுவும் அசையாது என்பது கருத்து. இதனையே உடன்பாட்டு வகையில், அனைத்தும் அசைய வேண்டி அவன் அசைகின்றான் என்று கூறலாம். அவனது அசையையே ஆடல் என்றும், கூத்து என்றும் உயர்ந்தோர் குறிப்பிட்டனர்.

அனைத்தையும் அசைவிக்கும் அவனது செயலை விளையாட்டு என்று நூல்கள் கூறும். 'காத்தும் படைத்தும் கரந்தும் விளையாடி' என்று திருவாசகத்தில் வருதல் காணலாம். விளையாட்டு என்பது எளிதிற் செய்யும் வலிமையைக் குறிப்பது. அண்ட கோடிகளை யெல்லாம் அவன் தனது நினைப்பு மாத்திரத்தால் இயக்கி வருகிறான் என்றால் அவனது ஆற்றலை என்னென்பது! அச்செயல்களை அவன் அத்துணை எளிதிற் செய்தலின் - அச்செயல்கள் அவனுக்கு விளையாட்டாய் இருத்தலின் - அவன் செயல்களை விளையாட்டு என்று குறிப்பிடுவது மரபாயிற்று. விளையாட்டே கூத்து என்றும் நடனம் என்றும் சொல்லப் படுகிறது.

அவனது திருக்கூத்தினாலேயே அனைத்துப் பொருள்களும் நிலைத்துத் தத்தம் இயல்பிற்கேற்பச் செயற்படுகின்றன. அவை இயங்குங்கால் அவனது கூத்தும் அவற்றோடு உடனாய் இயங்கி நிகழ்கிறது. இதனால் சிவனது திருக்கூத்தே உலகத்தின் செயற்பாடு எல்லாவற்றிற்கும் காரணம் என்பது விளங்கும்.

இறைவன் எங்கும் அருவாய் நின்று ஆடுகின்றான். எல்லா இடங்களும் அவன் நடம் புரியும் இடமேயாயினும் அவற்றுள் இரண்டு இடங்களைச் சிறந்தனவாக எடுத்துக் கூறுவர். ஒன்று உயிர்களின் அறிவும், மற்றொன்று தில்லைச் சிறற்பலமும் ஆகும்.

'தில்லை மூதூர் ஆடிய திருவடி

பல்லுயி ரெல்லாம் பயின்றன குகி' என்று திருவாசகம் இவ் விரண்டிடங்களையும் குறிப்பிடும்.

உயிர்களின் அறிவில் நின்று அவன் இடைவிடாது உணர்த்தி வருகின்றான். அச்செயல் அதிசூக்தும ஐந்தொழில் எனப்படும். அதனைப் பரநடனம் எனக் குறிப்பிடுவர். புருவ நடுவில் நிகழ்வதாகிய இந் நடனம் இல்லையேல் உயிர்களுக்கு அறிவு விளங்குதல் இல்லை.

ஒருநாமம், ஒருருவம், ஒன்றும் இல்லாத இறைவன் நம்மனோரும் எளிதிற் கண்டு உய்யுபபடி தில்லையில் உருவும், பெயரும், தொழிலும் கொண்டு ஆடுகின்றான். உயிர்கட்குப் பிறப்பு, வீடு என்னும் இரு நிலைகளையும் தருதற்காக ஆடுகின்றான்.

இறைவன் கொள்ளுகின்ற உருவத்தைப் பற்றி நாம் அறிந்து கொள்ளுதல் வேண்டும். அது மாயையினால் ஆனதன்று. உயிர்களாகிய நாமெல்லாம் மலம் உடையவர் ஆதலின் மலங்களில் ஒன்றாகிய மாயை நமக்கு உடம்பாக வந்து பொருந்துகிறது இறைவன் மலம் இல்லாதவன் ஆதலின் மாயை அவனுக்கு உருவமாய் அமைதல் இல்லை. தூயதாகிய அவனது அறிவே அவனுக்கு உருவமாய் அமையும்.

அறிவின் இயல்பாவது பிறர் நிலைக்கு இரங்குதல்; கருணை கொள்ளுதல்; அருளுதல்; இறைவனது அறிவு பெருங் கருணையாயும், பேரருளாயும் நிற்கும். அதுபற்றியே அவனது அறிவை அருள் என்றும், கருணை என்றும் குறிப்பர் பெரியோர்.

இறைவன் தனது அறிவினால் கொள்ளுகிற உருவம் எல்லாம் அருள் திருமேனி எனப்படுகிறது. அவனது திருமேனி அருள். ஆதலினால் அத் திருமேனியிற் காணப்படும் ஆடை, அணிகலம், படைக்கலம் முதலியனவும் அருளேயாம்; அவன் காட்சி தந்து நிற்கின்ற இடமும் அருளேயாம். இறைவனது உடம்பு அங்கம் எனப்படும். திருவடி, திருக்கரம் முதலிய உறுப்புக்கள் பிரத்தியங்கம் எனப்படும். அங்கத்துடன் கூடியுள்ள சூலம், மழு, பாம்பு, அபய முத்திரை, நெருப்பு முதலியவை சாங்கம் எனப்படும். அங்கத்தின் சார்பி லிருக்கும் ஆடை, அணிகலம், மாலை, அமரும் இருக்கை முதலியவை உபாங்கம் எனப்படும். அங்கம், பிரத்தியங்கம், சாங்கம், உபாங்கம் ஆகிய இந்நான்கும் அருளேயாம்.

இறைவனது திருமேனி உருவம், அருவம், அருவுருவம் என மூன்று வகைப்படும். அத்திருமேனிகள் அருளேயாய் நிற்க, இறைவன் அத்திருமேனிகளில் நின்று ஆடுதலை மேற்கொண்டுள்ளான்.

இனி, இறைவனுக்கு மந்திரம் சிறப்புத் திருமேனியாகச் சொல்லப் படுகின்றது. இது பற்றிச் சிறிது சொல்ல வேண்டும். இறைவன் அனைத்து உலகங்களிலும் கலந்து அவையேயாய்

நிற்கின்றான். உயிர் உடலெங்கும் கலந்து தான் சிறிதும் தோன்றாமல் உடலேயாய் நிற்பது போன்றது இது. அவ்வாறு கலந்திருக்கும் உயிருக்கு உடம்பு வடிவமாய் அமைகிறது. அதுபோல எல்லா வற்றிலும் கலந்திருக்கும் இறைவனுக்கு அவையனைத்துமே வடிவமாய் அமைகின்றது.

எனவே எல்லாப் பொருள்களுமே இறைவனுக்குத் திருமேனிகள்தாம் என்று சொல்லலாம். ஆயினும் அவற்றுள்ளும் மந்திரங்கள் அவனுக்குச் சிறப்புத் திருமேனியாய் நிற்கின்றன. எவ்வாறெனில், சொற்களும் சொற்றொடர்களும் ஆகிய மந்திரங்கள் சுத்த மாயையில் தோன்றியவை. இறைவன் சுத்த மாயையை இடமாகக் கொண்டு நின்றே அசுத்த மாயையின் காரியமாய் உள்ள பொருள்களையெல்லாம் இயக்கி நிற்பான் என்பது நாமறிந்தது. அம்முறையில் அவன் மந்திரங்களைத் தனக்கு நேரே இடமாகக் கொண்டு அவற்றின் வாயிலாகத் தவத்தோர்க்குப் புத்தி, முத்தி களாகிய பயன்களைத் தருவான். இறைவனுக்கு மந்திரங்கள் சிறந்த வாயில் ஆதலாலும், இறைவன் அதற்றைப் பற்றி அவையேயாய் நிற்பன் ஆதலாலும், அம்மந்திரங்கள் அவனுக்குச் சிறப்புத் திருமேனிகளாய்ச் சொல்லப் படுகின்றன கல், மண், பொன் முதலிய பொருள்களும் இறைவன் அவற்றில் கலந்துள்ள கலப்பினால் அவனுக்கு வடிவமேயாயினும், மந்திர வடிவம் அவற்றினும் சிறந்தது என்பது உணர்தற்குரியது.

மந்திரங்களுள் தலையாயது ஐந்தெழுத்து மந்திரமாகும். அதுவே ஞானத்தைத் தருவது. கூத்தப்பெருமான் திருவைந்தெழுத்தைத் தனது திருவுருவமாகக் கொண்டு ஆடல் புரியும் அருட்பெருமையை ஆசிரியர் இப்பகுதியில் விளங்கக் காட்டியுள்ளார்.

உமையம்மை காணும்படி நின்று சிவபெருமான் திருக்கூத்து இயற்றுகிறான் என்பதை 'வரை மகள் தான் காணும் படி' என இந்நூலும், இவ்வாறே பிற நூல்களும் சொல்லிச் செல்லும். அதன் பொருள் தான் என்ன? சிவன் செய்யும் கூத்தினை உமை காணுதலாவது, சிவனது செயலை உயிர்கட்குச் சேர்ப்பித்தல் எனக்கூறிப் போவர். இதனை மேலும் விரித்துக் கூறினால் தான் பொருள் இனிது விளங்கும்.

நாம் செய்யும் செயல்களுக்கு, நமக்கு வாய்த்துள்ள உடல், கருவி முதலியவை உடனின்று உதவுகின்றன. நாம் ஓரிடத்திற்குச் செல்ல வேண்டும் என்றால் நம் உடம்பானது இயங்கி அச்செயலை நிறைவேற்றுகிறது. நாம் ஒருவருக்கு ஒரு பொருளை எடுத்துக் கொடுக்க வேண்டுமென்றால் நம் கைகள் இயங்கி அச்செயலை முற்று

விக்கின்றன. உடம்பும் கருவிகளும் இவ்வாறு உதவினாலும் அச் செயல்கள் நம் செயல்களே கொடுத்தலைச் செய்தவர் நாம். அதற்குக் கருவிகள் உடனின்றி உதவின. அதுபோல, இறைவன் செய்யும் செயல்களுக்கு அவனது சத்தியே தனு, கரணம் முதலிய எல்லாமாய் நின்று செயல்களை முற்றுவிக்கும்.

நங்கையினால் நாம்

அனைத்தையும் செய்கிறோம்.

அதுபோல

நங்கையினால் இறைவன்

அனைத்தையும் செய்கிறான்.

முதலில் உள்ள நங்கை நம் கை எனப் பிரிந்து பொருள் தரும். பின்னுள்ள நங்கை பெண் எனப் பொருள்பட்டு இறைவனது சத்தியைக் குறிக்கும். இதனால், இறைவனே செயலைச் செய்பவனாக, சத்தி அதனை முற்றுவிக்கும் துணையாக உள்ளமை விளங்கும். 'எத்திறம் நின்றான் ஈசன் அத்திறம் அவளும் நிற்பள்' என்பது அறியத்தகும.

ஞானத்தை உணர்த்தி வீடுஅளித்தல் இறைவனது செயல். அச் செயலைச் சத்தியே உயிர்களிடத்தில் உடனாய் நின்று செய்கிறது. மூலனார் அது திரோதான சத்தி என்ற பெயரும், நிலையும் கொள்கிறது. மலங்களைச் செயற்படுத்தி அவற்றின் வழியில் நின்று உயிர்களைச் செலுத்துகிறது; பிறப்பு இறப்புக்களையும் இன்ப துன்பங்களையும் மாறி மாறிக் கொடுக்கிறது.

திரோதான சத்தி எல்லாவுயிர்களிடத்திலும் ஒரே வகையாகச் செயற்படுவதில்லை. ஒவ்வொரு உயிரும் பக்குவ நிலையில் வேறுபாடு உடையது. ஆதலால் அந்தந்த உயிரின் நிலைக்கு ஏற்ப அவற்றைச் செலுத்தி அவற்றின் அறியாமையைச் சிறிது சிறிதாக நீக்கி அறிவைப் படிமுறையில் வளர்த்து வருகிறது. குமரகுருபர சுவாமிகள் இதற்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டுத் தருவார்.

கைக்குழந்தை நோய் வாய்ப்படுகிறது. அந்நோய்க்குரிய மருந்தை நேரே கொடுத்தால் மென்மையான அக்குழந்தையின் பசங்குடல் அம் மருந்தின் வேகத்தைத் தாங்காது. அதனை உணர்ந்த தாய் அம்மருந்தைத் தான் உண்டு பால் வழியாக அம் மருந்தின் பயனைத் தன் குழந்தை பெறும் படி செய்கிறாள்.

திரோதான சத்தியாகிய தாய் அது போன்ற செயலைத் தான் செய்கிறாள். அறியாமைதான் உயிர்களிடமுள்ள நோய். மெய்யறிவு

தான் அதற்குரிய மருந்து. அம்மெய்யறிவை ஒரே காலத்தில் ஒருங்கே அளித்தால் உயிர் அதனை ஏற்றுக்கொள்ள இயலாது. உயிரின் பக்குவக் குறைபாடு அதற்கு இடம் கொடாது. ஆதலால் உலக நுகர்ச்சியாகிய பால் வழியாக மெய்யுணர்வைச் சிறிது சிறிதாகப் புகட்டி, அதன் அறியாமையைப் போக்கி, உண்மையைப் படிமுறையில் உணரும்படி செய்கிறார்.

எனவே, கூத்தப் பெருமானின் பக்கலில் நின்று ஆடல் காணும் அம்மை சிவகாமவல்லி திருக் கூத்தை முற்றக் கண்டு அதன் பயனைப் பல்லுயிர்களுக்கும் அவற்றின் பக்குவ நிலைகளுக்கு ஏற்றவாறு உண்பித்து, அவற்றின் பாசப்பற்றை யறுத்து, உணர்வை வளர்த்து வரும் தாய் ஆவாள் என்பது உளங் கொள்ளுதற்குரியது.

செய்யுள்-30

நற்றவத்தோர் தாம்காண நாதாந்தத்து அஞ்சுஎழுத்தால்
உற்றுஉருவாய் நின்றுஆடல் உள்ளபடி பெற்றிடநான்
விண்ணார் பொழில்வெண்ணெய் மெய்கண்ட நாதனே!
தண்ணார் அருளாலே சாற்று

பொருள் :

நல்ல தவம் செய்தவர் காணும்படி நாதத்தின் முடிவில் திருவைந்தெழுத்தால் திருவுருக் கொண்டு சிவபெருமான் திருக் கூத்தினை இயற்றுவன். திருவெண்ணெய்நல்லூரில் எழுந்தருளியுள்ள மெய்கண்ட நாதரே, அத் திருக்கூத்தின் இயல்பை அடியேன் உள்ளவாறு அறியும் வகையில் அதனை விளக்கியருள வேண்டும் என மாணவர் வேண்டுகிறார்.

விளக்கம் :

தத்துவங்களில் இறுதியாக, எல்லாவற்றிற்கும் மேலே உள்ளதாகச் சொல்லப் படுவது நாதம் ஆகும். அதனையும் கடந்தால்தான் முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் கடந்ததாகும். தத்துவங்களைக் கடத்தலாவது ஆன்மா அவற்றைத் தனக்கு வேறாகக் கண்டு நீங்குதல்.

நிளம் முதல் நாதம் ஈராகிய தத்துவம் முப்பத்தாறையும் கடந்த நிலையில்—அவை நீங்கிய நிலையில்—ஆன்மா தான் அவற்றின் வேராய் இருத்தலை உணரும்.

ஆணவத்திற்கு மாற்றாகவே மாயையிலிருந்து தத்துவங்கள் இறைவனால் கூட்டப்பட்டன. ஆதலால் அவை நீங்கிய இடத்து ஆணவம் நின்றல் இயல்பாகும். 'ஒளிக்கும் இருளுக்கும் ஒன்றே இடம்;

ஒன்று மேலிடின் ஒன்று ஒளிக்கும்' என்று கூறியுள்ளபடி, பக்குவம் இல்லாத பொழுது சிவம் மறைந்திருக்க ஆணவ இருள் மேலிட்டிருந்தது. பக்குவம் வந்துற்ற இப்பொழுது ஆணவம் மேலிட மாட்டாமல் இருக்க, சிவமே மேலிடும். சிவம் மேலிட்ட போது ஆன்மா அதனைச் சார்ந்து, தான் வேறு தோன்றாது அதனோடு ஒன்றி விடும். சுதிரொளியில் விளக்கொளி போல உயிருணர்வு சிவத்தில் அடங்கி நிற்கும் அவ்விடத்தில் ஆன்மா பேரா இன்பப் பெரு வெள்ளத்தில் அழுந்தும். அவ்வாறு நாதாந்தத்தில் ஆனந்த வாரிதியில் ஆன்மாவை அழுத்தும் குறிப்புடையது கூத்தப் பெருமான் செய்யும் திருக்கூத்து அத்திருக் கூத்தின் இயல்பை விளக்கியருளும்படி மாணவர் வேண்டுகிறார்.

செய்யுள்-31

திருநடனம் செய்யும் இடம்

எட்டும் இரண்டும் உருவான லிங்கத்தே
நட்டம் புதல்வா நவிலக்கேள் — சிட்டன்
சிவாயநம என்னும் திருஎழுத்து அஞ்சாலே
அவாயம்அற நின்று ஆடு வான்

பொருள் :

ஆசிரியர் திருக்கூத்தின் இயல்பைக் கூறத் தொடங்குகிறார். “நன் மாணுக்கனே, ய என்னும் எழுத்தால் குறிக்கப்படுவது உயிர். அந்த உயிராகிய ஆதாரத்தில் சிவபிரான் செய்கின்ற திருநடனத்தின் இயல்பைக் கூறுகின்றோம். கேள். அம் முதல்வன் திருவைந்தெழுத்தையே திருமேனியாகக் கொண்டு உயிர்களின் பிறவித் துன்பம் நீங்கும் படி நின்று ஆடுவான் என அறிவாயாக.”

விளக்கம் :

எட்டும் இரண்டும் கூடியது பத்து அவ் எண்ணைக் குறிப்பது ய என்பது. இதற்கும் ய ஆகிய எழுத்திற்கும் மிகுந்த ஒற்றுமையிருத்தல் காணலாம். யகரம் ஆகிய எழுத்து உபதேச முறையில் உயிரைக் குறிப்பதாய் வரும். திருவைந்தெழுத்தில் உயிரென நிற்பது யகரமே.

உயிரே சிவபெருமானது ஆடல் நிகழ்தற்கு இடமாகிய அரங்கம். அவ்வாடலின் பயன் பிறவி ஒழிதல்.

செய்யுள்-32

ஆடும் படிக்கேள்நல் அம்பலத்தான் ஐயனே
நாடும் திருவடியிலே நகரம் — கூடும்
மகரம் உதரம் வளர்தோள் சிகரம்
பகரும்முகம் வாழுடியப் பார்.

பொருள் :

நன் மாணாக்கனே, கூத்தப் பெருமான் ஆடும் முறையைக்கேள். அன்பர்கள் நாடும் திருவடி 'ந' காரம் ஆகும்; வயிறு 'ம' காரம் ஆகும்; தோள்கள் 'சி' காரம் ஆகும்; முகம் 'வா' ஆகும்; திருமுடி 'ய' ஆகும்.

விளக்கம் :

இச் செய்யுள் நகாரம் முதலாக அமையும் தூல பஞ்சாக்கர வடிவத்தை உணர்த்தியது. இவ்வாறு கண்டு வணங்குவார்சு உலகப் பயனே விளைவதாகும்.

செய்யுள்-33

சேர்க்கும் துடிசிகரம் சிக்கனவா வீசுகரம்
ஆர்க்கும் யகரம் அபயகரம் பார்க்கில் இறைக்கு
அங்கி நகரம் அடிக்கீழ் முயலகனார்
தங்கும் மகரம்அது தான்.

பொருள் :

உடுக்கையை ஏந்திய திருக்கை சிகாரம். வீசிய திருக்கை குண உருவாகிய 'வா' ஆகும். 'அஞ்சற்க' என்று காட்டும் அபயத் திருக்கை யகாரம். நெருப்பு ஏந்திய திருக்கை நகாரம். முயலகனைக் கீழே அழுத்தும் திருவடி மகாரம் ஆகும்.

விளக்கம் :

கூத்தப் பிரானது திருவுருவத்தில் உடுக்கை, வீச்சு, அமைப்பு, நெருப்பு என்னும் இவைகளையுடைய நான்கு கைகளையும், ஊன்றிய திருவடியையும் முறையே சி, வா, ய, ந, ம என்னும் எழுத்துக்களாகக் கண்டு துதித்து வணங்குக என்பது கூறப்பட்டது. இச்செய்யுள் சிகாரம். முதலாக அமையும் குக்கும் பஞ்சாக்கர வடிவத்தை விளக்கிற்று.

செய்யுள்-34

ஓங்காரமே நல் திருவாசி உற்று அதனில்
நீங்கா எழுத்தே நிறைசுடராம்—ஆங்காரம்
அற்றார் அறிவர் அணி அம்பலத்தான் ஆடல்இது
பெற்றார் பிறப்பு அற்றார் பின்

பொருள் :

“ஓம்” என்னும் பிரணவமே அவனைச் சூழ்ந்துள்ள திருவாசியாகும். அப்பிரணவத்தில் தோன்றிய அக்கரங்கள் ஐம்பத்தொன்றும் திருவாசியில் விளங்கும் சுடர்களாகும். முதல் ஒளியாகிய ஓங்காரமாம் திருவாசியுள், அவ்வோங்காரத்தின் உள்ளொளியாய் விளங்கி நிற்பவன் கூத்தப் பெருமான். அவனது கூத்தின் இயல்பை யான் எனது என்னும் செருக்கு அற்றவரே அறிவர். அவ்வாறு அறிந்து வழிபடும் பேறு பெற்றவர் பின் பிறவாத நிலையைப் பெற்றவர் ஆவர்.

விளக்கம் :

கூத்தப் பெருமானின் எடுத்த பொற்பாதத்தில் தம் அன்பை வைத்தவர் நிலத்தின் மேல் நெடுங்கிடையாய் விழுவர்; பின்பு திருக்கூத்தினைக் காண வேண்டி எழுவர்; தம்மையே தாம் மறந்து விடுவர். தற்பெருமை என்பது அவர்களுக்கு எங்கேயிருக்கும்? அஃது அறவே கெட்டொழியும்.

“கையும் தலைமிசை புனைஅஞ் சலியன;

கண்ணும் பொழி மழை ஒழியாதே

பெய்யும் தகையன; கரணங் களும்உடன்

உருகும் பரிவின; பேறெய்தும்

மெய்யும் தரை மிசை விழும்; முன்பெழு தரும்

மின் தாழ் சடையொடு நின்றும்

ஐயன் திருநடம் எதிர்கும் பிடும் அவர்

ஆர்வம் பெருகுதல் அளவின்றால்”

(பெரியபுராணம்)

திருக்கூத்தை அன்போடு தரிசிப்பவர் நிலை இது.

பிறவியறுதலை எண்ணாதவர் — அதனைப் பற்றிச் சிறிதும் கவலை கொள்ளாதவர் — ஆகிய நம் போன்றவர் திருக்கூத்தினைப் புறத்தே மட்டும் ஒருகாற் கண்டு ஒழிவர். பிறவியறுதலை வேண்டும் ஞானியர் அதனை எப்பொழுதும் உள்ளத்தே கண்டு கொண்டிருப்பர்.

செய்யுள்-35

ஊன நடனம்

இறைவன் செய்யும் ஐந்தொழில்களைப் பற்றி முன்னே விரிவாக அறிந்தோம் (செய்யுள் 8). படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் ஆகிய மூன்றும் உலகத்தின் மேல் நிகழ்வன என்றும், மறைத்தலும் அருளலும் ஆகிய இரண்டும் உயிரிடத்தில் நிகழ்வன என்றும் அறிந்தோம். அவை தூல ஐந்தொழில் எனப்படும். இது தவிர, சூக்கும ஐந்தொழில், அதிசூக்கும ஐந்தொழில் என இரண்டு சொல்லப் பெறும்.

நமக்கு உறக்கம் என்பது ஒடுக்க நிலையாகும். உறக்கத்திலும் இறைவனது செயல் நம்மிடத்தில் நிகழ்கிறது. உறங்கச் செல்லும் போது ஒரு சிக்கலை நினைத்துக் கொண்டு அதை எப்படித் தீர்ப்பது என்ற கவலையோடு நம்மையறியாமல் கண்ணயர்ந்து தூங்கி விடுவோம். மறுநாள் விடிந்து கண்விழித்த போது அச்சிக்கலை இப்படித்தான் தீர்க்க வேண்டும் என்ற தெளிவு நமக்கு ஏற்பட்டு விடுகிறது. இத் தெளிவு எப்படி உண்டாயிற்று? இதற்கு நம்மால் விளக்கம் சொல்ல முடியாவிடினும் உறக்க நிலையில் இறைவன் நுட்பமாக நமக்குச் செய்த உதவியே அது எனலாம். இவ்வாறு இறைவன் செய்வது சூக்கும ஐந்தொழில் எனப்படும்.

இனி, மற்றொரு ஒடுக்க நிலையும் உண்டு. முற்றழிப்புக் காலத்தில் இறைவன் எல்லாவற்றையும் ஒடுக்கித் தான் தனியனாய் நிற்கிற நிலை அது. அவ்வாறு ஒடுக்கி நிற்கும் முதல்வன் உலகத்தை மீளத் தோற்றுவித்தற் பொருட்டு அதற்கு ஆவனவற்றைச் செய்வான். அந்நிலையில் அவன் செய்வனவும் சூக்கும ஐந்தொழில் எனப்படும்.

அத் தொழில்கள் இப்படிப்பட்டவை எனத் தனித் தனியாக வகுத்துக் காட்டுதல் அரிதாகும்.

இனி, அதிசூக்கும ஐந்தொழிலை நோக்குவோம். உயிரானது புருவ நடுவில் நின்று, கருவிகளோடு கூடிப் பொருள்களை அறிந்து வருவதாகிய விழிப்பு நிலையில் இறைவன் உயிர்க்குயிராய் உள்நின்று இடைவிடாது உணர்த்தி வருகிறான். அவ்வாறு உணர்த்தவில்லை யாயின் உயிர்க்கு அறிவு நிகழாது. இறைவன் உயிர்க்கு உணர்த்தும் முறைமையே அதி சூக்கும ஐந்தொழில் எனப்படுகிறது. இத்தொழில் களையும் தனித் தனியாக விளங்கிக் கொள்ளுதல் அரிதாகும்.

தூலம், குக்குமம், அதிக்குமம் ஆகிய இம் மூவகை ஐந்தொழில்களும் “ஊன நடனம்” என ஒன்றாய் வைத்துச் சொல்லப்படும். இத்தொழில்களால் உயிர்க்கு உண்டாவது உலக நுகர்ச்சியும், சிற்றறிவும் ஆகும். இவற்றால் உயிர் உலக வாழ்விற்கு கட்டுண்டு நிற்கிறது. இது பற்றியே இறைவனது செயல் ஊன நடனம் எனப்பட்டது.

‘ஞான நடனம்’ என மற்றொன்று இருத்தலால், ஊன நடனமாகிய இதில் உள்ள ஊனம் என்பது ஞானம் இல்லாமையைக் குறித்தது. ஊன நடனத்தை உணர்த்துவது இச்செய்யுள்.

தோற்றம் துடிஅதனில் தோயும் திதிஅமைப்பில்
சாற்றியிடும் அங்கியிலே சங்காரம் ஊற்றமா
ஊன்று மலர்ப்பதத்தில் உற்றதிரோதம் முத்தி
நான்ற மலர்ப்பதத்தே நாடு

பொருள் :

உடுக்கையால் ஒலியை உண்டாக்குதல் படைத்தல் தொழிலையும், அபயத் திருக்கரம் காத்தல் தொழிலையும், நெருப்பை ஏந்தியிருத்தல் அழித்தல் தொழிலையும், உறுதியாக முயலகன் மேல் ஒரு காலை ஊன்றியிருத்தல் மறைத்தல் தொழிலையும், மற்றொரு காலை உயரத் தூக்கியிருத்தல் அருளல் தொழிலையும் உணர்த்தும். இவ்வாறுகக் கூத்தப் பெருமானது திருவுருவில் தோன்றும் குறிப்பை அறிந்து கொள்.

செய்யுள்-36

ஞான நடனம்

முதல்வன் உயிர்கட்குப் பிறப்பு, வீடு என்னும் இரு நிலைகளையும் தருதற்காக ஆடுகின்றான். அவற்றுள் பிறப்பைத் தருவது ஊன நடனம் ஆயிற்று. வீட்டைத் தருவது ஞான நடனம் ஆகும்.

ஊன நடனத்தின் பயனாக உயிர் உண்மையை உணரும். தத்துவங்கள் அனைத்தையும் ‘தான் அல்ல’ என்று கண்டு கழித்துத் தன்னை அவற்றிற்கு வேரான சித்துப் பொருளாக உணரும்; பின்பு, தான் சித்துப் பொருளாயினும் தானே அறியும் சூக்கும சித்து அன்று, அறிவித்தால் அறியும் தூல சித்து எனத் தனது உண்மையை உணரும். அதனால், தானே அறிந்தும் உயிர்களுக்கு அறிவித்துப் நிற்கும் சூக்கும சித்து தலைவனாகிய சிவன் என அறியும். இவ்வறிவு நூலறிவாய் -

அபர ஞானமாய் நில்லாது, அதனை அனுபவமாக—பர ஞானமாகப் பெறும். இதுவே பக்குவம் முதிர்ந்த நிலையாகும். தன்னையும் தலைவனையும் உணர்ந்த நிலையாகும்.

தலைவனை உணர்ந்தவர் அவனை தமது வாழ் முதல் எனக் கொள்வார்; தம் வழியில் நில்லாது அவன் வழியில் நிற்பார். முதல்வன் அவரை மும்மலம் நீக்கி அருள் நிலையில் வைத்துப் பேரின்பத்தை நுகரச் செய்வன் இவ்வுதவியும் ஐவகைத் தொழில்களாக வைத்துக் கூறப்படும். இது ஞான நடனம் எனப் பெயர் பெறுகிறது இதனை உணர்த்துகிறது இச்செய்யுள்.

மாயை தனைஉதறி வல்வினையைச் சுட்டுமலம்
சாய அமுக்கிஅருள் தான் எடுத்து — நேயத்தால்
ஆனந்த வாரிதியில் ஆன்மாவைத் தான் அழுத்தல்
தான்எந்தை யார்பரதம் தான்.

பொருள் :

துடியை அசைத்தல் பக்குவம் எய்திய உயிரின் உணர்விலிருந்து மாயையை உதறி விலக்குவதாகும். நெருப்பை ஏந்தியுள்ள கை அவ்வுயிரைத் தொடரும் வலிய வினையைச் சுடுவதாயிருக்கும். ஊன்றிய திருவடி ஆணவ மலத்தை வலி கெட்டு நிற்கச் செய்வதாகும். எடுத்த திருவடி பிறப்பு இறப்புக்களில் சுழன்று வந்த அவ்வுயிரை அந்நிலைகளினின்றும் உயர்த்தி அருள் நிலையில் வைப்பதாகும் எடுத்த அத் திருவடியின் வளைவும், அதனைக் காட்டி நிற்கும் வீசிய கையுட, யான் எனது என்னும் செருக்கு அற அடங்கி நில் என்னும் பொருள்பட அமைத்த திருக்கையும் உயிரைப் பேரின்பத்தில் அழுத்தும் குறிப்பு உடையவை ஆகும்.

விளக்கம் :

சிவனது திருக் கூத்தினைக் காணுங்கால், அதில் உதறிய கையை மாயையை உதறும் கையாகக் காணுதல் வேண்டும். வீசி அணைத்த கையை 'வருக' என்று அழைத்து அருள் வழங்கும் கையாகக் காணுதல் வேண்டும். அமைத்த கையை 'இனிதிருக்க' எனத் தேற்றம் தரும் கையாகக் காணுதல் வேண்டும். தீ ஏந்திய கையை வினைகள் கெடத் திருவருள் வழி நிற்கச் செய்யும் கையாகக் காணுதல் வேண்டும். ஊன்றிய திருவடியை மலத்தை மிதித்து நிற்கும் திருவடியாகக் காணுதல் வேண்டும். திருக்கூத்தினை உண்மையில் தரிசிக்கும் முறைஇதுவாகும்.

செய்யுள்-37

ஆனந்த நடனம்

இவ்வுலகில் பக்குவ ஆன்மாக்களுக்குச் சீவன் முத்தி நிலையில்
பேரானந்தத்தை இடையறாது தருகின்ற கூத்து இதுவாகும்.

மோனந்த மாமுனிவர் மும்மலத்தை மோசித்துத்
தான் அந்த மானிடத்தே தங்கியிடும் — ஆனந்தம்
மொண்டு அருந்தி நின்று ஆடல் காணும் அருள் மூர்த்தியாக
கொண்டதிரு அம்பலத்தான் கூத்து

பொருள் :

மோனம் ஆகிய முடிநிலையில் நிற்கும் சிறந்த முனிவர்கள் மும்
மல வாதனையை முற்றிலும் நீக்கி, தற்போதம் அற்ற நிலையில்
விளங்கித் தோன்றும் பேரின்பமாகிய அமுதத்தைக் கண்களாலும்
மொண்டு அருந்தும் படியாக இறைவன் வெளியே திருச்சிறறம்
பலத்துள் புலப்பட நின்று ஆடுகிறான்.

விளக்கம் :

புளியை நாவில் இட்டுச் சுவையா விடினும் அதனைப் பார்த்த
போதே பார்த்தவர்களுக்கு நாவில் நீர் ஊறும். அதுபோலக் கூத்தப்
பெருமானது ஆனந்தக் கூத்தினைக் கண்டவர்க்கு உள்ளத்தில்
பேரின்பம் ஊற்றெடுக்கும்.

நாமும் அக் கூத்தினைக் காணத்தானே செய்கிறோம்; நமக்கு
அத்தகைய இன்பம் தோன்றவில்லையே. அது ஏன்? என வினவலாம்.
இதற்குப் பின்வருமாறு விடை கூறலாம். பருவம் வாயாத சிறுபெண்
ஓர் ஆடவனைக் காணுங்கால் அக்காட்சி அவளுக்கு இன்பத்தைச்
செய்யாது. அதே பெண் பருவமுற்றுக் காதலிற் கவிழ்ந்த போது, தன்
தலைவனை அவன் நோக்காத நேரத்தில் தான் நோக்கித் தன்னுள் இன்
புறுகிறாள். அக்காட்சி அவளுக்கு மகிழ்ச்சியைச் செய்கிறது. பருவம்
அமையாத சிறு பெண்ணின் நிலையில் நாம் இருக்கிறோம். இறை
யின்பத்திற்கு உரிய தகுதியும், அதன் மேல் வேட்கையும் இன்றி இருக்
கிறோம். இறையின்பத்திற்கு உரியர் அல்லார்க்குப் பொன்னம்பலக்
காட்சி எவ்வாறு இன்பம் செய்யும்?

ஆளுடைய பிள்ளையார் மெய்ஞ்ஞானமேயான திருவம்பலத்
தினையும், ஆனந்த நடத்தினையும் கண்டு கும்பிட்டுக் களித்தார்;
கண்களினின்றும் ஆனந்தக் கண்ணீர் பொழிந்தார்; ஆனந்த நடன
மாகிய திருவமுதைக் கண்களால் உண்டருளினார்.

“உணர்வின் நேர்பெற வரும்சிவ போகத்தை

ஒழிவின்றி உருவின் கண்

அணையும் ஐம்பொறியளவினும் எளிவர அருளினை”

ஞானப் போற்றினார். ஆளுடைய பிள்ளையாரது இந்த அனுபவ நிலையை இங்கே பொருந்த வைத்து நோக்க வேண்டும்.

செய்யுள்-38

தொழுவார் பெறும் பயன்

பரைஇடமா நின்றுமிகு பஞ்சாக் கரத்தால்

உரைஉணர்வுக்கு எட்டா ஒருவன் - வரைமகள்தான்

காணும் படியே கருணை உருக் கொண்டு ஆடல்

பேணும்அவர்க்கு உண்டோ பிறப்பு

பொருள் :

உரைக்கும் உணர்வுக்கும் எட்டாத ஒப்பற்ற முதல்வன் ஐந்தெழுத்தால் அருளுருக் கொண்டு, அருளே தனக்கு அரங்காகக் கொண்டு, அவ்வருளையான உமையம்மை காணும்படி நின்று ஆடும் திருக் கூத்தை மேற்கூறிய முறையில் உணர்ந்து விரும்பித் தொழுவார்க்குப் பிறவியில்லை.

ஐந்தெழுத்து மந்திரம்

மந்திரம் என்பதற்கு ‘நினைப்பவரைக் காப்பது’ என்பது பொருள். நினைப்பவரைக் காப்பது இறைவனது திருவருளையன்றி வேறென்று அன்று ஆதலால் உண்மையில் மந்திரமாய் இருப்பது திருவருளே. ஆயினும் அது சொற்களையும் சொற்றொடர்களையும் தனக்கு இடமாகக் கொண்டு அவற்றின் வாயிலாகவே புத்தி, முத்தி ஆகிய பயன்களைத் தருதலால், அச் சொற்களும் சொற்றொடர்களும் உபசார முறையில் மந்திரங்கள் எனப்படுகின்றன.

மந்திரங்களுள் தலையாயது திருவைந்தெழுத்து ஆகும். அது ஞானத்தைத் தரும் மறைமொழியாகும். வடமொழியில் அது பஞ்சாக்கரம் எனப்படும்.

முந்திய பகுதியில் திருவைந்தெழுத்து சிவனது உருவமாய் உள்ள நிலையை அறிந்தோம். இப்பகுதியில் திருவைந்தெழுத்தின் பொருள் நிலையையும், அதனை ஓதும் முறையையும் உணர்த்துகிறார் ஆசிரியர்.

நகாரம் முதலாக அமைவது தூல பஞ்சாக்கரம் எனப்படும். திருமுறைகளில் நமச்சிவாய என்னும் இத்தூல பஞ்சாக்கரமே மிகுதியாக எடுத்தோதப்பட்டுள்ளது. நமச்சிவாய என்று இடையில் மெய்யெழுத்தை மிகுத்துச் சொன்னாலும் மெய்யெழுத்து எண்ணப்படாமல் எழுத்து ஐந்து என்றே கொள்ளப்படும்.

இனி, சிகாரம் முதலாக அமைவது குக்கும் பஞ்சாக்கரம் எனப்படும். திருமுறைகளில் சிவாயநம என்னும் இச்சுக்கும் பஞ்சாக்கரம் சிறப்பான்மையாகச் சில இடங்களில் எடுத்தோதப்பட்டுள்ளது. நாலாந் திருமுறையில் 'ஈன்றாருமாய்' என்னும் திருப்பதிகத்தில்

‘சித்தம் ஒருக்கிச் சிவாயநம என்று இருக்கினல்லால்
அத்தன் அருள்பெற லாமோ, அறிவிலாப் பேதை நெஞ்சே’

எனவும்,

‘திருவாய் பொலியச் சிவாயநம என்று நீர்ணிந்தேன்
தருவாய் சிவகதி நீ பாதிரிப் புலியூர் அரனே’

எனவும், எட்டாம் திருமுறையில் திரு ஏசறவு என்னும் பகுதியில்

“நானேயோ தவம் செய்தேன் சிவாயநம எனப் பெற்றேன்”

எனவும் வரும் இடங்களைச் சுட்டலாம்.

திருவைந்தெழுத்து மந்திரத்தைச் சிகாரம் முதலாகக் கொண்டு நோக்கினால் அம்மந்திரம் மூன்று கூறாய் நிற்பது புலனாகும்.

சிவா என்பது முதற்கூறு.

ய என்பது இரண்டாம் கூறு.

நம என்பது மூன்றாம் கூறு

சிவா என்பது பதியையும், ய என்பது பசுவையும், நம என்பது பாசத்தையும் குறிக்கும். முதற் கூறில் உள்ள சிகாரம் சிவனையும் வா என்பது அவனது அருட்சத்தியையும் குறிக்கும். மூன்றாம் கூறில் உள்ள மகாரம் ஆணவத்தையும், நகாரம் திரோதான சத்தியையும் குறிக்கும். மாயை கன்மங்கள் திரோதான சத்திக்குக் கருவியாய் அதன் வழிபட்டு நின்றவின் அதனுள் அடங்கும். நடுவில் உள்ள ய ஆகிய உயிர் இருபக்கமும் சென்று பாசத்தோடும் பதியோடும் நிற்கும் தன்மையுடையது.

யகாரம் ஆகிய உயிர் பின்னுள்ள மகாரம் ஆகிய ஆணவ மலத்துட்பட்டு அறியாமையில் அழுந்தியும், நகாரம் ஆகிய இறைவனது திரோதான சத்தியால் செலுத்தப்பட்டு மாயை கன்மங்களைப்

பொருந்தி உலக நுகர்ச்சியில் அழுந்தியும் வரும். எனவே, நம ஆகிய ஈரெழுத்துக்களும் முறையே சகல நிலையையும் கேவல நிலையையும் குறிக்கின்றன என்பது புலனாகும். உயிர் நம வில் அழுந்தியிருக்கும் நிலையே கட்டு நிலையாகும்.

ய ஆகிய உயிருக்கு முன்னுள்ள சி, வா என்பவை தந்தையும் தாயுமாய் உள்ள சிவமும், அதனைப் பிரியாத திருவருளும் உயிருணர் வில் உடன் கலந்திருப்பதை உணர்த்தும். உயிர் தனக்கு முன்னாக உள்ள அம்மையப்பரைத் தன் அறிவின்கண் காண முற்படாமல், உலகத்தை மட்டுமே அறிந்து அனுபவித்து வருகிறது.

உயிர் நம வை விடுத்து. வா ஆகிய திருவருளைச் சார்ந்து நிற்பதே சுத்த நிலையாகும். திருவருள் உயிரைச் சிவத்திடம் சேர்ப் பிக்கும் உயிர் சிவத்தில் அழுந்தி நிற்பதே இன்புறு நிலையாகும்.

தூல பஞ்சாக்கரம், சூக்கும பஞ்சாக்கரம் என்பவற்றின் பெயர்க் காரணத்தைப் பின்வருமாறு சொல்லலாம். திருவைந் தெழுத்தை நகாரம் முதலாகச் சொல்லுங்கால் அது ஒரு தொடர் மொழியாய் நின்று 'சிவனுக்கு வணக்கம்' என்னும் ஒரு பொதுப் பொருளையே தந்து நின்றலால் தூல பஞ்சாக்கரம் எனப்படுகிறது. சிகாரம் முதலாகச் சொல்லுமிடத்து ஒவ்வொரு எழுத்தும் ஒவ்வொரு நுண் பொருளைக் குறித்து, உயிர் பாசங்களின் நீங்கித் திருவருள் வழியாகச் சிவத்தை அடைதல் வேண்டும் என்னும் சிறப்புப் பொருளைத் தந்து நின்றலால் அது சூக்கும பஞ்சாக்கரம் எனப் படுகிறது.

தூல பஞ்சாக்கரம் சமய தீக்கையிலும், சூக்கும பஞ்சாக்கரம் விசேட தீக்கையிலும் உபதேசிக்கப்படும் விசேட தீக்கை பெறுவோர் உலகியல் பற்று ஓரளவேனும் நீங்கியவராய் இருத்தல் வேண்டும். இதனால், சரியையில் நிற்போர் திருவைந்தெழுத்தை நகாரம் முதலாக உச்சரித்தல் வேண்டும் என்பதும், கிரியையிலும் யோகத்திலும் நிற்போர் சிகாரம் முதலாக உச்சரித்தல் வேண்டும் என்பதும் விளங்கும்.

இனி, உலகப்பற்று அற்று ஞானத்தில் வேட்கை கொண்டு ஞானநெறியிற் செல்லும் பக்குவர்க்கு உரியது முத்தி பஞ்சாக்கரம். நகாரம் மகாரம் ஆகிய பாச எழுத்துக்கள் நீங்க நிற்கும் 'சிவாய' என்னும் மூன்றெழுத்தே முத்தி பஞ்சாக்கரம் எனப்படும்; அதிசூக்கும பஞ்சாக்கரம் என்றும் கூறப்படும். ஞானாகிரியர் நிருவாண தீக்கை செய்து ஐந்தெழுத்தை இங்குக் கூறியவாறு மூன்றெழுத்தாக வைத்து உபதேசிப்பார். அவ்வுபதேசத்தைப் பெற்ற பக்குவ ஆன்மா அம்புன் றெழுத்தை மட்டுமே மந்திரமாகக்கொண்டு, அதன் பொருளில் தன்

அறிவை இடைவிடாது நிறுத்தி அப்பொருளை உணர்ந்து உணர்ந்து நிற்கும். அதனால் வினை நீங்கும். வினை நீங்கவே திருவருள் இனிது விளங்கும்.

திருவைந்தெழுத்தைப் பற்றி இது காறும் கூறிய விளக்கத்தைக் கருத்திற் கொண்டு இனிச் செய்யுட்களை நோக்குவோம்.

செய்யுள்-39

அஞ்செழுத்தைப் பற்றிய ஐயம்

நாதாந்த நாடகத்தை நன்றும் அருள்செய்தீர்
ஓதீர் எழுத்துஅஞ்சும் உள்ளபடி தீதுஅறவே
அஞ்சுஎழுத்துஈது ஆகில் அழியும் எழுத்து ஆய்விடுமோ
தஞ்ச அருள்கருவே சாற்று

பொருள் :

அடியேனுக்குப் புகலிடமாக உள்ள அருட்கருவே, அம்பலவாணர் ஆடும் திருக்கூத்தின் இயல்பை யான் தெளியும் படி உணர்த்தியருளினீர். இனி, திருவைந்தெழுத்தின் பொருள் நிலையை உள்ளவாறு உணர்த்தியருள வேண்டும். இறைவனது திருப் பெயர் எனப்படும் ஐந்தெழுத்து ஏனைய எழுத்துக்கள் போல அழியும் தன்மை உடையன ஆகுமோ? இவ் ஐயத்தை நீக்கியருள வேண்டும் என்று மாணவர் வேண்டுகிறார்.

செய்யுள்-40

அழியா எழுத்து

உற்ற குறிஅழியும் ஓதும்கால் பாடைகளில்
சற்றும் பொருள்தான் சலியாது - மற்றுஅது கேள்
ஈசன்அருள் ஆவி எழில்ஆர் திரோதமலம்
ஆசுஇல் எழுத்து அஞ்சின்அடைவு ஆம்

பொருள் :

பெயர்கள் யாவும் எழுத்துக்களால் ஆனவை. எழுத்துக்கள் தோற்றமும் இறுதியும் உடையன. ஆகவே அனைத்துப் பெயர்களும் தோன்றி அழிவன ஆகின்றன. ஆனால் சிவ நாமமாகிய ஐந்து எழுத்துக்கள் ஏனைய எழுத்துக்கள் போல் ஆவன அல்ல. அவை அழியா இயல்பின. அவற்றால் குறிக்கப்படும் பொருள்கள் சிவனும், திருவருளும், உயிரும், திரோதான சத்தியும், மலமும் ஆகும்.

விளக்கம் :

திருவைந்தெழுத்தைச் சிகாரம் முதலாக வைத்து இப்பொருள் களைக் கண்டு கொள்க.

செய்யுள்-41

ஓதும் முறை

சிவனருள் ஆவி திரோதம்மலம் ஐந்தும்
அவன் எழுத்து அஞ்சின் அடைவாம் — இவன்நின்று
நம்முதலா ஓதில் அருள் நாடாது நாடும் அருள்
சிம்முதலா ஓதுநீ சென்று

பொருள் :

மேற்கூறியபடி திருவைந்தெழுத்தில் ஒவ்வொரு எழுத்திற்கு ஒவ்வொரு பொருள் அமையும். திருவருளைப் பெற விரும்புவோன் உலகியலில் நின்று நகாரத்தை முதலில் வைத்து ஓதினால் திருவருள் வெளிப்படாது. உலகியலிலிருந்து நீங்கி, வீட்டு நெறியில் அறிவை நெறிப்படுத்தி நின்று, சிகாரத்தை முதலில் வைத்து ஓதினால் திருவருள் உன் உணர்வில் வெளிப்பட்டுத் தோன்றும். ஆகலின் நீ அவ்வாறு நின்று, அவ்வாறு ஓதுக.

விளக்கம் :

நகாரம் முதலாக வைத்து ஓதுவார்க்கு உலகப் பயன் கிடைக்கும். உலகப் பயனில் நாட்டமின்றிப் பிறவி நீக்கத்தை வேண்டுவோர் சிகாரம் முதலாக ஓதுதல் வேண்டும் என்பது இங்கு உணர்த்தப்பட்டது.

செய்யுள்-42

பயன்

அண்ணல் முதலா அழகுஆர் எழுத்துஐந்தும்
எண்ணில் இராப்பகல் அற்றுஇன்பத்தே — நண்ணி
அருளானது சிவத்தே ஆக்கும் அணுவை
இருளானது தீர இன்று

பொருள் :

திருவெழுத்து ஐந்தையும் அண்ணலாகிய சிவனைக் குறிக்கும் சிகாரம் முதலாக வைத்து இடையறாது எண்ணி வந்தால், திருவருள் வெளிப்பட்டு உயிரைக் கேவலமும் சகலமும் நீங்கிய அருள் நிலையில் சேர்க்கும்; எல்லையற்ற சிவானந்தத்தை நுகரச் செய்யும்; அந்நிலையில் இருளான ஆணவ மலம் பற்றறக் கழியும்.

விளக்கம் :

கேவலமும் சகலமும் இரவு பகல் என்றும், சுத்தநிலை இரவு பகலற்ற இடம் என்றும் கூறப்படும். இதுபற்றிய விரிவான விளக்கத்தை முதற்செய்யுளின் உரையிற் காணலாம்.

செய்யுள்-43

இதுவும் அது

ஆதி மலம்இரண்டும் ஆதியாய் ஒதினால்
சேதியா மும்மலமும் தீர்வுஆகா - போதம்
மதிப்புஅரிதாம் இன்பத்தே வாழலாம் மாறி
விதிப்படி ஒதுஅஞ்சு எழுத்துமே

பொருள் :

ஆதி எனப்படும் திரோதான சத்தியைக் குறிக்கும் நகாரமும், மலத்தைக் குறிக்கும் மகாரமும் ஆகிய இரண்டு எழுத்துக்களையும் முதலில் வைத்து ஒதினால், மும்மலங்களும் அவற்றால் உண்டாகும் துன்பங்களும் நீங்க மாட்டா: ஆதலால் சிகாரம் முதலாக மாற்றி முத்தி பஞ்சாக்கரமாகக் கொண்டு விதிப்படி உச்சரிப்பாயாக. எண்ணரிய பேரின்ப வீட்டில் நீ வாழலாம்.

விளக்கம் :

உறுதியும் தெளிவும் உண்டாதற் பொருட்டு முன்னே கூறியதை மீண்டும் கூறியுள்ளார்.

இங்கே ஒதுதலாவது, அறிவால் கணித்தல். அறிவால் கணித்தல் என்றால் என்ன? உச்சரித்தலே இல்லாமல், மந்திரம் கருத்தளவாய் நிற்க, அதனால் நினைப்பிக்கப்படும் பொருளில் தன் அறிவை இடைவிடாது நிறுத்துதலே கணித்தல் எனப்படும்.

செய்யுள்-44

திருவைந்தெழுத்தின் சிறப்பு

அஞ்செழுத்தே ஆகமமும் அண்ணல் அருமறையும்
அஞ்செழுத்தே ஆதிபுராணம் அனைத்தும் - அஞ்சு எழுத்தே
ஆனந்த தாண்டவமும் ஆரூறுக்கு அப்பாலாம்
மோனந்த மாமுத்தியும்

பொருள் :

சிவபெருமான் அருளிச் செய்த சிறப்பு நூலாகிய ஆகமங்களும், பொது நூலாகிய வேதங்களும் ஆகியவை திருவைந்தெழுத்தின் பொருளை விளக்குவனவேயாகும். தலையாய புராணங்கள் அனைத்தும் திருவைந்தெழுத்தின் விளக்கமேயாகும். கூத்தப் பெருமானின் ஆனந்த நடனமும் திருவைந்தெழுத்தின் உட்பொருளைத் தெரிவிப்பதேயாகும். முப்பத்தாறு தத்துவங்களாகிய படிகளைக் கடந்து எய்தும் பரமுத்தி நிலையை அடைவிப்பதும் திருவைந்து எழுத்தேயாகும்.

தானாதல் (முத்தி நிலை)

இனி, தானாதல் ஆகிய முத்தி நிலையை விளக்கப் புகுகின்றார் ஆசிரியர்.

உயிருக்குத் தனித்த இருப்பு என்பது எக்காலத்திலும் இல்லை. உயிர் எந்நிலையிலும் ஏதேனும் ஒன்றைச் சார்ந்தே நிற்கும். திருவைந்தெழுத்தில் அமைந்துள்ளவாறு, பிறப்பு நிலையில் அது பாசப் பொருள்களைச் சார்ந்து நிற்கிறது. பாசமாகிய சார்பு நீங்குமானால் அது சிவமாகிய சார்பைப் பெற்றுவிடும். ஊசலில் ஆடுகின்றவன் கயிறு அறுந்த அக்கணமே தரையில் விழுகிறான். தரை அவனைத் தாய் போலத் தாங்கிக் கொள்கிறது. அது போலப் பாசப்பற்று அறுமாயின் உயிருக்கு இறைவனையன்றி வேறு சார்பு இல்லை; புகல் இல்லை.

பாசத்தோடு கூடியிருந்த போது உலகப் பொருள்களையே அறிந்து, உலகப் பொருள்களையே இச்சித்து உலகப் பொருள்களையே அனுபவித்து வந்த உயிர், பாசச் சார்பு நீங்கி இறைவனைச் சார்ந்த இந்நிலையில் இறைவனைத் தவிர வேறொரு பொருளை அறிதலும் இல்லை; விரும்புதலும் இல்லை; அனுபவித்தலும் இல்லை; அது இறைவனையே அறிந்து இச்சித்து, அனுபவித்து நிற்கும்.

இறைவனை அனுபவிக்கும் நிலையில் உயிர் தான் என வேறு நில்லாது—தனித்த ஒரு முதலாய்க் காணப்படாது—இறைவனது நிறைவினுள் அடங்கிச் சிறிதும் டுலப்படாது நிற்கும்; தன்னையே தான் மறந்து இறையனுபவத்தில் அழுந்தி நிற்கும்.

‘தன்னை மறந்தாள் தன் நாமம் கெட்டாள்

தலைப்பட்டாள் நங்கை தலைவன் தாளே’

எனத் தலைவி யொருத்தியின் தன்மையைக் கூறி இறையனுபவத்தின் நிலையை விளங்க வைத்தார் நாவுக்கரசர்.

பாசச் சார்பு நீங்கி இறைவனைச் சார்ந்து இறையின்பத்தை அனுபவிக்கின்ற முத்திக் காலத்தில் உயிர் தன்னையிழந்து தான் சிறிதும் தோன்றாதிருக்க, சிவம் ஒன்றுமே விளங்கி நிற்கும். இதனை ஓர் எடுத்துக்காட்டினால் விளக்கலாம்.

உப்பானது நீரில் கலந்தபோது அந்நீரோடு ஒன்றாய் நிற்கும். உப்புக் கண்ணுக்குப் புலனாகாது. நீராகிய ஒரு பொருளே உள்ளது போலத் தோன்றும் அது போல உயிர் சிவத்தில் அழுந்தி வேறு காணப்படாது நிற்கச் சிவம் ஒன்றுமே உள்ளது போலத் தோன்றும்.

முத்தி நிலையில் உயிரும் சிவமும் உள்ளன ஆயின் பிரித்தறிய வாராது ஒன்றாய் உள்ளன. உயிர் சிவனது திருவருள் வியாபகத்துள் அடங்கித் தனித்த ஒரு முதலாய்க் காணப்படாது நின்றலே உயிர் சிவத்தோடு ஒன்றதல் அல்லது இரண்டறக் கலத்தல் ஆகும். உயிரானது சிவத்தோடு ஒன்றாகி இல்லாமற் போய்விடவில்லை. உயிர் சிவத்தோடு ஒன்றி நின்று அதனையே இடையறாது உணர்ந்து அனுபவிக்கின்றது.

அவ்வாறு ஒன்றி நிற்பது எது போனும் என்று காட்டுதற்குப் பல உவமைகளை எடுத்துக்கூறுகிறார் ஆசிரியர். அவற்றை இனிக் காண்போம்.

செய்யுள்-45

முத்தி தனைஅடைந்தோர் முந்துபழம் போதுஅங்கி
வித்தகமாம் வீணை இவையிற்றின் — ஒத்த
இரதம்மணம் வெம்மை எழில்நாதம் போல
விரவுவர் என்று ஒதும் விதி

பொருள் :

பேரின்ப முத்தியை அடைந்த பெருமக்கள் பழத்திற் சுவை போலவும், பூவில் மணம் போலவும், நெருப்பில் வெம்மை போலவும், வீணையில் இன்னிசை போலவும் சிவ முதற் பொருளோடு ஒன்றிப் பிரியாது இயைந்து நிற்பர். இவ்வாறு சிவாகமங்கள் கூறும்.

விளக்கம் :

இரு பொருள்கள் பிரிப்பின்றி ஒற்றுமைப்பட்டு எவ்விடத்தும் உடனாய் நிற்பதாகிய இயைபு அத்துவிதம் (அத்வைதம்) எனப்படும். ஆன்மாவும் சிவமும் நிற்கின்ற முறைமை இதுவேயாகும்.

பாசத்தோடு கூடிய கட்டு நிலையிலும் ஆன்மா சிவத்தோடு இவ்வாறுதான் இயைந்து நிற்கிறது. ஆனால் இவ்வுண்மையை உணரவொட்டாதபடி ஆணவ மலம் ஆன்மா அறிவை மறைத்திருந்தது. ஆணவமே ஆன்மாவுக்கு 'நான்' என்னும் உணர்வை உண்டாக்கி 'நான் ஒரு தனி முதல்' என்று கருதும்படி செய்தது. அதனால் ஆன்மா தன்னை வேறான ஒரு பொருள் என்றே எண்ணி வந்தது. அவ்வாறு நம்பும்படி செய்தது ஆணவம். ஆணவம் செய்கிற வேலை இது!

பாசம் நீங்கிய முத்தி நிலையில்தான் ஆன்மா தனக்கும் இறைவனுக்கும் உள்ள அத்துவித உறவை உள்ளவாறு உணரும். நான் என்ற தற்போதத்தை விட்டு, எச்செயலையும் இறைவன் செயலாகக் கொண்டு அவனிடத்தில் அடங்கி நிற்கும். இவ்வாறு ஆன்மா அவனோடு ஒன்றிப் பிரியாதிருக்கும் முறைமையை உணர்த்து தற்கு வந்தனவே பழத்திற் சுவை முதுலாகிய இவ்வுவமைகள்.

செய்யுள்-46

தத்துவங்கள் எல்லாம் சகசமாய் ஆன்மாவில்
பெத்தத்தில் நிற்கின்ற பெற்றிபோல் - முத்திதனில்
சித்தமலம் அற்றார் செறிந்திடுவர் என்றுமறை
சத்தியமா ஓதியிடும் தான்

பொருள் :

கட்டு நிலையில் உயிருக்கு உதவும் கருவிகளாக வந்த தத்துவங்கள் எல்லாம் உயிருக்கு வேறாய் நில்லாமல், உயிரே என்னும் படி இயைந்து ஒற்றுமைப்பட்டு நிற்கின்றன. அதுபோல, முத்தி நிலையில் மலம் நீங்கிய ஆன்மாக்கள் சிவத்திற் பொருந்தித் தாம் வேறாய் நில்லாமல் சிவமே எனும்படி அதனோடு ஒன்றி இயைந்திருப்பர், இவ்வாறு ஆகமங்கள் உறுதிபடக் கூறும்.

விளக்கம் :

சிவமாதல்

உயிர் சிவமாதல் என்பதனை இங்கே விளங்கிக் கொள்ளுதல் வேண்டும். உயிர் படிகம் போன்றது. எதை எதைச் சார்ந்ததோ அதன் அதன் தன்மையைப் பெற்று அதுவாகவே நிற்பல் இரண்டுக்கும் உண்டு. சார்ந்ததன் வண்ணமாம் இயல்புடைய படிகம் நீலமணியைச் சார்ந்தபோது அதன் நிறம் முழுவதையும் கவர்ந்து

நீல மணியாகவே இருக்கும். பின் அந்நிலையினின்றும் நீங்கி மாணிக்க மணியைச் சார்ந்தால் அப்படிக்கம் மாணிக்க மணியாகவே நிற்கும். அதுபோல, சார்ந்ததன் வண்ணமாம் இயல்புடைய ஆன்மா பாசத்தோடு சேர்ந்து பாசமாய் நிற்கும். நமக்கு வேறுகிய உடம்போடு கூடி உடம்பாகவே நிற்கிறோம் அல்லவா? நமக்கு வேறுகிய கண். செவி முதலிய கருவிகளோடு கூடி அவையாகவே நிற்கிறோம் அல்லவா? கண் கண்டதை நான் கண்டேன் என்று தானே கூறுகிறோம். செவி கேட்டதை நான் கேட்டேன் என்று தானே கூறுகிறோம். நமக்கு வேறுகிய சொத்து சுகங்களோடு கூடி அவையே நாமாக நிற்கிறோம் அல்லவா? இதுதான் பாசமாய் நின்றல். இவ்வாறு நின்ற நிலையினின்று நீங்கி உயிர் சிவத்தைச் சார்ந்த போது சிவத்தின் தன்மையைப் பெற்றுச் சிவமாகி நிற்கும்.

உயிர் சிவமாதல் என்றால் ஒரு பொருள் மற்றொரு பொருள் ஆதல் அன்று. நீலமணியைச் சார்ந்து நீலமணியாய் நின்ற படிக்கம் மாணிக்க மணியைச் சார்ந்து மாணிக்க மணியாய் நிற்பது போன்றதேயாகும்.

முத்திக்கு உவமை :

மெய்கண்ட தேவர் சிவஞான போத நூலில் முத்தி நிலைக்குச் சகல நிலையை உவமை காட்டினார். சகல நிலையில் இறைவன் உயிரோடு ஒற்றுமைப்பட்டு உயிராகவே நின்றாற் போல, முத்தி நிலையில் உயிர் இறைவனோடு ஒற்றுமைப்பட்டு நிற்கும் என்றார்.

இவ்வாறு மெய்கண்டார் சகலநிலை பற்றி முத்தி நிலையை விளக்க, அவரது மாணவராகிய மனவாசகங்கடந்தாரும் அவரை அடியொற்றிச் சகல நிலையை வைத்தே முத்தி நிலையை இங்கு விளக்கு வாராயினர்.

மெய்கண்டார் விடை கூறும் முறையில் இந்நூலை மனவாசகங்கடந்தார் அமைத்துக் கொண்டார் என்பதை நாம் அறிவோம். ஆனால் மெய்கண்டார் கூறிய அதே உவமையை இங்கே அமைத்துக் கொள்ளவில்லை. சகல நிலையில் இறைவன் நிற்குமாறு பற்றிய அவ்வுவமை எளிதில் உணர வாராத ஒன்று. தெரிந்ததைக் கொண்டு தெரியாததை விளக்குதல் என்பது தானே இவ்வாசிரியர் மேற்கொண்ட முறை. ஆதலால் சகல நிலையிலேயே தெரிந்த வேறென்றை உவமை காட்டி, அதனையும் மெய்கண்டார் வாக்காகவே அமைத்து, முத்தி நிலையை விளங்க வைக்கிறார்.

சகல நிலையில் தத்துவங்கள் நமக்கு ஐம்பொறிகள் முதலிய கருவிகளாக அமைந்துள்ளன. கருவிகள் நமக்குத் தெரிந்தவை. அவையும் நாமும் வேறு வேறு பொருள்கள். அவை நம்மோடு

இயைந்து நிற்கின்றன. நாமாகவே நிற்கின்றன. அப்படியே முத்தி நிலையில் ஆன்மாவும் சிவத்தோடு இயைந்து சிவமாகவே நிற்கும். ஆயினும் பொருளால் சிவம் வேறு; ஆன்மா வேறுதான்.

செய்யுள்-47

ஆதவன்தன் சன்னிதியில் அம்புலியின் ஆர்சோதி
பேதம்அற நிற்கின்ற பெற்றிபோல்—நாதாந்தத்து
அண்ணல் திருவடியில் ஆன்மா அணைந்துஇன்பக்
கண்ணில் அழுந்தியிடும் காண்

பொருள் :

பொழுது விடிந்து சூரியன் புறப்பட்டவுடன் அதன் பேரொளி முன், வானத்திலுள்ள தேய்பிறையாகிய நிலவின் ஒளி அடங்கிப் போய் விடுகிறது. நிலவின் ஒளி இருந்தும் இல்லையாய் நிற்கிறது. அதுபோல முதல்வன் திருவடியை அணைந்த உயிர் வெள்ளமெனப் பெருகும் இறையின்பத்தில் மூழ்கித் தான் என வேறு நிலலாது, தான் சிறிதும் தோன்றாது, அடங்கி நின்று இன்புறும்.

செய்யுள்-48

சென்றிவன்தான் ஒன்றில் சிவபூரணம் சிதையும்
அன்றுஅவன்தான் ஒன்றுமெனில் அன்னியமாம் இன்று இரண்டும்
அற்றநிலை ஏதுஎன்னில் ஆதித்தன் அந்தன்விழிக்
குற்றம்அற நின்றதுபோல் கொள்.

பொருள் :

உயிர் சென்று சிவனோடு ஒன்றும் எனில் எங்கும் நிறைந்துள்ள பூரணத்தன்மை சிவனுக்கு இல்லை என்று கொள்ள நேரும். அது கூடாது. இனிச் சிவனே சென்று உயிரோடு பொருந்துவான் எனில், சிவன் உயிருக்கு வேறாய் இருந்தான் என்று கொள்ள நேரும். அதுவும் கூடாது. இவனும் சென்று அவனை அடைதல் இல்லை. அவனும் வந்து இவனை அடைதல் இல்லை. மற்று இருவரும் இயைந்து நிற்கும் முறைமைதான் யாது எனில், குருடனது கண்ணின் குற்றமாகிய படலம் நீங்க, அக்கண்ணொளியும், சூரியவொளியும் தம்முள் இயைந்து நின்றல் போன்றதே அவனும் இவனும் பிரிப்பின்றி நிற்கும் முறைமை.

விளக்கம் :

ஆன்மாவும் சிவனும் பிரிப்பின்றிச் சேர்ந்திருக்கும் இந்நிலை ஒரு காலத்தில் ஏற்பட்ட உறவா? ஒரு காலத்தில் ஏற்பட்டது என்றால் ஆன்மா, சிவன் என்ற இருவரில் யார் யாரைப் போய்ச் சேர்ந்தனர்? ஆன்மா சிவனிடம் போய்ச் சேர்ந்தான் என்றால், அதிலே ஒரு குற்றம்

உள்ளது. என்ன குற்றம் என்றால், ஆன்மா சென்று சிவனை அடைந்தான் என்றால் சிவனது நிறைவுக்குள் அவன் இல்லை என்றும், நிறைவுக்கு வெளியே இருந்தான் என்றும், அதனாலேயே சென்று அடைய வேண்டியதாயிற்று என்றும் ஆகும். இவ்வாறு கொள்வது எல்லாவற்றையும் தன்னுள் அடங்கக் கொண்டுள்ள சிவனது முழு நிறைவுத் தன்மைக்கு இழுக்காகும்.

இனி, சிவன் ஆன்மாவிடம் வந்து பொருந்தினான் எனக் கொள்ளலாமோ? எனில், அதிலும் ஒரு குற்றம் உள்ளது. சிவன் அவ்வாறு வந்து பொருந்துவதற்கு முன்னே ஆன்மாவை விட்டு விலகி வேறாக இருந்தான் என்றும், ஆன்மாவுக்குச் சிவனது உதவி தேவைப் படாதிருந்தது என்றும் ஆகும். இவ்வாறு கொள்வது சிவன் எக்காலத்தும் எல்லாவற்றோடும் ஒன்றாயும் உடனாயும் இருந்து இயக்கி வருகிறான் என்னும் அடிப்படைக் கொள்கைக்கு இழுக்காகும்.

இவ்வாறு ஆன்மா சென்று பொருந்துதலும், சிவன் வந்து பொருந்துதலும் ஆகிய இவ்விருண்டும் ஏற்புடையன ஆகாவெனில், வேறு எப்படித்தான் கொள்வது என்ற வினா எழும். ஆசிரியர் இதற்குப் பின்வருமாறு விடையிறுக்கிறார்.

ஆன்மாவும் சிவனும் இயைந்திருக்கின்ற இந்தநிலை ஒருகாலத்தில் புதிதாய் ஏற்பட்டதன்று இவ்வுறவு காலங்கடந்த உறவு. முன்னைப் பழமைக்கும் முன்னைப் பழமையாய் இருக்கிற உறவு. என்றென்றும் உள்ளதாகிய உறவு. ஆதலால் ஆன்மா சிவனைச்சென்றடைகிறது என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லை ஆனால் இறைவனை அடைந்தார் என்று சொல்லுகிற வழக்கு இருக்கிறதே. அடைதலாவது முன்பு இல்லாத ஒன்றைப் புதிதாகப் பெறுவது தானே என்று ஐயுறலாம். இதனை ஓர் எடுத்துக்காட்டுக் கூறித் தெளிவிக்கலாம்.

பிறவிக்குருடன் ஒருவன், அவன் சூரியவொளியையே பார்த்த தறியான். ஆனாலும் அவன் நாள்தோறும் சூரியவொளியிலேதான் இருக்கிறான். அவனது கண்ணிலும் சூரியவொளி பட்டுக்கொண்டு தான் இருக்கிறது. அவனது கண்ணில் உள்ள படலமாகிய குற்றம் அவ்வொளியை அவன் உணராதபடி தடுத்து நிற்கிறது. ஒருநாள் அவனது கண்ணுக்கு அறுவை சிகிச்சை நடக்கிறது. படலம் நீக்கப் படுகிறது. அவன் காணும் ஆற்றலைப் பெறுகிறான் அவனுக்குச் சூரிய வொளி புதியதாகத் தோன்றுகிறது. ஆனால் உண்மையில் அவ்வொளி அவனுக்கு முன்னர் எப்போதும் இருந்தது தானே. அதுபோலச் சிவமும் உயிரோடு என்றமே இருக்கிறது. பாசத்தின் மறைப்பினால் உயிர் அதனை உணராதிருக்கிறது. பாசம்நீங்கித் தன் உணர்வில்

சிவத்தைக் காணும் போது அவ்வனுபவம் அதற்குப் புதியதாகத் தோன்றுகிறது. சிவமாகிய முதற்பொருளைத் தான் அடைந்ததாக உணர்கிறது. இதுபற்றியே இறைவனை அடைதல் என்ற வழக்கு உண்டாயிற்று.

இச்செய்யுளில், முத்திநிலை என்பது புதிதாய் வருவது அன்று; அஃது உயிருக்கு இயற்கை என்ற அரிய உண்மையினை உணர்த்தி யுள்ளார் ஆசிரியர்.

செய்யுள்-49

முத்தியில் முப்பொருள் - வீனா

வாக்கு மனம்இறந்த வான்கருணை யாளன்உருத்
தாக்கறவே நிற்கும் தனிமுதல்வா - நீக்காப்
பதியினைப்போல் நித்தம் பசுபாசம் என்றாய்
கதியிடத்து மூன்றினையும் காட்டு.

பொருள் :

உரை உணர்வுக்கு எட்டாத நிலையினை உடைய முதல்வனது வடிவமாக நிலவுலகில் எழுந்தருளி யிருந்து உலகியலால் சிறிதும் தாக்கப்படாமல் நிற்கும் ஒப்பற்ற ஞானாசிரியப் பெருந்தகையே, விட்டு நீங்காத பதியினைப் போலப் பசுவும் பாசமும் என்றும் அழியாத நித்தப் பொருள்கள் என்று கூறினார். அங்ஙனமானால், முத்தியிடத்து அம் மூன்று பொருள்களும் எவ்வாறு இருக்கும் என்பதை அடியேனுக்கு விளக்கியருள வேண்டும் என்று மாணவர் வேண்டுகிறார்.

விளக்கம் :

பதி பசு பாசம் ஆகிய மூன்றும் நித்தமானவை என்பது சைவ சித்தாந்தத்தின் அடிப்படை நிலையாகும். காலம், இடம் என்ற வரம் புக்கு உட்பட்ட பொருளுக்கெல்லாம் தோற்றம் உண்டு. அழிவும் உண்டு. ஆதலால் அந்த வரம்புகளுக்கு உட்படாத, எல்லையற்ற பொருளே நித்தப் பொருளாக இருக்க முடியும். அப்பொருள் எங்கும் நிறைந்ததாக இருக்கும்; காலம் கடந்ததாக இருக்கும் கால வரம் பற்ற இட வரம்பற்ற அப் பொருளை வியாபகப் பொருள் என்பர். இதனால் வியாபகப் பொருளெல்லாம் நித்தமாக இருக்கும் என்று துணியலாம். பதியாகிய கடவுளும், பசுவாகிய உயிர்களும், பாசமாகிய தனையும் வியாபகமாயும் நித்தமாயும் உள்ளவை என்று சைவ சித்தாந்தம் கூறுகிறது.

எல்லையுடைய சிறுபொருள்களுக்குத்தான் இடம் பெயர்ந்து செல்லுதல் இயலும். வியாபகப் பொருளுக்கு இடப் பெயர்ச்சி

KOVILLOOR VEDANTA MUTT

என்பது இருக்க முடியாது. ஆணவ மலமாகிய பாசம் வியாபகப் பொருள். அஃது ஆன்மாவிடத்தில் சம நிறைவாகக் கலந்து விரவியிருக்கிறது. வியாபகப் பொருளாகிய அதற்கு இடம் பெயர்ந்து செல்லுதல் ஆகிய நீக்கம் சொல்ல வராது. அதனால் அது என்றும் ஆன்மாவிடத்தில் நீங்காதிருக்கும் என்றால் முத்தி நிலையிலும் உண்டு என்று ஆகும். முத்தியிலும் ஆணவம் உண்டு என்றால் அந்நிலை எப்படி விடுபட்ட நிலையாகும்? ஆனால் நூல்களெல்லாம் முத்தியில் ஆணவ மலம் நீங்கும் என்று அறுதியிட்டுக் கூறுகின்றனவே இதனை எவ்வாறு விளங்கிக் கொள்வது? இன்னும், நூல்களில் உயிர் சிவமாகிறது என்று கூறப்பட்டுள்ளதே. அவ்வாறாயின். முத்தியில் உயிர் என்பது இல்லாமற் போகுமோ? உயிர் நித்தம் என்பதற்கு மாறான முடிவாக அல்லவா இது உள்ளது? இப்படியாக முத்திநிலை பற்றி எழும் பற்பல ஐயங்களையும் கருத்திற் கொண்டே மாணவர் 'நீங்காப் பதியினைப் போல் நித்தம் பசு பாசம் என்றும்; கதியிடத்து மூன்றினையும் காட்டு' எனக் கேட்கிறார். இதற்கு ஆசிரியர் அருளிய விடையை அடுத்துக் காண்போம்

செய்யுள்-50

முத்தியில் முப்பொருள் - விடை

முத்தி தனில் மூன்று முதலும் மொழியக் கேள்;
சுத்த அனு போகத்தைத் துய்த்தல் அணு; — மெத்தவே
இன்பம் கொடுத்தல் இறை; இத்தை வினை வித்தல் மலம்;
அன்புடனே கண்டு கொள் அப் பா.

பொருள் :

நன்மாணுக்கனே, பரமுத்தியில் முப்பொருள்களும் உள்ள முறைமையைக் கூறுகிறோம். கேள். தூய பேரின்பத்தை நுகர்ந்து கொண்டிருப்பது உயிர். அவ்வின்பத்தை இடையீட்டின்றிக் கொடுத்துக் கொண்டிருப்பவன் இறைவன். அப்பேரின்பத்தை விளைவித்து நிற்பது மலம். இவ்வுண்மையை உணர்ந்து கொள்.

விளக்கம் :

உயிர் பேரின்பத்தை அனுபவிக்கிறது என்பதன் மூலம் உயிர் முத்திக் காலத்திலும் நிலையாக உள்ள பொருள் என்பது புலனாகிறது. உயிர் சிவமாகிறது என்றால், உயிர் முற்றிலும் அழிந்து சிவத்தோடு சேர்ந்து விடுகிறது என்பது கருத்தன்று. அதன் கருத்து வேறு. அதனைச் சற்று முன்னே 46-ஆம் செய்யுளின் உரையில் விளக்கியிருக்கிறோம். ஆகவே முத்தியிலும் உயிர் தனியொரு முதலாக உள்ளது என்பதை அறிதல்வேண்டும்.

‘அணு’ என்பது கட்டு நிலையில் நிற்கும் உயிரைக் குறிக்க வழங்கும் பெயராகும். ஆணவ மலத்தின் மறைப்பால் உயிரினது விரிந்த அறிவு சுருங்கிய அறிவாகிச் சிறுமைப்பட்டு நின்றவின் அச்சிறுமை கருதி உயிர் அணு எனப்பட்டது. அச்சிற்றறிவு நீங்கி விரிந்த அறிவினைப் பெற்றவிட்ட இம்முத்திக் சாலத்திலும் உயிரை அணு என்று ஆசிரியர் குறிப்பிடுவது ஏன்? என்று எண்ணலாம்.

ஒரு கருத்துப் பற்றியே ஆசிரியர் இவ்விடத்தில் உயிரை அணு என்றார். வெள்ளமெனப் பெருகும் இறையின்பத்தில் மூழ்கி உயிரானது சிறிதும் புலனாகாது நிற்கும் என்பதைக் குறிக்கவே உயிரை அணு என்றார். புலனாகாத தன்மை அணுவுக்கும் உண்டு; பேரின்ப நுகர்ச்சியைத் தலைப்பட்ட உயிருக்கும் உண்டு. அவ்வொற்றுமை கருதியே உயிரை அணு என்றார்.

இனி, முத்தியில் ஆணவ மலத்தின் நிலை என்ன? ‘இத்தை வினைவித்தல்’ என்பதன் மூலம் மலமும் முத்திக் காலத்தில் நித்தமாக இருக்கிறது என்பது தெரிகிறது. அது எவ்வாறு இருக்கும் என்பதை நோக்குவோம்.

உயிரிடத்தில் திருவருள் ஒளி மேலிடுதலால் ஆணவ இருள் அதன் கீழ்ப்பட்டு அடங்கி விடுகிறது. மந்திரத்தால் நெருப்பின் ஆற்றலைக் கட்டுப் படுத்த வல்லவர் நெருப்பின் நடுவில் நின்றாலும் அஃது அவரைச் சுடுதல் இல்லை. அப்பொழுது நெருப்பினது சுடும் சத்தி எங்கே போயிற்று? அச் சத்தி எங்கும் போய் விடவில்லை; இல்லாமற் கெட்டொழிய வில்லை. இருந்தும் இல்தாததாய் அவரிடத்தில் செல்ல மாட்டாமல் மடங்கி நிற்கிறது. அது போல முத்திக் காலத்தில் ஆணவ மலம் இருந்தும் அதன் மறைப்பு சிவமே எனும்படி ஒன்றாய் நிற்கும் உயிரிடத்துச் செல்ல மாட்டாமையால், அது தன் சத்தி மடங்கி இல்லாதது போல் நிற்கும். நடராச வடிவத்தில் முயலகனைத் திருவடிக் கீழ் அழுத்தி வைத்திருப்பதிலிருந்து முத்தியில் ஆணவ மலம் அடக்கப்பட்டுள்ளதேயன்றி இல்லாமற் போகவில்லை என்று தெளியலாம். இவ்வாறு மல சத்தி மடங்கி நின்றலையே மலம் கெடுதல் என்றும், மலம் நீங்குதல் என்றும் நூல்கள் கூறும்.

பெத்தத்தில் இறையின்பம் உயிரிடத்து விளையவொட்டாது தடுத்து நின்ற ஆணவ மலம் முத்தியில் அங்ஙனம் செய்ய மாட்டாமல் இருக்கும். இங்ஙனம் மலம் தான் மடங்கி நின்றலால் இறையின்பம் உயிரிடத்தே விளைவதற்கு இவ்வகையில் காரணமாயிற்று. இதனைக் கருதியே ‘இத்தை வினைவித்தல் மலம்’ எனக் குறிப்பிட்டார் ஆசிரியர்.

இதுவரை கூறியவற்றால், முத்தியில் ஆணல மலம் உண்டு; ஆயினும் அதனால் உண்டாகும் பந்தம் இல்லை என்பது புலனாகும். இந்நிலையை விடுபட்ட நிலை என்று கூறலாம் தானே.

செய்யுள்-51

முத்திக்கு வழி

அப்பாஇம் முத்திக்கு அழியாத காரணந்தான்
செப்பாய் அருளாலே; செப்பக் கேள் - ஒப்பில்
குரு லிங்க வேடம் எனக் கூறில் இவை கொண்டார்
கரு வொன்றி நிலலார்கள் காண்.

பொருள் :

‘ஐயனே, இம் முத்தியை அடைதற்கு உரிய வழியைக் கூறியருள்க’ என வேண்டுகிறார் மாணவர். ஆசிரியர் கூறுகிறார் : குரு, இலிங்கம், சங்கமம் என்னும் இம் மூன்றுமே இறைவன் விளங்கித் தோன்றும் இடங்கள் என்று ஆசுமங்கள் கூறும். இவ்விடங்களில் முதல்வனைத் தெளியக் கண்டு வழிபடுதலை மேற்கொண்டவர் கருவிற் பொருந்தி மீளப் பிறவார்.

விளக்கம் :

குரு வழிபடும், இலிங்க வழிபடும், அடியார் வழிபடும் ஆகிய இவையே முத்திக்கு வழியாகும் என்பது கூறப்பட்டது.

தாபர சங்க மங்கள்

எனும் இரண்டு உருவில் நின்று

மாபரன் பூசை கொண்டு

மன்னுயிர்க்கு அருளை வைப்பன்

என்று சிவஞான சித்தியார் கூறுகிறது.

தாபரம்—பெயராது நிற்பன். திருக்கோயிலிலுள்ள சிவலிங்கம் முதலிய திருவுருப் படிமங்கள் தாபரம் எனப்படும். சங்கமம்—உலாவுவன; அடியார்கள். மேற்கூறிய செய்யுளில் குருவையும் சங்கமம் என்பதனுள் அடக்கி இறைவனது வடிவங்களைத் தாபரம், சங்கமம் என இரண்டாகக் கூறியுள்ளமை காணலாம்.

செய்யுள்-52

முத்தித் தலைவர்

இவ்வுலகில் இவ்வுடம்போடு கூடி வாழும்போதே சிவத்தை அணைந்து முத்தி நிலை வாய்க்கப் பெற்றவரைச் சீவன் முத்தர் என்பர்.

அவர் குரு முதலிய மூவரையும் வழிபட்டு வாழும் பத்தி நெறியில் உறைத்து நிற்பர் என்பதை உணர்த்துகிருர் ஆசிரியர்.

கற்று மனம்போல் கசிந்து கசிந் தேஉருகி
உற்றுசான் லிங்கம் உயர்வேடம் — பற்றுக
முத்தித் தலைவர் முழுமலத்தை மோசிக்கும்
பத்திதனில் நின்றிடுவர் பார்.

பொருள் :

சீவன் முத்தராய் உள்ள தலைவர் தமக்குத் தெளிவினைத் தந்த குருவினையும், சிவலிங்கத் திருமேனியையும், உயர்ந்த திருவேடம் பூண்ட மெய்யடியார்களையும் கண்ட போது, அணிமையில் கன்றை ஈன்ற தாய்ப்பசு தன் கன்றை நோக்கி எவ்வாறு குழைந்து நிற்குமோ அவ்வாறு மனம் கசிந்து உருகி நிற்பர். மல வாதனையை போக்க வல்ல பத்தி நெறியில் ஊன்றி நிற்பர். ஆதலால், குரு லிங்க சங்கம வழிபாடே முத்திக்குச் சிறந்த சாதனம் என்பதை அறிவாயாக.

விளக்கம் :

குரு வழிபாடு :

முப்பொருள்களின் இயல்பையும் உள்ளவாறு உணரும்படி உணர்த்திக் கட்டினின்றும் ஆன்மாவை விடுவித்து மெய்ப் பொருளாகிய சிவனிடத்து அன்பை உண்டாக்கி அவனது திருவடியைப் பற்றிக்கொள்ளுமாறு செய்கின்ற ஞானசிரியர் சிவமே யன்றி வேறில்லை. எவ்வாறெனில், சிவகுரு என்பவர் மலம் நீங்கிய தூய அறிவாகிய சுத்தான்மா ஆவார். அவர் தற்போதம் என்பது சிறிதும் இல்லாதவர்; அருள் வழியே நிற்பவர். அவரிடத்தே சிவன் அவராகவே நிற்பான்; தன் தன்மைகளை அவர்க்கு ஆக்குவான்; தன் செயல்களை அவர்க்கு ஆக்குவான். இவ்வாறு சிவன் அவராய் நின்று அவர் வழியாக உலகிற்குச் செய்யத்தக்கனவற்றைச் செய்வான். நால்வர் பெருமக்களிடத்தில் இறைவன் அவராய் நின்று பல அருட் செயல்களை நிகழ்வித்தான் என்பது இங்கு எண்ணுதற்குரியது. அம் முறையில் சிவன் குருவிடத்தில் அவராய் நின்று ஞானத்தை உணர்த்துதலால் அச்சிவகுரு சிவனேயன்றி வேறல்லர் என்பது விளங்கும்.

மெய்யுணர்வைப் பெற்றுவிட்ட பின்னரும் பாசமானது அலைகள் போல வந்து வந்து தாக்கக்கூடும். இவ்வாறான இடர்ப்பாடு தோன்றாதபடி சீவன்முத்தர் தம் ஞானகுருவின் அடிநிழலைப் பிரியாது உறைவர்; அவனை விடாது பற்றி நின்று வழிபட்டு வாழ்வர்.

இலிங்க வழிபாடு :

இறைவனுக்கு இரண்டு நிலைகள் உண்டு. ஒன்று, உண்மை நிலை. மற்றொன்று, பொது நிலை. உருவம் பெயர் தொழில் முதலியன ஒன்றும் இல்லாத நிலையே அவனது உண்மை நிலையாகும். அவ்வாறின்றிப் பலவகை உருவும் பெயரும் தொழிலும் உடையவன் ஆகும் நிலை பொது நிலையாகும். இப் பொது நிலையை அவன் உயிர்களின் பொருட்டு மேற்கொள்கிறான். அந்நிலையில் அவன் கொள்கின்ற வடிவம் அருவம். அருவுருவம், உருவம் என மூவகைப்பட்டு அமையும்.

வடிவமற்ற இறைவன் முதலில் அருவம் என்ற நிலையைக் கொள்கிறான். அருவம் என்பது பிழம்பு அறியப்படாதது; புலனாகாமல் நிற்பது. இந்நிலையில் அவன் சிவன் எனப் பெயர் பெறுவான். பின், இறைவன் அருவுருவம் என்ற நிலையைக் கொள்கிறான். அருவுருவம் என்பது பிழம்பு மாத்திரமாய் அறியப்படுவது; முகம் முதலிய உறுப்புக்கள் இல்லாதது. இதனை ஒளியுரு என்று கூறலாம். இந்நிலையில் அவன் சதாசிவன் எனப் பெயர் பெறுவான். பின் இறைவன் உருவ நிலையைக் கொள்கிறான். முகம் முதலிய எல்லா வறுப்புக்களையும் உடையது உருவமாகும். இந்நிலையில் அவன் மகேசுரன் என்று பெயர் பெறுவான்.

அருவம், அருவுருவம், உருவம் என்ற இம் மூவகைத் திருமேனிகளுள் சிறந்தது எது? அருவம் புலனாகாதது ஆகலின் நம்மனோர்க்கு அது சிறந்தது ஆகாமை தெளிவு. ஏனைய இரண்டனுள் உருவத் திருமேனிதானே சிறந்தது என்று எண்ணத் தோன்றும். அப்படியன்று, இறைவன் உருவத் திருமேனியனாய், மகேசுரனாய் நின்று உலகைத் தொழிற்படுத்தும் போது அவனது சத்தி எல்லா வுயிர்களிடத்திலும் ஒரே வகையாகச் செயற்படுவதில்லை. அந்தந்த உயிரின் வினைக்கு ஏற்ப வெவ்வேறு வழிகளிலே செயற்படுகிறது. இதுவே மறைத்தல் என்ற தொழிலாகச் சொல்லப் பெறுகிறது.

இனி இறைவன் அருவுருவத் திருமேனியனாய் சதாசிவன் என நிற்கும் நிலை, இதுபோல உயிர்களிடத்தில் வெவ்வேறு வகையாகச் செயற்படும் நிலை அன்று. அவனது ஞான சத்தியும் கிரியா சத்தியும் கூடியும் குறைந்தும் நில்லாது தம்முள் ஒத்துச் சமமாய் நிற்கும் நிலை இது. எவ்வித வேறுபாடும் இன்றி அவனது ஞானமும் கிரியையும் சமமாய் விளங்கும் இந்நிலைதானே உயிர்களுக்கு அருளலைச் செய்யும் நிலையாக இருக்கமுடியும். இதுபற்றியே சதாசிவன் அருளலுக்கு உரியவனாகச் சொல்லப்படுகிறான். எனவே இறைவன் உருவத் திருமேனியில் நின்று மறைத்தலைச் செய்வான் என்பதும், அருவுருவத் திருமேனியனாய் நின்று அருளலைச் செய்வான் என்பதும் விளங்கும்.

இனி, எல்லா உருவங்களும் தோன்றுவதற்கு மூலமாய் இருப்பது அருவுருவமேயாகும். அருவுருவம் என்பது பிழம்பு என்று கூறினோம். பிழம்பாகிய வடிவத்திலிருந்து தானே முகம் முதலிய வற்றை உடைய உருவம் தோன்ற முடியும். எனவே எல்லா உருவத்திருமேனிகளும் வேண்டுங் காலத்தில் தோன்றுதற்குரிய மூல முதற்கருவாய் இருப்பது அருவுருவ வடிவமே என்பது விளங்கும்.

மேற்கூறிய மூவகைத் திருமேனிகளைக் குறிப்பனவாக இவ்வுலகில் நிறுவப்படும் வடிவங்கள் எல்லாம் குறி எனப்படும். குறி வடமொழியில் இலிங்கம் எனப்படும். எனவே இலிங்கம் என்பது பொதுப் பெயராகும். ஆயினும், அருவுருவ வடிவமே சிறந்ததாய் உள்ளமைபற்றி அதற்கே உரிய பெயராக அது வழங்குகிறது.

திருக்கோயில்களில் கருவறையில் மூல மூர்த்தியாய் வைத்து வழிபடப் பெறுவது அருளலைச் செய்யும் இந்த அருவுருவ வடிவமேயாகும். இது சிவலிங்கம் என்றும், சதாசிவ மூர்த்தம் என்றும் கூறப்படுகிறது. இதுவே சிவ வழிபாட்டிற்குச் சிறந்ததாகக் கொள்ளப்படுகிறது. யாவரும் மந்திர முறையால் அகத்தும் புறத்தும் சிறப்பாக வைத்து வழிபடுவதும் இந்த மூர்த்தமேயாதல் நோக்குதற்குரியது.

சீவன் முத்தர் சிவபெருமானை இலிங்கத்தின்கண் சதாசிவ வடிவில் வைத்து உள்ளன்போடு வழிபட்டு வருதலை ஒரு நாளும் விடார்.

கற்றுக் கொள்வன வாயுள நாவுள;
இட்டுக் கொள்வன பூவுள நீருள;
கற்றைச் செஞ்சடை யானுளன்; நாமுளோம்;
எற்றுக் கோநமனால் முனிவுண்பதே

என்று கவலையின்றியிருப்பார்.

சங்கம வழிபாடு :

உலகத்தையும் உயிரறிவையும் கடந்து நிற்பவனாகிய இறைவன் உலகத்தார் தன்னை உணர்ந்து வழிபடுதற் பொருட்டுத் தனது திருவேடமாகிய திருநீறு, சுண்டிகை முதலியவற்றைத் தன்னடியார்க்குக் கொடுத்துள்ளான்.

அவ்வடியார்கள் தம் நெஞ்சினை இறைவனுக்கு மீளா அடிமை ஆக்கியவர்; 'அப்பார் சடையப்பன் ஆனந்த வார்சுழலே ஒப்பாக ஒப்புவித்த உள்ளத்தார்' அவர். அவரிடத்தில் இறைவன் தயிரில் நெய் போல இனிது விளங்கி நிற்பான்.

சீவன் முத்தர் தமது மெய்யுணர்வு நீங்காது நிலைத்து நின்றல் வேண்டி அடியார் நடுவுள் பிரியாதிருப்பர்; அவரைச் சீவன் எனவே தேறி வழிபட்டு வாழ்வர்.

செய்யுள்-53

மாணவரின் நன்றியுரை

வாழ்ந்தேன் அருட்கடலே வற்றூப் பவக்கடலில்
வீழ்ந்தே அலையாமல் மேதினியில் - சூழ்ந்துவிடா
வெண்ணைச் சுவேதவன மெய்கண்ட நாதனே
உண்மைத் தவப்பயனே உற்று.

பொருள் :

சைவ சித்தாந்த ஞானத்தை நல்கித் தன்னை ஆட்கொண்ட அருட் குரவராகிய மெய்கண்ட தேவரின் திருவடித் தாமரைகளைத் தொழுதிறைஞ்சித் தனது நன்றியறிதலைப் பின்வருமாறு புலப்படுத்து குரூர் மாணவர்.

கண்ணுதலையும் க ளை மி ட ற் றை யும் மறைத்தருளி மண்ணிடையே வந்து திருவெண்ணெய்நல்லூரில் எழுந்தருளி யிருக்கும் மெய்கண்ட நாதரே! சுவேதவனப் பெருமாள் என்னும் பிள்ளைத் திருப் பெயரை உடையவரே! அருட்கடலே! அடியேன் முற் பிறவிகளிற் செய்த உண்மைத் தவத்தின் பயனால் உமக்கு ஆட்பட்டேன்; வற்றாத பிறவிக் கடலில் வீழ்ந்து தடுமாறாமல் உண்மை வாழ்வைத் தலைப்பட்டேன். (இதற்கு எளியேன் செய்யும் கைம்மாறும் உண்டோ? அடியேன் நின் அடைக்கலம். வாழிய நின் மலரடிகள்!)

திருச்சிற்றம்பலம்

பாடல் முதற் குறிப்பு அகராதி

முதற் குறிப்பு	பக்கம்	முதற் குறிப்பு	பக்கம்
அக்கரங்கட்கு	78	சென்றிவன்	102
அஞ்செழுத்தே	97	சேர்க்கும்	86
அண்ணல்	96	ஞானேந்திரியங்கள்	43
அந்தக்கரணம்	47	தத்துவங்கள் ஆறும்	74
அப்பாஇம்	107	தத்துவங்கள் எல்லாம்	100
அன்றியும்	77	தோற்றம் துடி	89
ஆதவன் தன்	102	நற்றவத்தோர்	84
ஆதிமலம்	97	நன்று உரைக்க	71
ஆடும்படி	86	நன்றாக நீர்	45
ஆறு சுவையும்	75	நாதாந்த	95
ஆறுறு தத்துவம்	13	நாற்கோணம்	31
ஆறுறு தத்துவமும் ஆண	70	படைப்பன்	33
ஆறுறு தத்துவமும் சொன்	64	பரையிடமா	92
உள்ளபடி இத்தை	14	பாராதி	33
உள்ளபடி மா பூதம்	40	பொய்காட்டி	8
உற்றகுறி	93	பொன்பார்	32
எட்டும்	85	மண் கடினமாய்	39
எல்லை பலம்	59	மாயைதனை	90
ஓங்காரமே	87	முத்திதனில்	105
ஓதியிடும்	50	முத்திதனை	99
கண்ணுதல்	46	மோனந்தமா	91
கற்றா மனம்	108	வண்மை தரும்	6
காலம் நியதி	58	வாக்கு ஆகாயம்	46
குறிகுலிசம்	33	வாக்கு மன	104
குன்ற அருளாலே	76	வாழ்ந்தேன்	111
சிவனருள்	96	வான் இடமாய்	44
சுத்தவித்தை	63	வித்தியா தத்துவங்கள்	63

தத்துவங்களை சிவபிரபாயணிகளை

பக்கைய நுண்ணிதாக்கி, துரைத்தனிக் குகைக்குடல்

பெண்

கையிருப்பு நூல்கள்

	விலை
1) சிவஞான மாபாடியம்	260 00
2) சிவஞான போதம் வழித்துணை விளக்கம்	60 00
3) சிவஞான போத வசனாலங்கார தீபம்	40 00
4) சிவஞான சித்தியார் (பரபக்கமும் சுபக்கமும்)	60 00
5) மெய்கண்ட நூல்களுள் ஏழு (இருபா இருபத்து, வினா வெண்பா, போற்றிப் பட்டுடை, கொடிக்கவி, நெஞ்சுவிடு தூது, உண்மை நெறி விளக்கம், சங்கற்ப நிராகரணம்)	40 00
6) சைவ சித்தாந்தத் தேனமுது	13 00
7) உண்மை விளக்கம்	30 00

S. சிதம்பரநாதகல்யாணி

78, செல்விநகர்

சிந்துபூந்துறை

திருநெல்வேலி-627 001.